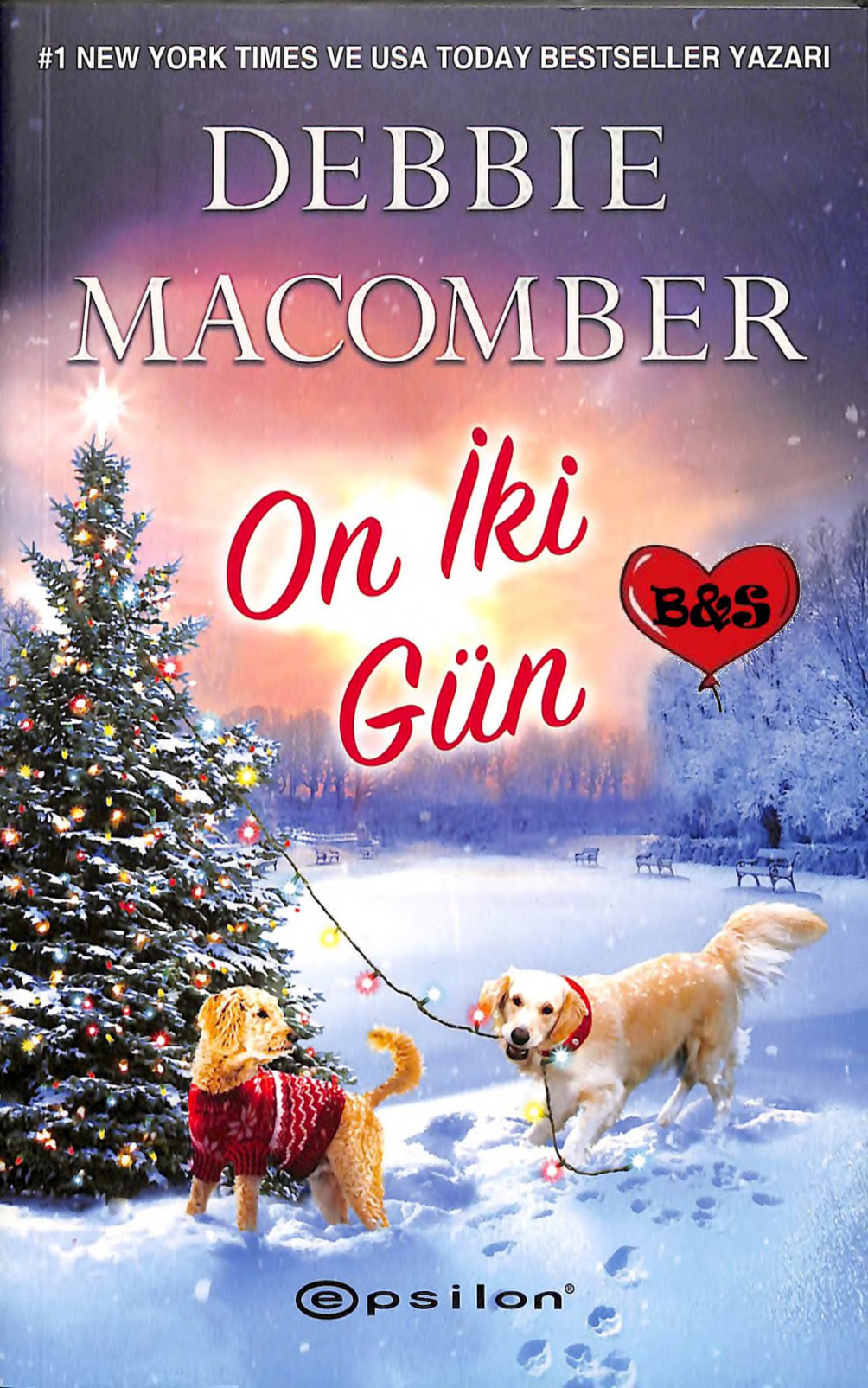
#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

DEBBIE MACOMBER

On İki Gün

epsilon®

Debbie Macomber'ın kitapları dünyada 200 milyon adetten fazla sattı ve 23 dile çevrildi. Günümüzün en popüler yazarlarından olan Macomber'ın başarısının sırrı, insan ilişkilerinde özlediğimiz sıcaklığı büyülü kalemiyle okuyuculara yaşatması.

Satış elemanı olarak çalıştığı mağazada mutsuz olan ve sosyal medya ile ilgili bir işin hayalini kurarak blog yazmaya başlayan, neşeli, sevecen Julia...

Julia'nın kapı komşusu olan, asık yüzlü, huysuz ama çok yakışıklı Cain.

İkilinin yolu her sabah asansörde kesişirken, hangisinin duyguları galip gelecek?

Julia, kendisini sinir bozucu bulduğunu söyleyen bu adamı "iyilik planı" ile alt edebilecek mi?

Ve en önemlisi Cain, aralarında gelişen ilişkinin ardındaki sırrı öğrendiğinde her şey aynı kalacak mı?

ISBN 978-605-173-373-9

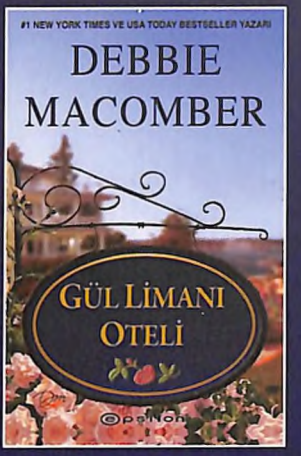
₺18,50

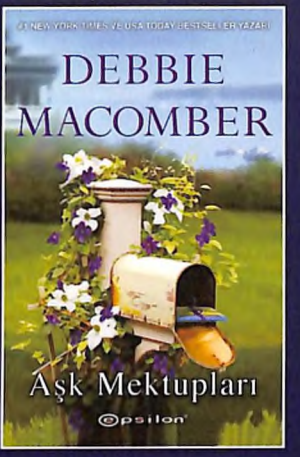
/epsilonyayinevi

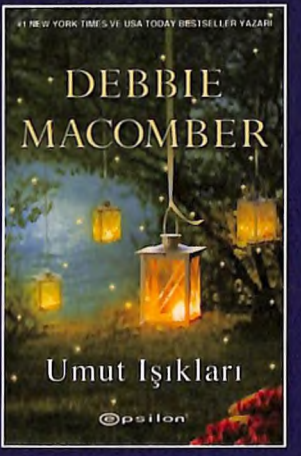
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Debbie Macomber, kadın romanlarının önde gelen isimlerinden biri. Romanlarından üçü, New York Times, USA Today ve Publishers Weekly çok satanlar listelerinde bir numarada kalma rekoru kırdı. Yazarın Mrs. Miracle'ı 2009 yılında Hallmark Channel'ın en çok izlenen filmi oldu.

#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI
DEBBIE
MACOMBER
GÜL LİMANI
OTELİ
Epsilon

DEBBIE
MACOMBER
Aşk Mektupları
Epsilon

#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI
DEBBIE
MACOMBER
Umut Işıkları
Epsilon

ON İKİ GÜN

ON İKİ GÜN

Orijinal Adı: Twelve Days of Christmas
Yazarı: Debbie Macomber
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Meliha Oral
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ocak 2018

ISBN:978-605-173-373-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2016 Debbie Macomber

Türkçe Yayım Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü / İSTANBUL
Matbaa Sertifika No:28640
Tel:(0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 50

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ON İKİ GÜN

Debbie Macomber

Çeviri
Meliha Oral

epsilon®

Cindy Thoma DeBerry Anısına,
Eşine ve Çocuklarına Sevgilerle,

Noel 2016
Sevgili Arkadaşlar,

Alışveriş merkezinin tıklım tıklım olduğu ve otoparkta neredeyse hiç boş yerin kalmadığı son Noel alışverişimizde, bir kadın park yerimi kapmıştı. Bunu nasıl yaptığının ayrıntılarına girmeyeceğim. Masum olmadığını söylemek yeterli. Böyle bir şey muhtemelen hepimizin başına gelmiştir. Ve muhtemelen siz de benimle aynı şeyleri hissetmişsinizdir. Derin bir nefes aldım, dua ettim ve yoluma devam ettim. İçimden söylenerek kadının ne kadar kaba biri olduğunu düşündüm. Üstelik Noel zamanıydı. Artık karar vermiştim, dünyanın ihtiyacı olan şey, sadece biraz iyilik ve nezaketti.

İyilik, bu kitabın temel önceliği. Kadın kahramanım, hayatında iyilik ve nezakete ihtiyaç duyduğunu düşündüğü biriyle deyim yerindeyse "takışmaya" başlıyor. Ardından da on iki günlük, şaşırtıcı sonuçlar veren bir maceraya atılıyor.

Bu kitap, birkaç yıl önce ölen çok sevgili bir lise ar-

kadaşıma adanmıştır. Cindy şimdiye kadar yazdığım her kitabı satın aldı. Onu mezuniyetten sonra sadece bir kez gördüm. Liseden iki arkadaşımızla birlikte kızının düğününe gittiğimi görünce şaşırmıştı. Kalbi sıcak ve cömertti. Sevgisi ve desteği dünyalara değerdi.

Siz, okurlarım, yazarlık kariyerime ilk yayınlanan kitabımdan bugüne kadar rehberlik ettiniz. Web sayfasından gönderilen her mektubu ve notu okudum. Yıllar boyunca bana kattığınız her şey için teşekkür ederim. Sakın durmayın! Bana websitem, debbiemacomber.com veya Facebook ya da Twitter üzerinden ulaşabilirsiniz. Yazmayı tercih ederseniz, posta adresim P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

Umarım bu kitap içinizi ısıtır ve biri kabalık edip otoparkta yerinizi çalsa, bile sinirden dişlerinizi sıksanız da iyi ve nazik olmayı başarırsınız.

Mutlu Noeller!

BİRİNCİ BÖLÜM

Cain Maddox asansöre adım attı ve kapılar kapanmak üzereyken bir kadının seslendiğini duydu.

"Bekletir misiniz?"

Cain, kapıların kapanmasını engellemek için kolunu uzattı. Koridorun sonundaki dairede oturan kadının hızla ona doğru geldiğini gördüğünde içinden söylendi. Bakışlarını ileri dikerek sohbet etmek istemediği mesajını verdi. Binaya taşındığından beri, son birkaç aydır birçok kez bu tuhaf kadınla karşılaşmıştı. Kadın, pek çok kez, Cain'in İrlanda seteri Schroeder'i sevmek için durmuştu. Destekli yaşam tesisine taşınan büyükbabası Bernie'den Cain'e kalan köpek. Kadın, tüm ilgisini köpeğe yönelterek gevezelik etmişti. Pek konuşkan bir tip olmayan Cain ise, onun sorularına kısa yanıtlar vermekle yetinmişti. Tamam, kadın fena biri değildi ama gülümsediğinde aşırı şirin oluyordu. Pekâlâ, itiraf edecekti Cain. Onu çekici buluyordu. Onda ne bulduğundan emin değildi çünkü cıvıl cıvıl, mutlu kadınlar Cain'e

genellikle çekici gelmezdi. Ne olursa olsun, bu işin bir yere varacağı yoktu ve Cain'e göre hava hoştu. Böyle bir derdi de yoktu zaten. Yine de kadını ne zaman görse, zihninde sarı bir ışık yanıp sönmeye başlıyordu. Alarm, alarm. Yakın tehlike. Cain, bu kadını ilk gördüğünden ve onun neşeli 'günaydın'ını duyduğundan beri onun bir baş belası olduğunu biliyordu. İsmi bile hayat doluydu: Julia. Ona baktığında, Julie Andrews'un kollarını açarak neşeli ve heyecanlı bir şekilde ortalıkta dönüp durduğu, Neşeli Günler filmindeki o sahneyi gözlerinin önünde canlandırması işten bile değildi. Bunu düşünmek bile, Cain'in korkudan sinmesine neden oluyordu. Basitçe anlatmak gerekirse, sabahları sevmesi için pek nedeni yoktu ve ikincisi, kadınlara güvenmemesi gerektiğini öğreneli uzun zaman olmuştu; özellikle de coşkulu ve cana yakın görünen kadınlara. Deneyimlerinden dersini iyi almıştı ve ağzı sütten bir kez yandığından, yoğurt bile yememeye başlamıştı. Kadın biraz nefes nefese asansörden içeri süzülürken, "Teşekkürler," dedi. Evet, süzülürken. Cain'in yanında durduğunda, mantosu çevresinde döndü. Mantosunun yakasına, üzeri mücevhere benzeyen taşlarla bezeli, şirin bir Noel ağacı şeklinde bir broş iğnelemişti. "Bu sabah geç kaldım."

Kapıyı kapatmak için düğmeye basan Cain onu duymazlıktan geldi. Kaba olmak istemiyordu ama sohbet havasında da değildi.

"Geçen gün sizi parkta Schroeder'i gezdirirken görmemiş miydim?" diye sordu kadın.

"Hayır." Cain onu görmemişti. Belki de görmüştü ama bunu itiraf etmeye istekli değildi.

"Gerçekten mi? Fakat sizi gördüğüme kesinlikle eminim."

Cain, onun bu yorumunu yanıtsız bıraktı. Şu asansör daha hızlı hareket edemez miydi? Neyse ki asansör, kadın sohbetine devam edemeden giriş kata ulaştı.

"Pek sabah insanı sayılmazsınız, değil mi?" diye sordu kadın, Cain gazetesini toparlayıp kolunun altına sıkıştırarak kapıya doğru ilerlerken. Julia da onu takip ederek kapının diğer kanadını açtı. Cain, bu kadından kurtulamayacak mıydı? Dışarı çıkar çıkmaz, Kuzeybatı Pasifik kışlarının bir parçası olan Seattle çisentisiyle karşılandılar. Cain'in bir sigorta uzmanı olarak çalıştığı sigorta şirketi yürüme mesafesindeydi. Julia, Starbucks'ın önündeki otobüs durağına kadar adımlarını onunkilere uydurdu ve neyse ki ardından durdu.

Cain'in arkasından, "İyi günler," diye seslendi.

Cain, artık Bayan Güneşışığı'ndan da kurtulduğuna göre, gününün iyi geçeceğini biliyordu.

"Affedersiniz?" Julia Padden, ertesi gün dairesinin girişinde duruyordu. Komşusunun önünde dikilirken, gazetesinin onun tarafından düpedüz çalınmasından dolayı hayrete düşmüştü. Yumruğunu beline koymuş ve şekilli iki kaşını birden ona doğru kaldırmıştı.

Cain Maddox, memnuniyetsizliğini göstererek elindeki gazeteyle birlikte ona doğru döndü. Adam, Julia'nın hayatı boyunca karşılaştığı en sevimsiz kişi olmalıydı. Julia onunla dostça iletişim kurmayı denemişti ve yanıtını da almıştı. Adamın köpeğinin tavırları bile onunkilerden daha iyiydi.

"Sanırım o gazete benim." Julia'nın daire numarası, koyu renk yazıyla naylon poşetin üzerine açıkça yazılmıştı. Bu, masum bir hata değildi. Nedeni her neyse, Cain ona antipati beslemeye başlamıştı. Bu sorun değildi, Julia bununla başa çıkabilirdi ama Cain'in onu hiçe sayarak çaldığı gazeteyle birlikte öylece çıkıp gitmesine de izin vermeyecekti.

Julia'nın sesini duyan Cain başını kaldırarak ona baktı.

Rahatsızlık duyan ve sinirlenmekten de öte duygular hisseden Julia, avucu yukarı gelecek şekilde elini uzattı. "Gazetem, lütfen." Cain'in tereddüt ettiğini görünce şaşırdı. Ah, daha neler! Adam, onu suç üstü yakalamış olmasına rağmen, rahatsız olmuş bir ifadeyle hâlâ kendisine bakma cesaretini gösterebiliyordu. Bu tavır ona çok yakışıyordu doğrusu. Yalnızca gazeteyi geri vermeye gönülsüz değildi, en azından suçluluk duymasını sağlayacak edepten bile yoksundu. Julia onunla ilgili bir tek şey söyleyebilirdi: Adam pervasızdı.

"Biri benimkini almış," diye açıkladı Cain, sanki bu kadının gazetesini çalmak için bir bahaneymiş gibi. "Gidip başkasınınkini al. Teknik olarak senin olup olmaması önemli değil."

"Tabii ki önemli, en azından benim için." Julie bu konuda ne kadar kararlı olduğunu göstermek için, elini yine öne uzattı. "Ben hiç kimsenin gazetesini almıyorum ve tabii ki senin de benimkini almaman gerekir; şimdi, onu bana ver."

"Pekâlâ, tamam." Cain gazeteyi sert bir şekilde onun

açık avucuna bıraktı, ardından da başka bir masum daire sahibininkini almak üzere uzandı.

Julia'nın ağzı açık kaldı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Cain gözlerini devirerek gazeteyi kolunun altına sıkıştırıp elindeki evrak çantasıyla kapıya yöneldi.

Bu, Julia'nın sabah gazetesinin esrarengiz bir biçimde ilk kayboluşu değildi ve artık bunun sorumlusunun kim olduğunu biliyordu. Cain Maddox soğuk biri olmasının yanı sıra hırsızdı da. Julia, onun başka neler çalmış olabileceğini merak etti. Hem de iyilik ve hayırseverlik dönemi olan Noel arifesinde. Elbette, hırsızlık yılın her döneminde yanlış bir davranıştı ama buna Noel zamanlarında yeltenmek tümüyle ahlak dışıydı. Huysuz komşusunun Noel ruhunu kalpten benimsemediği açıkça belliydi. Julia buna şaşırmamalıydı.

Cain ve Julia, sabahları işe hemen hemen aynı saatlerde gidiyorlardı. Bu hafta içinde üç kez asansörde karşılaşmışlardı. Bir sabah insanı ve genellikle neşeli biri olan Julia, Cain'i hep aydınlık bir gülümseyiş ve sıcak bir 'günaydın' ile selamlamıştı. Çoğunlukla aldığı karşılık ise, kısa bir baş selamı olmuştu. Cain ona genellikle aldırış etmiyordu, sanki onun kendisiyle konuştuğunu duymuyormuş gibiydi.

Julia, artık Denver'ın dışında yaşayan en yakın arkadaşı Cammie Nightingale'i aramadan önce otobüse binmeyi bekledi. Üniversiteye birlikte gitmişlerdi. Julia maddi durumu bozulup tam zamanlı işe başlayarak gece derslerine girmek zorunda kaldığından, Cammie üni-

versiteyi ondan önce bitirmişti. Öğrenci kredilerini ödemek için mücadele veren birçok arkadaşını gördükten sonra Julia, maddi mücadelelere girişmekten kaçınmayı yeğlemişti. Evet, iletişim alanında diploma sahibi olması daha uzun zamanını almıştı ve hayır, hayallerindeki işi bulmamıştı ama bunu başarmaya yakındı, çok yakındı. Yakında tüm borçlarından kurtuluyordu. Halen, son yedi yıldır çalışmakta olduğu Macy's adlı büyük mağazada işine devam ediyordu.

"Bu sabah olanlara inanamazsın," dedi, telefonunu hemen açan Cammie'ye.

Arkadaşı evliydi ve biri iki yaşında, diğeri de yeni doğmuş iki çocuğu vardı.

"Bir dakika bekle," dedi Cammie.

Öfke içindeki Julia, Cammie'nin uygun olup olmadığını sormamıştı. Arkadaşı telefonu tekrar eline alıncaya kadar birkaç dakika bekledi.

"Neler oluyor?"

"Sana bahsettiğim şu can sıkıcı komşum bir hırsız çıktı. Benim gazetemi çalmaya kalktı."

"Yok artık!"

"Onu suç üstü yakaladım ve kendisiyle yüzleşerek gazeteyi geri istediğimde, gidip başkasınınkini aldı."

"Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, dalga geçmiyorum. Bununla da kalmadı, yine kaba davrandı."

Aslında, Cain soğuk davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Noel'i zehir eden böyle adamlar vardı. Julia, Noel'inin ne o ne de bir başkası tarafından mahvedilmesine izin vermeyecekti.

"Aynı koridorda, karşılıklı oturduğun adamdan mı bahsediyorsun?"

"Ta kendisinden." Julia, Cain'in yapmış olduğu şeyi ne kadar çok düşünürse, o kadar çok sinirleniyordu. Tamam, adam bir sabah insanı değildi. Julia bunu anlayabilirdi. Fakat, gazetesini çalması? İşte bu adiceydi.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Cammie.

"Hiçbir şey... Yani, her sabah yürüyüşe çıkardığı, muhteşem İrlanda seteri dışında hiçbir şey."

Julia, ona iyi bir komşunun davranması gerektiği gibi davranmıştı ama Cain bununla ilgilenmediğini açıkça belli etmişti. Julia, yalnızca zarif olmak adına birden fazla sohbet başlatmıştı ve adamın havadan sudan sohbet etmeye karşı olduğu konusunda pek de zarif olmayan bir şekilde bilgilendirilmişti. Gerçekleştirdiği birçok girişimden sonra mesajı almıştı.

"Belki de utangaç biridir."

Cammie yüce gönüllü biriydi ama bu kez yanılıyordu. Başkasının gazetesini en küçük bir suçluluk duygusu hissetmeden alan biri utangaç olamazdı.

"Bundan şüpheliyim. Bu konuda bana güven. Cain Maddox utangaç biri değil ve daha da önemlisi, güvenilir de değil."

"Bunu bilmiyorsun."

"Yanılıyorsun. Erkeklerle ilgili Tanrı vergisi bir altıncı hissim var. Bu adam, şeytani biri."

Cammie'nin kahkahası telefonda yankılandı. "Şeytani mi? Yapma, Julia."

Julia, "Ben ciddiyim," diye ısrar etti. "Nasıl bir erkek gazete çalar ki? Onu kızdıracak ne yaptığımı bile bilmi-

yorum fakat benimle bir şey yapacağına bir yılanı öpmeyi tercih edeceğini açık seçik belli etti."

Bunu itiraf etmek, Julia'yı rahatlatmaktan çok rahatsız etmişti. Cain'in sert bir çekiciliği de vardı. Uzun boyluydu; Julia'nın bir metre altmış beş santimlik vücuduyla arasında en az on beş santim fark vardı. Saçları koyu renkti ve kesiminden, onun bir profesyonel olduğu anlaşılıyordu. Çene yapısı adamın inatçılığa meyilli olduğunu vurguluyordu ama bu, onu tanıdığı kadarıyla Julia'nın varsayımı olabilirdi. Bunun yanı sıra, güzel, berrak ve çikolata renkli gözlere sahipti ve Julia'nın gördüğü kadarıyla bir tek göz kırışıklığı bile yoktu. Julia onunla apartman dışında yalnızca köpek parkında karşılaşmıştı. Cain, Julia'nın onun bir şekilde bağlantısının olduğunu tahmin ettiği bir sigorta şirketinin adını ve logosunu taşıyan bir ceketle kot pantolon giymişti. O zaman bile rahat görünmüyor, kendini diğer insanlardan uzak tutuyordu.

"Ondan etkileniyor musun?" diye sordu Cammie.

"Şaka yapıyor olmalısın. Tabii ki hayır!"

"Otuz bir yaşında olup da ciddi bir ilişkinin olmamasının nedeninin bu olduğuyla ilgili içimde bir his var. Dylan'a tutunmaya daha ne kadar devam edeceksin, Julia?"

"Yine mi aynı konu?" Julia'nın ilişkilere ayıracak zamanı yoktu ve tabii ki Dylan konusunu da açmayacaktı. Dylan defterini kapatalı çok olmuştu. Sorun, çalışmakla, kilisede ve Gençler Kulübü'nde gönüllü olarak görev almakla geçen hayatında flört etmeye hiç zamanının

olmamasıydı. Cammie bunu biliyordu. Ayrıca, Julia'nın aklında daha önemli şeyler vardı. Blog. Düello. Piyasadaki en büyük yazılım şirketlerinden biri olan Harvestware'de iki önemli görüşme yapmıştı ve aday listesi iki kişiye düşürülmüştü. İş sosyal medya alanında olduğundan, şirket iki aday arasında blog şeklinde bir yarışma düzenlemeyi önermişti. Aralık ayı boyunca en çok takipçi sayısına ulaşan aday, işle ödüllendirilecekti. Julia, bu düelloyu memnuniyetle kabul etmişti. Ne yazık ki şimdiye dek büyük bir başarı sergileyememişti. Takipçi sayısı, en iyimser tabirle en düşük seviyedeydi. Bu, kendini kanıtlaması için bir fırsattı.

"Belki de komşun, hayallerinin erkeğidir."

"Cain Maddox mu? O soğuk biri, Cammie. Sen onu görmedin ama ben gördüm. Bana güven – o, karanlık bir sokakta karşılaşmak isteyeceğin bir adam değil." Julia bu konuyu ne kadar çok düşünürse, komşusunun kötü nam salmış biri olduğuna dair düşüncesi de o kadar güçleniyordu. Adamın gözlerindeki o soğuk bakışı aklına getirdiğinde baştan aşağı ürperdi.

Cammie yüksek sesle güldü. "Hayal gücün fazla çalışıyor, dostum."

"Belki de öyledir ama yine de şüpheleniyorum."

Arkadaşı, Julia'nın aşırı tepki gösterdiğini vurgulayan o sakin ses tonuyla "Julia," dedi. "Adam senin gazeteni aldı; seni ne tehdit etti ne de betona gömdü."

"Mesele onun bakışları. Sanki insanların içlerini görüyormuş gibi."

"Onun gözlerine mi dikkat ettin?"

"Evet, kahverengi ve karanlık. Gerçekten karanlık ve

uzak." Tamam, Cammie büyük olasılıkla haklıydı. Onun bir suçlu olduğunu düşünmek biraz abartılı olabilirdi ama komşusuna karşı, Julia'nın hiç de sıcak duygular beslemediği kesindi.

"Eğer sorun buysa, bence onu öldürmelisin," diye önerdi Cammie.

Julia'nın nefesi kesildi. En yakın arkadaşının böyle bir şeyi ima etmesine bile inanamıyordu.

"Onu iyilikle öldür," diye detaylandırdı Cammie.

"Bu adamın iyilikten çok daha fazlasına ihtiyacı var."

"Bu konuda şirin ve güzel bir öneride bulunmayı yufka yürekli arkadaşına bırak."

Bir an sonra heyecanlı bir sesle ekledi Cammie: "Noel'e on iki gün var."

"Evet. Yani?"

"İşte bu, Julia. Blogunun ilgi görmesi için bir fikir istiyordun. Komşun, bunun için kusursuz bir konu." Cammie gittikçe coşuyormuş gibiydi. "Daha geçen gün parlak bir fikir bulamamaktan yakınan sen değil miydin?"

"Şey... Evet ama..."

"Bu kusursuz bir fikir," diye devam etti Cammie. "Blogunda onu iyilikle öldür ve önümüzdeki on iki gün boyunca deneyimleyeceğin ilerlemeyi de kayıt altına al."

Julia bunu yapmaya pek meraklı değildi. Cain Maddox'a ne kadar az maruz kalırsa o kadar iyiydi. "Bilmiyorum..."

"Blogundaki geri sayımın ilgi çekeceğine hiç şüphe yok. Yapman gereken tek şey, ona iyi davranmak. Zaten,

doğal yapın gereği arkadaş canlısı ve eğlenceli birisin. Bu adam, başına ne geldiğini bile anlamayacaktır. Sonra da blogunda neler olduğunu belgelersin. Şuraya yazıyorum, takipçilerin buna bayılacaklar."

"Sana söylediklerimi dinlemedin mi?" diye hatırlattı Julia, arkadaşına. "İyiliğin ona hiçbir etkisinin olmayacağını şimdiden söyleyebilirim."

"Bunu denemeden bilemezsin."

Zihninde yüksek maaşlı bir iş pozisyonunu kazanmış olduğuna dair görüntüler dönmeye başlayan Julia alt dudağını ısırdı. Belki de Cammie haklıydı. Belki de bu fikir, iletişim ve yazma becerilerini sergilemek için tam da beklediği fırsattı.

"İnsanların bloguma Noel süslemeleriyle ilgili yanıt verdiklerini düşünüyorum."

"Julia, ev yapımı ağaç süslemeleriyle ilgili kaç kişinin blogu olduğu konusunda bir fikrin var mı? Sen Martha Stewart değilsin. Yeni ve eğlenceli bir konuya ihtiyacın var. İlgi çekecek, farklı... ve açıkça söylemek gerekirse, kışkırtıcı bir şeye, öyle değil mi?"

Hiç kuşkusuz, şu blog meselesini halletmenin daha iyi bir yolu vardı. Hoşlanmadığı bir insana iyi niyet göstermek, Julia için kolay olmayacaktı. Ayrıca, bunun herhangi bir fark yaratacağından da gerçekten şüpheliydi. Adam sinir bozucu, uyumsuz ve inatçıydı.

"Hiçbir şey söylemiyorsun," dedi Cammie, onun bu düşüncelerini bilerek, "ki bu da, deneyimlerime dayanarak söylüyorum, iyi bir işaret. Gerçekten de bunu yapmayı düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Julia, işaret parmağını ağzına değdirdi. "Sanırım, onu iyilikle öldürmek denemeye değer."

"Kesinlikle öyle. Blogunun adını da 'Noel'e On İki Gün Kala' koyabilirsin."

Doğrusunu söylemek gerekirse, Julia bunun işe yarayacağına ikna olmamıştı. Yine de Cammie'nin bundan hiç şüphesi yoktu. "Bu, yepyeni bir hareketin doğmasına esin kaynağı olabilir."

"Bunu biraz düşüneceğim."

"Güzel. Kapatmak zorundayım. Scottie yine kedi maması yiyor."

Julia, annesi telefonda gevezelik ederken büyük bir hevesle ağzına kedi maması tıkıştıran yumurcağı gözlerinin önüne getirerek gülümseyip telefonu kapattı. Cammie, müthiş fikirlerin insanıydı ve Julia, arkadaşının sezgilerini takdir ederdi. Doğrusu, Julia, Macy'nin erkek reyonundaki işine daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu. Özel günler, en zorlu dönemlerdi. Çalışma saatleri uzundu ve Kara Cuma'dan sonraki sabahın erken saatlerinde de çalışması isteniyordu. Bu da onun Şükran Günü nedeniyle ailesinin yanına gidemeyecek olması demekti. Noel boyunca ailesiyle zaman geçirme olasılığı da suya düşmüş gibiydi. Ailesi onun uçak biletini seve seve alırdı ama otuz bir yaşındaki Julia, onlara bu masrafı karşılatmaktan utanç duyardı. Ayrıca, yerine getirmesi gereken yükümlülükleri de vardı. Kilisenin piyanisti olarak, koroya eşlik etmesi gerekiyordu. Koro, sonuncusu bir sonraki hafta sonu olmak üzere birkaç özel gösteri programlamıştı. Müdürü, onun çalışma

programını o gösterilere göre ayarladığı için Julia minnettardı. Bunun yanı sıra, Gençler Kulübü'ndeki Noel programında da gönüllü olarak görev alıyordu.

Zihninde düşünceler dönüp dururken, otobüs de ilerlemeye devam etti. Julia pencereden bakarak onu Seattle'ın tam kalbine götürecek olan kısa yol boyunca sıralanan ışıkları ve vitrinleri hayranlıkla izledi. Özel günleri gerçekten de çok seviyordu. Noel tatili, yılın özel bir dönemiydi.

Belki de Cain Maddox'un asık suratlı ifadesini, aşırı derecede sergileyeceği iyilik gösterileriyle değiştirebilirdi. Bu, iyiliğin gücüyle ilgili ilginç bir test olabilirdi. Ayrıca, blogunun içeriği hakkında strese girmesine de gerek kalmayacaktı. Yalnızca sonuçları bildirecekti. Bu iş çocuk oyuncağıydı.

Fakat daha önce düşüncesizce hareket etmesi nedeniyle başının derde girdiği olmuştu ve bu yüzden, Julia son kararını vermeden önce bunu etraflıca düşünmesi gerektiği sonucuna vardı.

O akşam evine geri döndüğünde, hava karanlık ve berbattı. Yağmur çiseliyordu, yoğun bir trafik vardı. Ayakları ağrıyordu ve yorgunluktan tükenmişti. Özel günlerden önce mağazada yaşanan iş yoğunluğu öldürücüydü.

Öldürücü. Hımmm... Aklı istem dışı olarak komşusuna kaydı. Onu iyilikle öldürmek. Cain Maddox'un böylesine gıcık bir insan olması çok yazıktı.

Yemek yapmakla uğraşmak istemeyen Julia, ısıttığı çorbayı ayaklarını televizyonun önüne dayayarak içti. Ye-

rel haber kanalının geçtiği son hava durumunu yakaladı. Sunucu, daha fazla yağışın beklendiğini söylüyordu.

Julia, moralini yükseltecek bir şeyin arayışıyla televizyonu kapatarak telefonuna uzandı. Biraz müzik dinlemenin ruhuna iyi geleceği kesindi. Ayrıca, kulağını bu hafta sonu çalınacak olan ilahilere alıştırması da iyi olurdu. İlahi listesini inceleyerek, koronun bir bakımevindeki son gösterisinde yaşlılar tarafından en çok sevildiğini düşündüğü birkaç Noel ilahisini seçti.

Kirlettiği birkaç bulaşığı yıkarken ilahiye eşlik etti. Müzik, onu her zaman sakinleştirirdi. Kendisinin en sevdiği ilahileri yüksek sesle söyledi: "Sessiz Gece." "O Küçük Şehir Beytüllahim." "Berrak Bir Gece Yarısına Rastladı."

Tam da "Dünyaya Neşe"yi söylemeye başlayacaktı ki biri kapısına vurdu. Vuruş keskin ve sabırsızcaydı. Kararlıydı.

Ah, olamaz! Julia, şarkı söyleyerek hiç kimseyi rahatsız etmemiş olmayı umdu. Özür dileyici bir gülümseme takınarak kapıyı açtığında, koridorun karşısındaki ezeli düşmanıyla yüz yüze geldi. Cain Maddox.

Adamın gözleri kızgınlıkla parlıyordu.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Julia, şirin görünmek için elinden geleni yaparak.

Cain ona dik dik bakmaya devam etti. Sert bakışı, zaten karanlık olan gözlerini daha da gölgelemişti. Onun çekici bir erkek olması ya da kaşlarını çatmaması durumunda çekici bir erkek olması çok yazıktı. Julia, onun biçimli dudaklara ve geniş bir alna sahip olduğunu fark

etti. Julia'nın babası, geniş bir alnın bilgeliğin bir işareti olduğunu savunurdu, ki bu çok saçmaydı. Babasının bunu söylemesinin tek nedeni, kendisinin de yüksek alınlı olmasıydı. Bu düşünce, Julia'yı gülümsetti. "Burada biri mi ölüyor? Çünkü kulağa öyle geliyor."

Julia sakinliğini korumak için mücadele etti. "Şarkı söylememi mi ima ediyorsun?"

"Sesini. Alçalt."

Ne bir lütfen, ne bir teşekkür; yalnızca talep vardı. Bir eli hâlâ dairesinin kapısında duran Julia da gözlerini adama dikti. "Buna müzik derler. Kesin olarak söylemek gerekirse, Noel müziği.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Cain homurdanarak ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Senin gibi nazik ve zarif birinin birkaç klasik Noel ilahisine itiraz etmeyeceğini düşünmekle hata mı ediyorum?" diye sordu Julia, hiç olmadığı kadar sevimli bir şekilde. Sözcükler, ağzından ılık bir bal gibi dökülmüştü.

Cain, sanki Julia yabancı bir dil konuşuyormuş gibi ona baktı. "Tek ricam, gürültüyü kesmen."

Julia, "Lütfen," demeyi başardı.

"Lütfen, ne?"

"Lütfen, gürültüyü kes," dedi Julia, dünyanın en sahte ve sıcak gülümsemesini takınarak.

"Her neyse." Cain, onu hem rahatsız edici hem de tuhaf bulurmuş gibi başını salladı. Julia esprili bir karşılık bulmaya çalıştı ama Cain'e haddini bildirmeye yetecek bir şey bulamadı.

Julia ona karşılık vermeye fırsat bulamadan, Cain dairesine geri dönerek kapısını sert bir şekilde kapattı.

Julia kendi kapısını kapatırken, "Demek öyle," diye kendi kendine söylendi. Belki de Cammie haklıydı. Bu adamın çaresizce yardıma ihtiyacı vardı ve bunun icabına bakacak kadın da ta kendisiydi. Yapacağı son şey bu olsa bile onu iyilikle öldürecekti. İhtiyaç duyduğu esine kavuşan Julia dizüstü bilgisayarını çıkarıp kanepeye oturdu. Rahatlayarak bacaklarını uzatıp bileklerini üst üste koydu. Bilgisayarını açarak bloguna gitti ve son gönderisinin yalnızca elli kişi tarafından okunduğunu gördü. Şimdiye kadar göstermiş olduğu çaba hiç kimseyi etkilemeye yeterli değildi. Blogunu okuyanların çoğu aile ve arkadaş çevresindendi. Tek yorum ise annesinden gelmişti. Julia parmaklarını klavyenin üzerine yerleştirdi ve yazmaya başladı.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

14 Aralık
Ebenezer ile Tanışın

Bu Noel döneminde, birilerinin gerçek bir huysuz ve aksi tiple karşılaşıp karşılaşmadığını merak ediyorum. Bunu sorma nedenim, Ebenezer Scrooge'un apartmanımda yaşadığına inanıyor olmam. Adil olmak gerekirse, kendisi Noel ile ilgili düşüncelerini benimle paylaşmadı. Fakat bu adamın Noel ruhundan azıcık bile nasibini almadığını bir bakışta anladım. Koridorda, tam karşımdaki dairede oturuyor, bu yüzden onunla durmadan karşılaşıyorum. Durumu kibarca anlatmak gerekirse, kendisi mutlu bir adam değil. Daha bu sabah, onun başka bir şey daha olduğunu keşfettim: Bir hırsız.

Onu gazetemi aşırırken yakaladım. Gerçekten, bir insan kendini bu kadar alçaltabilir mi?

Yani, görünüşe göre, evet.

Bu akşam, daha birkaç dakika önce, sözü geçen komşu tarafından Noel 'gürültüsünü' kesmem istendi. Tek yaptığım, şarkı söylemekti. Sanki beni öldürüyorlarmış gibi şarkı söylediğimi iddia etti.

Bir arkadaşa onunla ilgili dert yanarken – tamam, o sırada epey kızgındım – bu taş kalpli 'komşunun', yaşayan, nefes alan bir Scrooge olduğunu anladım. Can yoldaşım olan biricik dostum, onu iyilikle öldürmemi önerdi.

Yani, sevgili arkadaşlarım, bu küçük deneyde bana eşlik etmenizi umuyorum. Huysuz komşumu Noel sevgisi, neşesi ve eğlencesiyle öldürmeye kesinlikle niyetliyim. Onun kimliğini doğal olarak gizli tutacağım ve ondan her zaman Ebenezer olarak söz edeceğim. Nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyorum.

Herhangi bir fikriniz ya da öneriniz olursa, aşağıda paylaşın, lütfen. Bu blogu Noel'e kadar her gün güncelleyeceğim. Umuyorum ki o güne kadar, bu Grinch'in kalbi birkaç beden büyür.

Beklentilerim çok düşük.

İyiliğin bir insanı değiştireceğine ikna olmuş değilim.

Bunu birlikte göreceğiz.

Yorumlarınızı ve düşüncelerinizi bekliyorum...

İKİNCİ BÖLÜM

Julia ertesi sabah ilk iş blogunu kontrol etti ve elli görüntülenme, on paylaşım aldığını görünce gülümsedi. Üstüne üstlük üç de yorum vardı.

MagpieMurphy: İyi şanslar. İlginç bir şeye benziyor.

İlk yorum, düzenli bir şekilde blogunu okuyan ve çabalarını takdir eden bir üniversite arkadaşından gelmişti. İkinci yorumsa yeni bir okurdandı.

JingleBellGirl: Noel sırasında verebileceğiniz en güzel hediye NOEL NEŞESİDİR. Blogunuz beni heyecanlandırdı. İyi şanslar.

Son yorum da tanıdık olmayan bir isimdendi. Julia'nın görebildiği kadarıyla, en az iki yeni okuru vardı.

DerekDude120: Vaktini boşa harcama... Ebenezer'sen hep Ebenezer kalırsın.

Julia ilk iyilik deneyinde ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Bu fikri uyuyakalmadan önce edinmişti. Duş aldı, üstünü giydi ve hem kendinin hem Cain'in gazetelerini aldı.

Asansörle kendi katına tekrar çıktı ve Cain'in kapısını tıklattı. Kapının öteki tarafından gür bir havlama sesi geldi; bunu birkaç saniye sonra Cain'in çıkardığı boğuk ses takip etti: "Kim o?"

"Komşun," diye yanıt verdi Julia hevesle ve ardından, James Bond repliğinin kötü bir taklidini yaptı: "Padden. Julia Padden."

Sessizliği şu karşılık takip etti: "Ne istiyorsun?"

"Hediyeler getirdim."

"Meşgulüm."

"Sorun değil. Kapına bırakırım."

"*Ne* bırakıyorsun kapıma?"

"Görürsün. Sürpriz sevmez misin?" diye seslendi Julia.

Kapı savrularak açıldı ve yüzü köpük kaplı Cain, elinde tıraş bıçağıyla Julia'nın önünde durdu. Bacağı, Schroeder'in koridora fırlamasına engel oluyordu. İrlanda av köpeğinin kuyruğu titredi. Sahibi pek dost canlısı olmayabilirdi ama Schroeder öyleydi. Cain gözlerini kıstı. "Ben sürpriz sevmem."

"Gazeten de burada."

Cain homurdandı, gazeteyi Julia'nın elinden aldı ve kapının yanındaki masanın üstüne fırlattı.

"Rica ederim," dedi Julia bu minnetsizlik karşısında imalı bir vurguyla.

Arkasına dönerken, Cain'in homurdandığını duyduğundan emin gibiydi ve onun sinirine dokunduğunu bile bile, "İyi sabahlar," diye ekledi.

"Neyse."

Julia sırıttı. "Bu kelimeyi çok söylüyorsun."

"Müsaade eder misin? Tıraşımı bitirmek istiyorum."

"Tabii." Julia sesini dostane ve yumuşak tutmak için elinden geleni yaptı. Her şey o kadar iyi gidiyordu ki Julia zor dayanıyordu. Cammie haklı çıkmıştı. İyilik, Cain'e zulüm olacaktı ve açıkçası Julia da ona kendi çektiğine benzer bir sıkıntı vermeyi çok istiyordu.

Aklında bir oyun planı oluşturan Julia, kendi dairesine döndü, Cain işe giderken kapısını açana kadar bekledi ve tam o anda, bunu tamamen tesadüf gibi göstererek dairesinden çıkıp asansörde Cain'e yetişti.

"Ah, yine karşılaştık!" dedi, sesinde abartılı bir neşeyle.

Cain önce kısık gözlerle onu süzdü, sonra bakışlarını öteye dikti.

Julia onun sabah gazetesini koltukaltına sıkıştırdığını görünce gülümsedi. O an, çenesinin altına bir mendil parçası yapıştığını da fark etti. Tıraş olurken orayı kesmişti belli ki. Julia'nın gözleri büyüdü. "Umarım orayı benim yüzümden kesmemişsindir."

"Hayır." Cain lobi katının düğmesine ikinci kez bastı, sanki asansörü hızlandırabilecekmiş gibi.

"Böyle küçük kesikler çok sinir bozuyor."

"Gıcık komşular da öyle."

Julia gülümsedi. İşte bu çok iyiydi. "Gıcıklık etmek istememiştim. Gazetemi almaya çıktım, seninkini de alayım dedim. Benim için hiç sorun değil, mutlu da olurum. Bundan sonra kapının önüne bırakıp hafifçe kapıyı tıklatacağım."

"Yapma."

"Tıklatmayayım mı?"

"Alma gazetemi."

"Ama neden? Kendiminkini alıyorum. Hiç sorun değil."

"Alma diyorsam alma."

"Peki, öyle istiyorsan."

Asansör lobiye gelip kapısı açılır açılmaz Cain kabini hışımla terk etti. Hızla uzaklaşan adamın arkasından bakan, peşinden kovalayan var zannedebilirdi.

"Günün güzel geçsin," diye seslendi Julia ona el sallayıp. Cain görüş açısından çıkar çıkmaz, öyle bir kahkahaya boğuldu ki neredeyse iki büklüm olacaktı. Cain ondan yeterince hızla kaçamamıştı. İşler Julia'nın umduğundan daha iyi ilerliyordu.

Amacına doğru ilerlediğini düşünen Julia, Starbucks'a uğradı ve bir latte istedi. Şans da onun yanındaydı; Cain'in de sırada, üç kişi önünde olduğunu gördü.

Dayanamadı ve hem onun hem de içerideki diğer insanların duyabileceği şekilde seslendi. "Aa, Cain, sen de mi buradan kahve alıyorsun? İstersen bir sabah gelip senin için ben alabilirim."

Cain omzunun üstünden ona baktı; Julia bir homurtu duyduğuna yemin edebilirdi.

Julia'nın en sevdiği barista olan Phil gözlerini kaldırdı ve ona el salladı. "Günaydın, Julia."

Julia elini kaldırdı ve parmaklarını sırayla oynatarak ona selam verdi. "Günaydın. Bu benim komşum. Onun kahvesini ben almak istiyorum."

Cain'in dikkatini daha önce çekememiş olsa bile, artık çekmişti. Cain o kadar hızlı döndü ki arkasındaki adamı neredeyse devirecekti. Bakışları doğrudan Julia'ya yöneldi. "Kendi kahvemi kendim alırım ben."

"Ama dün geceki Noel müziği yüzünden senden böyle özür dilemek istiyorum."

Phil bir ona bir Cain'e baktı, sonra Cain'e kahvesini uzattı.

"Ben ödeyeceğim," diye diretti Cain ve banknotu tezgâha yapıştırdı.

"Peki, madem ısrar ediyorsun. Dün gece neşeli Noel müziğimle huzurunu kaçırdığım için özür dilerim." Yalanın kuyruklusu.

Cain, Julia'nın yanından geçti ve bir saniye sonra kapının dışına çıktı.

Julia, Phil'in ona söyleyebileceği şeyler olduğunu düşünerek, sıra ona gelir gelmez tezgâha eğildi. "Bu adam buraya sık geliyor mu?"

"Neredeyse her sabah. Her zaman aynı şeyi sipariş eder. Pek konuşmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Julia'yı şaşırtan bilgiler değildi bunlar. "Onun hakkında başka bir şey biliyor musun?"

"Maalesef," dedi Phil. "Benimle ya da etraftakilerle konuşmaz o kadar."

Julia da böyle düşünmüştü. Siparişini verdi, sonra da Cain'in ertesi sabahki kahvesi için bir hediye kartı satın alarak ona ismarlamış oldu.

"Benden olduğunu söylersin," dedi, heyecandan neredeyse sarhoş halde.

Phil de onun komplosuna seve seve katıldı. "Kahvesini senden istemediği konusunda gayet netti."

"Biliyorum. Pek dost canlısı değildir."

"Fark ettim," dedi Phil, siparişini Julia'nın karton bardağına yazarken. "Sabah yine ben dururum kasada. Hediye kartını da saklarım, o gelince hallederim."

"Harika. Sağ ol, Phil."

"Nasıl bir tepki verecek acaba..." Baristanın gözleri büyüdü.

Julia'nın aklında da tam olarak bu vardı. "Keşke burada olup görebilsem."

Kahvesini alır almaz otobüse yetişmek için durağa koştu. Son binen de o oldu.

★

Bu kadın, Cain'i deli ediyordu. Üstelik Cain'in o 'baldan tatlı' gülümsemeye kandığı da yoktu. Hiç kimse sabah sabah o kadar neşeli olamazdı. Bunu yalnızca Cain'den bir tepki almak için yapıyor olmalıydı.

Kadın sevimli olabilirdi –hatta sevimliden de öteydi- ama Cain, Julia'nın ona işkence etmek için oynadığı oyuna asla katılmayacaktı.

Elindeki en iyi seçenek onu görmezden gelmekti ve niyeti de tam olarak buydu. Hızlı adımlarla sokakta ilerledi ve Harvard Sigorta Şirketi'ne girdi. Oturduğu daire-

yi, işyerine yakınlığı nedeniyle özellikle seçmişti. Bu ona öğle yemeğinde eve dönüp Schroeder'i yürüyüşe çıkarma şansı veriyordu. Köpeğini günün büyük bölümünde eve hapsettiği için rahatsızdı Cain. Neyse ki köpek zaten yaşlanmıştı, zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyordu.

Büyükbabası destekli yaşam tesisine yerleştiğinde, yanında yalnızca 10 kilo veya altında bir köpek getirmesine izin verileceği söylenmişti. Schroeder ise 30 kilo civarındaydı. Büyükbaba Bernie, Schroeder'den ayrılmayı reddetmişti, ta ki Cain ona bir ev bulana kadar.

Cain'in aklı büyükbabasına gitti. Onu yetiştiren bu ihtiyarı çok seviyordu. Bernie artık seksen yaşına geliyordu ve sağlığı kötüleşmeye başlamıştı. Ama hakkını teslim etmek de lazımdı; büyükbabası yeni ve küçük konutuna iyi uyum sağlamıştı. Cain'in aksine, büyükbabası kolay arkadaş edinirdi.

Cain çocukluğunda bile kendi halinde, sessiz, gergin biri olmuştu. Sigorta uzmanı olmak ona çok uygundu. Sayılar ona mantıklı geliyordu, insanların aksine. Herhangi birinin ona yaklaşmasına nadiren izin veriyordu ve bunun mantıklı bir nedeni vardı. Çünkü her seferinde bundan pişman oluyordu sanki. Tek yapması gereken Dani'nin ona nasıl ihanet ettiğini hatırlamaktı. Ama oraya girmeyecekti.

"Günaydın, Bay Maddox," diye karşıladı onu giriş masasındaki görevli, her gün yaptığı gibi. Cain onun tezgâha minik bir Noel ağacı koyduğunu gördü.

Başıyla selam verip, "Günaydın," dedikten sonra yürümeye devam etti.

Girişteki kadının adını hayatta hatırlayamazdı. Böyle olması hoşuna da gidiyordu. Cain'in hayatı düzenli ve planlıydı; o fıkır fıkır, asap bozucu komşusunun buna zarar vermesine asla izin vermeyecekti. Ofisine girdikten sonra bir an duraksadı, sonra kapısını kapadı. Eğer komşusunu görmezden gelmeyi tercih ettiyse, o zaman neden onu düşünerek vakit harcıyordu ki? Bu güzel bir soruydu ve Cain yanıtını bulmak konusunda gönülsüzdü.

*

Macy'ye geldiğinde, Julia geçirdiği günden memnundu ve bunun Cain'le yaptığı deneyden kaynaklandığını düşünüyordu. Alışverişçiler her zamanki kadar coşkulu ve sabırsız değillerdi. Herkese mutlu Noeller dileyen Julia, o zamana kadarki en iyi satışını yaptı. İşten çıktıktan sonra, tatil programları hazırlığında gençlerle çalışan arkadaşı Jeremy'ye yardım etmek için Gençler Kulübü'ne gitti. Çocuklar harikaydılar; Julia onlarla vakit geçirmekten çok keyif aldı. Kulüpten çıktığında, koro çalışması için kiliseye zor yetişti.

Koro, genellikle yok sayılan veya unutulan kişilere biraz Noel neşesi vermekten mutluluk duyuyordu. Önceki hafta gönüllü olarak bir aşevinde çalışmışlardı. Bu hafta da şehirdeki destekli yaşam tesisinde görev alacaklardı. Julia kiliseden çıkıp apartmanına geldiğinde saat sekiz buçuktu ve çok yorgundu.

Koridordaki posta kutusunda duraksadı, faturalarını topladı ve o sırada yanına birinin geldiğini fark etti. Bu, Cain'di. Spor salonundan geliyor olmalıydı, çünkü

üstünde Nike marka spor kıyafetler vardı, boynuna da beyaz bir havlu asmıştı. Julia daha önce Cain'in böyle bir yanı olduğunu fark etmemişti. Hoş bir sürprizdi ama olmasa daha iyiydi.

Onu görmezden gelen Cain, kendi posta kutusuna baktı ve bir şey olmadığını görüp kapağını kapadı. Sonra duraksadı, sanki Julia'nın bir yorum yapmasını bekliyormuş gibi ona baktı.

O kadar bitkin olmasaydı, Julia gerçekten de bir şeyler söylerdi. Sekiz saat boyunca ayakta durmuş, piyano başında da iki saat geçirmişti. Kurnaz ve neşeli olabilecek enerjisi kalmamıştı.

Birlikte sessizce asansörden çıktılar. Cain bir yana mümkün olduğunca yaklaştı; Julia da aynı şekilde öteki yanda durdu, Cain'in ona sanki her an bir şey duymayı beklermiş gibi baktığının ve onun sessizliği karşısında şaşırdığının farkındaydı. Üçüncü kata ulaştıklarında ikisi de kendi kapılarına gittiler.

Julia kendi dairesine girdi ama Cain'in ona gözlerini diktiğini hissedince duraksadı. Omzunun üstünden baktığında, komşusunun ona çatık kaşlarla baktığını fark etti.

Cain neredeyse onun hiç konuşmamasından rahatsız olmuşa benziyordu. Julia gülümsemeyi başardı. "İyi akşamlar, Cain," dedi.

"Sen iyi misin? Pek iyi görünmüyorsun," dedi Cain, Julia'yı şaşırtarak.

Julia yine zorla gülümsedi. "Uzun bir gün oldu."

Cain hafifçe gülümsedi ve dairesine girip gözden

kayboldu. Kısa ve zararsız bir yorumun Julia'yı bu kadar heyecanlandırması çok aptalcaydı. Julia bunun bir ilerleme olup olmadığını bile anlayamıyordu. Umut vericiydi gerçi.

Kucağında dizüstü bilgisayarıyla kanepesine geçen Julia, blogunu açtığında yüzün üstünde tıklanma aldığını gördü; yorumlar da on ikiyi bulmuştu. Vay canına! Yorumları okudu ve notlar aldı. Sunulan bazı fikirler harikaydı.

SassySusan: Düşünüş şekline bayıldım. Ebenezer'i iyilikle öldürmek mükemmel olur, katılıyorum. Ona neşeyle ve iyi niyetle acı çektir.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

15 Aralık
Posta Kutusunda Karşılaşma

Onu İyilikle Öldürme Operasyonu devam ediyor... Ona neşeli sohbetimle işkence ettim. Bu sabah beni gördüğünde dişlerini gıcırdattığından neredeyse eminim.

İkinci Aşama: Ona gazetesini götürdüm ve yarınki kahvesini bir hediye kartıyla peşinen ben ödedim. Buna ne tepki verecek acaba?

Bu akşam tuhaf bir gelişme oldu. Lobide posta kutuma bakarken onunla karşılaştım; tamamen tesadüftü. Önceki tecrübelerim, onun beni görmezden gelmek için elinden geleni yapacağını söylüyordu. Herhalde onun en sevdiği insan olmadığımı söylememe gerek yoktur, gerçi herhangi birini sevdiğinden de şüpheliyim ya... Benim gösterdiğim ilgiyle kafasının çok karıştığından eminim.

Bana verdiği kaba yanıtları, soğukluğunu da yok sayar gibi yapıyorum. Hakkımda ne düşünmesi gerektiğini kestiremiyor, eminim.

Ben de bu yüzden ona bu akşam aynı soğukluğu tattırdım, sırf tedirgin etmek için. Tabii başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğum için de. Sonra –burası bana ilginç geldi- kapımın kilidini açarken, onun bakışlarını üzerimde hissettim; neredeyse benim konuşmamı bekliyor gibiydi. Ben de ona döndüğümde, gözlerinde sanki benim her zamanki neşem yerinde olmadığı için üzülüyormuş gibi bir ifade gördüm.

Acaba onu etkiliyor muyum? Bu gerçekten mümkün olabilir mi? Bu kadar çabuk? Daha iki gün oldu!

Şimdilik benden bu kadar. Yorumlarınıza minnettarım. Ayrıca, "Fıstık ezmeli kurabiyelerle onun ağzını tatlandır. Benim kocamda hiç şaşmaz," yazan Hattie, sanırım bir şey yakalamış olabilirsin...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama sinir bozucu komşusu, Cain'in içine işlemeye başlamıştı. Karanlıkta, Schroeder'in bir kenarda tuvaletini bitirmesini beklerken, kafası Julia'yla doluydu. Onunla ilgili tüm düşüncelerini zihninden çıkarmakta kararlı olmasına rağmen, bunu nasıl yapabileceğini hiç bilemiyordu. Önceki gece tesadüfen karşılaşmalarından beri Julia hep aklındaydı.

Onu posta kutusuna bakarken gördüğünde, Julia'nın işten henüz döndüğünü düşünmüştü. Kadın uzun bir gün geçirmiş olmalıydı. Cain'i görür görmez, her zamanki neşesiyle çene çalmaya başlamaması, onun ne kadar yorgun olduğunu açıkca gösteriyordu. Bunun kötü bir tarafı da yoktu; Cain durumdan memnun kalmıştı. Diğer tüm karşılaşmalarında, kasıtlı olsun tesadüfen olsun, Julia kafesinin kapısı açılmış kuşlar gibi cıvıldamıştı.

Cain bu konuda bir yorum yapmak istememişti, konuştuğu için pişmandı. Asansörün huzuru ve sessizliği çok hoşuna gitmişti. Sonra Julia'nın dairesine ne kadar yavaşça gittiğini görmüştü. Bir şey söyleme kararını, Julia ona omzunun üstünden öyle baktığında almıştı. Cain kendine hâkim olamamıştı.

Julia'nın o yusyuvarlak, umut dolu gözleri, sanki tek ihtiyacı Cain'in ağzından çıkacak nazik sözcüklermiş gibi bakıyordu o an. Cain de tüm ahmaklığıyla kendini koyvermiş ama anında pişman olmuştu. Bu kısa konuşmanın ileride yapılacak daha uzun konuşmaların ilk adımı olduğu belliydi ve Cain iyi bir komşu ya da başka bir şey olmakla ilgilenmiyordu. Julia'nın koridorun karşı tarafında kalması lazımdı; Cain de aynısını seve seve yapacaktı.

Cain, durumu yanlış anlaması sonucu geceyi uykusuz geçirdi, Bayan Sevgi Pıtırcığı'na tüm o tatlılığı hayatına sokması için gereken tüm cesareti verdiğinden emindi. Ama buna izin vermeyecekti.

Schroeder kısaca havladı ve Cain onun tekrar apartmanın sıcaklığına dönmek için çok heveslendiğini fark etti.

"Kusura bakma, dostum," diye mırıldandı Cain. "İşini bitir bak, çünkü öğlen eve gelmeyeceğim. Bugün Bernie'nin doğum günü ve ona hediye almam lazım. Kazak düşünüyorum. Aklına gelen daha iyi bir şey var mı?"

Schroeder boş gözlerini ona dikti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kazakla idare edecek artık."

Birlikte apartmana döndüler. Cain sabah işlerini çabuk hallederse, asansöre Julia'yla birlikte binmemeyi başarabilirdi.

★

Julia, Cain'in muhtemelen onunla asansörde karşılaşmak istemeyeceğinden şüpheleniyordu. Ama Cain'le aynı anda koridora çıkıp bu karşılaşmayı sağlamak konusunda da bir o kadar kararlıydı.

Koridorun karşısında hareketlilik sesi geldiğinde hazır bekliyordu. Sahne onundu. Asansöre gelene kadar yavaş yavaş ilerledi ve Cain'in yanında durdu.

Julia'yı gördüğünde, Cain'in omuzları çaresizlikle düştü. Julia ise karşılık olarak içtenlikle gülümsedi. "Aa, yine karşılaştık," dedi, ona neşeyle gülümseyerek. "Her sabah aynı saatte çıkıyoruz demek ki."

"Fark ettim ve bunun tesadüf olduğunu sanmıyorum."

Önceki sabahki tıraş kesiğinin üstü kabuk bağlamıştı.

"Bu sabah gazeteni almadım, isteğin üzerine."

Cain bakışlarını tepede, kat numaralarında tuttu.

"Bir gün daha soğuk ve yağmurluymuş galiba. Sen sever misin yağmuru?"

"Pek değil."

"Ben de."

"Sabahları hep bu kadar neşeli misindir?" diye sordu Cain.

"Hep neşeliyimdir."

"Derecesini biraz düşürmen mümkün müdür peki?"

Julia'nın yüzündeki gülüş kayboldu. "Deneyebilirim."

"Sevinirim."

Asansör ikinci katta durdu ve Julia'nın tanımadığı bir yaşlı adam kabine girdi.

"Günaydın," dedi Julia ona.

"Günaydın," dedi yaşlı adam ve ona başıyla selam verdi.

Julia gözlerini Cain'e çevirdi. "Demek her sabah Starbucks'a gidiyorsun."

Cain gözlerini kıstı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Phil söyledi."

"Phil kim?"

"Barista."

Cain'in Phil'i tanımayışı, hizmet sektöründekilere hiç dikkat etmediğini gösteriyordu.

"Her gün Starbucks'a gitmeye bütçem yetmiyor," diye devam etti Julia, "ama haftada bir-iki kez kendimi şımartıyorum işte. Naneli mocha denedin mi? Mevsime özel kahvelerden biri. En iyisi."

"Yine çenen düştü."

"Affedersin. Dikkat etmeye çalışacağım," dedi Julia ve ağzının fermuarını kapatır gibi yaptı.

Asansör kapısı açıldı ve Julia'dan uzaklaşmak için can atan Cain, bir kez daha büyük bir telaşla fırlayıp gitti.

"Günün güzel geçsin," diye seslendi Julia onun arkasından ve Cain'in arkaya bakmamasına rağmen ona hafifçe el salladı. Bir kez daha, adam gözden kaybolur kaybolmaz kahkahasını zor zaptetti.

Bu deneyden bu kadar fazla zevk almalı mıydı, bilmiyordu ama düşündüğünden çok daha fazla eğlendiği

kesindi. Aşağı birkaç dakika erken indiği için, ön kapı görevlisi Eddie'yle sohbet etti, lobideki Noel süsleri için onu övdü, sonra da otobüs durağına yürüdü.

Phil onun dışarıda beklediğini görmüş olmalıydı, çünkü birkaç dakika sonra, suratında büyük bir sırıtışla dükkândan çıktı. Zaten Cain'in kahve jestine ne tepki verdiğini merak eden Julia, onu görünce heyecanlandı.

"Ee," dedi Julia, Phil daha yanına gelemeden. "Neler oldu?"

Phil hediye kartını Julia'ya uzattı. "Reddetti."

"E tabii." Julia şaşırmadıysa da üzüldü.

Phil, sanki az sonra söyleyeceği şeyden pişman olabilirmiş gibi, tuhaf gözlerle baktı ona. "Sen bu adamla ilgileniyor musun? Yani... ondan hoşlanıyor musun?"

Julia'nın yüzüne dehşet dolu bir ifade geldi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Eh, göze öyle göründüğü kesin. Eğer öyleyse, sana tavsiyem hiç kendini yormaman. Adam kasıntının teki."

"Yalnızca Noel neşesini etrafıma yaymaya çalışıyorum," diye açıkladı Julia, blogunda yaptığı şeyi açıklamaya niyeti yoktu.

"Bence Noel senin bu komşunun umurunda değil."

Julia da öyle tahmin ediyordu. Onun bu özel günü ciddiye alacağını hiç sanmıyordu ve bu çok üzücüydü. Kim Noel'i sevmezdi ki? Julia'nın en sevdiği Noel şarkılarından birindeki gibi, yılın en güzel zamanı buydu.

"Ben içeri döneyim artık," dedi Phil. "Moladaydım da."

"Tekrar sağ ol yardımın için."

"Ne demek; keşke işe yarasaydı."

"Keşke." Julia, Cain'in hediyeyi kabul etmesini beklememişti ama bir parçası bunu ummuştu. Adamın ikinci bir deri olarak kullandığı duygusal zırhı Julia'nın biraz deldiğini gösterirdi bu. Her şeye rağmen, Julia onun nezakete karşı bağışıklığı olmadığını düşünmek istiyordu.

Phil geri dönmeye yeltendi, sonra tekrar Julia'ya yöneldi. "Seni sordu."

"Cain mi?" Julia otobüsün yaklaştığını gördü ve sızlandı. "Ne sordu?"

"Ama şimdi içeri dönmem lazım, senin de otobüsün gelmiş sanırım. Sonra konuşuruz."

"Konuşuruz," dedi Julia da hayal kırıklığı içinde. Cain'in ne sorduğunu öğrenmek çok iyi olurdu.

*

Julia işe gelir gelmez telefonu çaldı. Arayanın Cammie olduğunu görünce açmaya karar verdi. Mesainin başlamasına hâlâ beş dakika vardı.

"Selam," dedi Julia, "n'aber?"

"Asıl senden n'aber!" dedi Cammie heyecanla.

"Nasıl yani?"

"Son gönderin iki yüz kez görüntülenmiş."

"Öyle mi?" Julia adeta zihninin içinde dans etti. "Ciddi misin?" Gönderiyi paylaşalı henüz birkaç saat olmuştu. Bu bir ilkti.

"Diyorum sana, bu blog işi tutuyor," diye devam etti Cammie. "O yarışmayı kesin kazanırsın. İşi kotardın diyebiliriz artık canım."

"Üstelik her şey senin fikrindi."

"Adamı öldürüyorsun, Julia."

Bunu duymak Julia'nın çok hoşuna gitti. Cain'in reddettiği hediye kartından ve sonra Phil'e onu soruşundan bahsetti.

"Phil'i bir daha ne zaman göreceksin?" diye sordu Cammie hemen.

"Bilmem... Yarın sabah uğrarım herhalde."

"Uğra. Cain'in ne sorduğunu öğrenmen lazım."

Julia duraksadığında, Cammie onun zihninin fırıl fırıl döndüğünü neredeyse işitebiliyordu.

"Bence hoşlanıyor senden."

"Mümkün değil," diye çıkıştı Julia hemen. "Bir kere, beni bir rahatsızlık olarak görüyor. Beni her gördüğünde ifrit olduğundan eminim."

"Bence sana ilgi duyduğu çok belli. Phil'den ne öğrenebilirsen öğren."

Julia bunun o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Phil ona doğrudan Cain'den hoşlanıp hoşlanmadığını sormuştu öncelikle. Julia'nın bu yola girmeye hiç niyeti yoktu.

Ama büyüleyici bulduğu bir şey varsa, o da bu deneyin yalnızca birkaç gündür sürmesine rağmen Cain'in üstünde bir etki yaratmasıydı.

Cammie'yle konuşması bittikten sonra, Julia mağaza alanına girdi. Tatil alışverişçileri kapıların dışında bekliyorlardı. Kapılar açılır açılmaz, son indirimlerden faydalanmak için içeri hücum ettiler.

Aslında sadece erkek giyim reyonuna bakmasına rağ-

men, Julia kendi müşterilerinin yüzde yetmiş beşinin kadın olduğunu fark etti. Çoğu, hayatlarındaki erkeklere hediye bakıyordu. Julia'nın işiyle ilgili en çok zevk aldığı şeylerden biri de insanların sevdiklerine en çok uyan şeyi bulmalarına yardım etmekti.

Sabah hızla geçti ve Julia öğle molasına çıktı. Mola odasında otururken blogundaki yorumları gözden geçirdi. Okurlarının birçoğu onu cesaretlendirmiş, tavsiyeler vermişti. Bazıları tıpkı Cain gibi komşuları olduğuna ve onlar üzerinde kendi deneylerini yaptıklarına yemin ediyorlardı.

Blogunun yalnızca iki günde çektiği ilgi, Julia'ya cesaret verdi. Bu fikri verdiği için Cammie'ye çok şey borçluydu.

JingleBellGirl: Çene çalmaya devam! #NoelÇenesi. Belki de yarın Noel Baba'nın cini kostümünü giyerek işi ilerletebilirsin.

Julia gülmemek için kendini zor tuttu. Böyle bir şey yapsa Cain'in yüzünün alacağı hal gözünün önündeydi adeta.

SassySusan da yeni bir yorumla dönmüştü.

Ona kahve almana bayıldım. Bence kesin drip içiyordur, elbette şeker de kullanmıyordur. Noel ilahilerini de mi sevmiyor? Kim sevmez ki o ilahileri? O adamı tatlandırmak lazım. Şekerleme de ısmarlayabilirsin.

Julia bunları okuduktan sonra öğle yemeğinden döndü ve reyonların fena halde dağıldığını gördü. Diğer satış elemanlarının müşterilerle meşgul olduklarını görünce, Julia bu fırsattan yararlanıp, Noel indirimine giren dağınık kazakları düzeltmeye başladı.

"Affedersiniz, siz burada mı çalışıyorsunuz?"

Bu ses fazla tanıdıktı. Bu...olamazdı. Asla. Julia yavaşça arkasına döndü ve kendine hâkim olamayarak kocaman gülümsedi. Nasıl bu kadar şanslı olabiliyordu?

Cain, Noel alışverişine mi çıkmıştı? Gözleriyle görmese inanmazdı.

"Evet," dedi Julia ve otuz iki diş gülümsedi.

Karşısındakinin Julia olduğunu görünce Cain'in gözleri kocaman oldu. Yüzünden bir sürü duygu geçti ve Julia, yarım saniyeliğine de olsa, onun gitmek için bir bahane uyduracağını düşündü.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Cain ona dik dik bakmaya devam etti. "Şaka mı bu şimdi?"

"Nasıl yani?" diye sordu Julia masum masum, ellerini önünde birleştirerek.

Cain, sanki bir cevabı yokmuş ya da konuşmak istemiyormuş gibi, başını iki yana salladı.

"Ben bu mağazada çalışıyorum ve sana yardımcı olabilirsem çok sevinirim, Cain."

Kaderine razı olarak kafa sallayan Cain, sanki celladına teslim oluyordu. "Ben bir erkek kazağı istiyorum."

"Kafanda bir fiyat aralığı var mı?"

"Pek yok. Rahat bir şey olsun, sıcak tutsun istiyorum. Başka bir kriterim yok."

"Peki, özel bir renk istiyor musun?"

"Mavi."

"Beden?"

"M."

Julia bunu özellikle sormuştu, çünkü Cain'in geniş omuzlarının farkındaydı. Adam iri yarıydı, kaslıydı. Vücudu Julia'nın daha önce de dikkatini çekmişti ama şimdi daha da iyi görüyordu. İnsanlar ve ilişkilerden uzak durarak kendine çok yazık ediyordu. Bir kişilik nakliyle yalnızca göze hitap etmekten ötesine geçebilirdi. Bir gülümsemeyle kıymetini iyice artırabilirdi. "Senin için mi başkası için mi?"

"Neden sordun?" diye sordu Cain, sanki Julia bir satış sorumlusu olarak haddini aşmış gibi.

Julia buna kolayca alınabilirdi ama alınmadı. "Çünkü," diye cevap verdi sakince, "eğer kazağı kendine alıyorsan bir beden büyüğünü tavsiye edecektim. Omuzların geniş. Çalışmışsın belli ki."

Cain bu iltifattan memnun olduysa da belli etmedi, zaten Julia da hoşuna gideceğini düşünmemişti.

"Yağcılık mı yapıyorsun, Julia?"

Julia, Cain'in onun adını bildiğinden bile emin değildi. Onun ağzından duymak güzel bir sürprizdi. "İltifattı."

Cain hislerini hiçbir türlü belli etmiyordu. Bunun yerine, Julia'nın sorusunu yanıtladı. "Kazak benim için değil."

Julia onu az önce üzerindekileri düzelttiği masaya yöneltti. "Bunlar kaliteli kazaklar ve indirimdeler. Daha kaliteli seçeneklerimiz de var, eğer kaşmir istersen."

"Bunlar olur," dedi Cain, sonra da acı çekiyormuş gibi bir yüzle ekledi: "Yardımın için sağ ol."

Julia'yı yanından gönderdikten sonra, Cain kazakları inceledi; Julia da başka bir müşteriyle ilgilendi. Julia'nın bir gözü onun üzerindeyken, Cain kazakları biraz daha inceledi, sonunda bir tanesini beğendi. Müşterisiyle işi bittiğinde Julia ancak hatırlayabildi: Cain ona teşekkür etmişti. Kelimeler ağzından çıkarken adamın canını yakmıştı sanki. Ama Julia'nın ondan duyduğu her türlü minnet sözcüğü, olumlu bir gelişmeydi. Cain daha önce ona hiç teşekkür etmemişti. Hatta, önceki gün Julia ona gazetesini götürdüğünde, bunu yapması gerektiğini Cain'e hatırlatması gerekmişti.

Küçük de olsa bu bir zaferdi ve Julia da tadını çıkaracaktı.

Cain birkaç dakika sonra kasaya geldiğinde Julia da tesadüfen oradaydı. Karşısındakinin Julia olduğunu fark ettiğinde Cain'in yüzünde beliren ifade, Julia'yı istemsizce gülümsetti.

"İstediğini buldun herhalde," dedi Julia. "Güzel bir tercih."

"Sağ ol." Cain arka cebine uzanıp cüzdanını çıkardı, nakit ödedi.

"Hediye kartı ister misin?" diye sordu Julia, işi gereği.

"Hayır."

"Hediye paketi?"

"Hayır." Cain bileğindeki saate baktı, zamanı sınırlıymış gibi.

Julia poşeti ona uzattı. "Mutlu Noeller, Cain."

Cain de onun gözlerine baktı, "Fasa fiso," diye mırıldandı.

Julia kendini tutamayıp kahkahayı bastı. "Noel'i sevmiyor musun?"

"Açıkçası iyi ya da kötü bir şey hissetmiyorum onun hakkında. Katlanılması gereken bir dönem."

Katlanmak? Noel? Julia bakışlarını rahatsızlık verecek kadar uzun süre Cain'in gözlerinde tuttu. "Galiba duyduğum en üzücü şeylerden biriydi bu."

Cain omuz silkti, sanki bunun pek önemi yokmuş gibi.

"Noel'ini güzelleştirmek için bir şey yapabilir miyim?" diye sordu Julia.

Cain kafasını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

"Bana ikinci kez teşekkür ediyorsun."

"Çetele mi tutuyorsun?"

Julia az önce aldığı tepkiyle karşılık verdi: omuz silkti. "Minnetini pek kolay göstermiyorsun."

"Düzeltmeye çalışacağım."

Adamın sesi duygusuzdu ama Julia, onun gözlerindeki şakacı parıltıyı görebiliyordu. Elini kalbinin üzerine götürdü. "Cain Maddox, sen mizahtan anlıyorsun. Çok şaşırtıcı!"

İşte Cain o an gülümsedi. Bu bir ilerlemeydi, gerçek bir ilerlemeydi, Cain bunu kabul etse de etmese de.

*

Cain, Bernie'yi ziyaretten döndüğünde hediyesinin beğenilmesinden dolayı mutluydu. Apartman asansö-

ründen iner inmez, burnuna yemek kokusu geldi. Büyükannesine dair son anılarından birinde, yaşlı kadın ona parça çikolatalı kurabiye yapıyordu. Bu kokuyu ne zaman alsa bir kayıp hissi duyardı. O an, yetişkin haliyle bile, aklına bu gelince bir parça içi sızladı.

Büyükannesinin ölümünün ardından hayatı tepetaklak olmuştu. Annesi zaten onun bebekliğinde aileyi terk etmişti. Babası onunla uğraşamamış ve bu olaydan hemen birkaç hafta sonra Cain'i büyükannesiyle büyükbabasına bırakmıştı. Cain annesi için ağladığını, büyükannesinin ona sarıldığını, onu kucağında salladığını hatırlıyordu. Ne zaman üzgün olsa da ya da kötü bir gün geçirse, büyükannesi ona parça çikolatalı kurabiye yapardı.

Lise birinci sınıfta bir kavgaya karışmış ve müdürün odasına gönderilmişti. Büyükbabası ona kızmış, nutuk çekmişti. İşleri bir nebze olsun düzeltmek için, büyükannesi ona en sevdiği kurabiyelerden pişirmişti ve kadının ölümünden beri, Cain bir daha o tür kurabiyelere dokunmamıştı. Bu, onu seven tek kadına saygısını göstermek için yaptığı bir şeydi.

Elbette, Cain eve gireli daha yarım saat bile olmamıştı ki Julia kapısında belirdi.

Schroeder havladı, Cain belki Julia'nın kendine has kapı tıklatışını duymamıştır diye. Cain sesi gayet net duymuştu ve duymazdan gelmeyi her şeyden çok istiyordu.

"Cain," diye seslendi Julia, "evde olduğunu biliyorum."

İnsan cevap alamayınca durumu anlar, diye geçirdi Cain içinden ama belli ki bu istek biraz aşırıydı.

"Yine ne oldu?" diye sordu Cain, kapıyı sertçe açarken sinirinin ne kadar bozulduğunu belli etmemeye çalışarak.

Julia onun kabalığı karşısında gözlerini kırpıştırdı. Ne bekliyordu ki? Artık Cain'in insanlardan hoşlanmadığını anlamış olması gerekirdi. Cain ise bu çocukça davranışından hemen pişman oldu ve omuzlarını gevşetti. Julia, başındaki Noel Baba şapkası ve Noel desenli önlüğüyle çok tatlı görünüyordu.

Cain'in minnet dolu kısacık bakışı, Julia'ya elindeki parça çikolatalı kurabiye tabağını uzatması için gereken cesareti verdi. Tabağın üstü yeşil naylonla kaplıydı, tepede de minik, beyaz bir kurdele vardı. Cain bu ikramı hemen kabul etmeyince, "Senin için yaptım," dedi Julia.

"Sağ ol ama almayayım."

Anında Julia'nın gülümsemesi gözlerinden kayboldu. "Kurabiye sevmez misin?"

"Hayır."

"Ya..." Julia vazgeçmedi. "O zaman, belki işyerine götürürsün?"

Kadının büyük mavi gözleri ona yalvarsa da Cain bu kez pes etmeyecekti. "Neden sen kendi işyerine götürmüyorsun?" diye karşılık verdi.

Julia uzun bir süre kapı eşiğinin öteki tarafında kalakaldı, kurabiyelerinin reddedildiğine inanamıyormuş gibiydi. "Yapabilirim hakikaten," dedi isteksizce.

"Güzel." Konu halledildiği için Cain kapıyı kapamaya hazırlandı.

"Bunlar benim en güzel kurabiyelerimden," dedi Ju-

lia son anda, kapı kapanırken Cain'i son kez görebilmek için kafasını yana eğerek.

Cain onu duymazdan geldi. Julia hakkında kesin olan bir şey varsa o da ısrarcılığıydı. Onca yıldır parça çikolatalı kurabiye yemiyordu ama bu kez canı istemişti. Ve bu his hiç hoşuna gitmedi. Hatta düpedüz sinirleri bozulmuştu.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

16 Aralık
Kurabiye İstemeyen Adamla Tanışın

Aklı başında bir adam, fırından yeni çıkmış bir tabak parça çikolatalı kurabiyeyi reddeder mi?

Ebenezer reddetti.

Doğru okudunuz. Ona kurabiye yaptım, üzerime çok tatlı bir Noel önlüğü giydim –ki onu da beğenmedi- kafamda da Noel Baba şapkam vardı. Uğraşsam daha tematik giyinemezdim.

Belki de fazla zorluyorumdur.

Ne zaman aşama kaydetsem umutlanıyorum, sonra da okyanus dalgalarıyla darmadağın olan kumdan kalelere dönüyorum.

Anlayabileceğiniz üzere çok üzgünüm.

Ama önce şurayı anlatmam lazımdı: Ben şu an büyük bir mağaza zincirinde çalışıyorum ve bugün kapımızdan içeri kim girdi, tahmin edin. Evet, Ebenezer. Söylemeye gerek yok gerçi ama tezgâhtar olarak karşısında beni görünce hiç mutlu görünmedi. Ancak ona yardım teklif edince, bana gerçekten de teşekkür etti.

Hah, bir önemli gelişme daha oldu: Bu sabah, ben otobüs durağında beklerken, Ebenezer'in baristaya beni sorduğunu öğrendim. Tekrar ediyorum, Ebenezer beni sormuş!

Şöyle bir şey var ve bunu itiraf etmeli miyim bilmiyorum ama... Adam ilgimi çekmeye başladı. Yani, yanlış anlamayın, onunla duygusal bir yakınlık kurmak istediğimden falan değil tabii; yalnızca insani açıdan. Evet, ben bu blogu açarken adam beni sinir ediyordu. Onun canını sıkmak için can atıyordum gerçekten de. Bu da benim nasıl biri olduğum hakkında bir şeyler anlatıyor sanırım, öyle değil mi? Bunu anlatma sebebim de şu: Artık başladığım noktaya geri döndüğümü hissediyorum ve bu cesaret kırıcı. Bu adam çok soğuk biri ve ben artık nezaketin onda işe yarayabileceğinden şüpheliyim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Julia gönderisini blogda paylaştı ve beş dakika içinde onlarca kez görüntülendi, yirmi yorum aldı. Görünüşe göre herkesin söyleyecek bir şeyi vardı. Çoğu ona yardımcı oldu, bazılarıysa gerçekten çok komikti.

BelieverInLove: Cesaretin kırılmasın. Bu kadar direniyorsa, demek ki onun üzerinde bir etkin var.

Ain'tGonnaTakeIt: Kahvesine fare zehri kat. Aa gerçi dur, onu da sevmez. Bul bir yolunu.

SingleMom: Ben de onun gibi biriyle tanışmıştım. Hatta sonra evlendik onunla. Kaç kardeşim, kaç, arkana da bakma.

Birçok yorum şu basit mesaja dayanıyordu: Hemen pes etme.

Yorumları okumak Julia'ya yardımcı oldu. Cumartesi

sabahı koro arkadaşlarına katılmak üzere evden çıktığında, Cain'e duyduğu sinir büyük ölçüde yatışmıştı. Onu şaşırtansa, Cain'in dairesinden onunla aynı anda çıkması oldu.

Cain de onu gördüğüne aynı şekilde şaşırmış gibiydi.

"Sen cumartesileri çalışıyor musun?" diye sordu Julia, onunla birlikte asansöre yürürken.

"Hayır. Sen?"

"Bugün değil." Asansörün üçüncü kata ulaşması biraz fazla uzun sürmüştü sanki. Cain, asansör geldiğinde önce Julia'nın içeri geçmesi için kapıyı tuttu. Yani istediği zaman centilmen olabiliyordu!

"Harika bir gün olacak."

Julia'nın bu cümlesini sorgular gibi kaldırdı kaşlarını Cain. "Ben pek emin değilim. Yağmur yağacakmış; sokaklar trafikten geçilmez, kaldırımlarda Noel tantanasındaki insanlar da birbirini iter kakar. Böyle bir gün senin için iyiyse, benden daha iyi bir insansın demektir."

"Sağ ol, felaket tellalı," diye takıldı ona Julia. "Tahmin edebileceğin üzere, ben Noel dönemini çok seviyorum." Bekledi, Cain'den yorum gelmeyince laf attı: "Repliğini unuttun."

"Ne repliği?" Giriş katına gelip fuayeye girdiklerinde Cain, Julia'ya kaşlarını çatmış halde bakıyordu.

"Bu konu açılınca 'fasa fiso' dersin diye düşünmüştüm."

Kısacık, hemen gelip geçen bir an, Julia onun gülümsediğini düşündü. Öyle yaptıysa bile, bunu her zamanki tepkisiz yüzüyle gizledi Cain. Lobiden çıkarlarken ka-

fasını iki yana sallayan Cain, daha sonra bekledi ve cam kapıyı Julia için tuttu.

"Teşekkür ederim." Bu, Cain'in ona ikinci kez kapı tutuşuydu ve bu sabahtan önce hiç yapmadığı bir şeydi. Julia bunu bir ilerleme olarak aldı. Okurları, bu küçük işaretlerin onu cesaretlendirmesi gerektiğini söylerlerdi.

"Rica ederim," dedi Cain.

Kaldırımda yollarını ayırdılar. Cain bir tarafa gitti, Julia öteki yana. Kahvecide bir süre duran Julia, üzülerek fark etti ki Phil o sabah orada değildi. Onu daha sonra yakaladığında Phil'in Cain'le konuştuklarını hatırlamasını umuyordu sadece. Cain'in onun hakkında neyi merak ettiğini bilmeliydi.

Beacon Tepesi'ndeki destekli yaşam tesisine ilk gelenlerden biri Julia'ydı. Koro için her şeyi kusursuzca hazırlamak, piyanoyu düzgünce yerleştirmek istiyordu. Daha önce koro yöneticisiyle buraya gelmiş ve ihtiyaç duyulacak şeyleri merkezin çalışanlarına iletmişti.

İstendiği üzere, yemek odasının hemen dışındaki geniş bir alana birkaç sıra sandalye konmuştu. Yaşlıların birçoğunun odalarından destek alarak çıkmaları gerekiyordu, bazılarıysa yürüteç kullanıyordu. Julia girişte durdu ve odaya girerken her yaşlıyı selamladı, mutlu bir Noel diledi.

Odaya giren yaşlı bir adama eşlik eden Cain'i gördüğünde onu hiçbir şey daha fazla şaşırtamazdı. Cain onu gördüğünde gözleri kısıldı; şüphe ve tereddütle bakıyordu sanki adam. Yanındaki ihtiyarı ikinci sıradaki bir sandalyeye oturttuktan sonra, Julia'nın durduğu yere gitti.

"Bir saniyeni alabilir miyim?"

"Tabii."

"Burada değil," dedi Cain tersçe.

"Nerede?"

Julia'yı koridora yönelten Cain duvarın arkasına, çalışanların ve yaşlıların göremeyeceği bir yere geçti. "Beni takip mi ettin?"

Julia'nın gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. "Takip mi? Buraya mı? Hayır, elbette hayır. Tanrı aşkına, neden öyle bir şey yapayım?"

"O zaman ne yapıyorsun burada?"

Her yeri kasılan Julia, sakin kalmak için kendini zorladı. "Kendime göre nedenlerim var," dedi emin bir sesle. Cain'in küstahlığı sınırları zorluyordu.

"Sen benim peşime mi düştün?"

"Peşine mi düştüm..." Bu fikir o kadar saçmaydı ki Julia kendine hâkim olamayıp kahkahayı bastı.

Eğer çenesinin titreyişinden bir şey çıkarılacaksa, Cain pek eğlenmiyordu. "Nereye gitsem karşıma çıkman bayağı tuhaf olmaya başladı. Önce Starbucks, sonra lobide ben posta kutuma bakarken. Ayrıca nasıl oluyor da her sabah asansörde karşılaşıyoruz? Alışverişe çıktığımda bile karşımda seni buluyorum. Bunları nasıl planlıyorsun, bilemiyorum ama bitmesini istiyorum, hem de hemen."

Julia sinir patlaması yaşamamak için gözlerini kapadı, çünkü öyle bir şey yaparsa Cain'i ithamlarından dolayı pişman edecekti. Cevap verebilecek kadar sakinleşebildiğinde işaret parmağını havaya kaldırarak başladı: "Bir kere, posta kutusunda sen benim yanıma geldin. İkinci-

si"-ikinci parmağını kaldırdı-"şu andan itibaren asansöre seninle birlikte binmemek için her şeyi yapacağımdan emin olabilirsin. Sabah senin yüzünü görmektense otobüsümü kaçırırım daha iyi. Üçüncüsü de..." -üçüncü parmak havaya fırladı- "kafam çalışır ama senin alışveriş yapacağın zaman ve yerde işçilik yapmayı ayarlayacak kadar değil. Ve sonuncusu" -dördüncü parmak da diğerlerine katıldı- "Starbucks'a girerken sana sormayacağım. Hoşuna gitmiyorsa kahveni başka yerden almanı tavsiye ederim."

Derin bir nefes alan Julia, şunu da ekledi: "Şimdi, eğer iznin olursa, burada olmamın bir sebebi var ve seninle hiçbir ilgisi yok." Uzaklaşmaya başladı, sonra arkasına dönüp Cain'le burun buruna geldi. "Bu arada bilgin olsun, sen benim tanıştığım en küstah, en sevimsiz adamsın."

Deney sona ermişti. Daha fazlasını yapamazdı. Tuvalete giren Julia, kapadığı kapıya sırtını yasladı. Bir süre kendine gelmeye çalıştı, ellerini yüzüne götürdü. Zor hâkim olduğu sinirinden yüzü kıpkırmızı olmuştu. Nefesinin normale dönmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Koronun ona ihtiyacı olduğunu bilerek, bir parça kâğıt havluyu ıslatıp yüzüne bastırdı. Gülümseyebilme yetisini geri kazandığını hissettiğinde banyodan çıktı. Koro grubunun geldiğini görerek piyanosunun başına geçti.

Koro yönetmeni Bayan Bounds, izleyicilerin karşısına geçti ve kendini tanıttı.

"Bu sabah burada koromuzun sizlere özel Noel seç-

kisini sunmaktan mutluluk duyuyoruz. Piyanoda bize Julia Padden eşlik ediyor."

Julia izleyicilere bakmaya cesaret edemedi. Cain'in mekânı terk ettiğini umuyordu sadece. Adamın çekilecek tarafı kalmamıştı. On beş dakika önceye kadar, onunla bir aşama kaydettiğini düşünüyordu. Bu pislik söz konusu olduğunda, insan bir adım ileri on adım geri atıyordu.

Bayan Bounds koro grubuna döndü, kollarını kaldırdı ve Julia'ya baktı; Julia'nın parmakları da piyano tuşlarının üstündeydi. Bayan Bounds'un işaretiyle, Julia çalmaya başladı.

Her zaman olduğu gibi, Julia kısa süre sonra kendini müziğe kaptırdı ve omuzlarındaki gerginlik çok geçmeden yok oldu. Bir süre sonra dayanamadı ve Cain'i ilk gördüğü yere baktı. Komşusu, daha önce yanında olan yaşlı adamla birlikte oturuyordu. Gözleri buluştuğunda, yoğun bir an boyunca, bulundukları mekân Julia için odaktan çıktı – sanki orada yalnızca ikisi vardı. Cain'in alâmetifarikası olan boş, duygusuz yüz ifadesi, yerini üzüntülü hatlara bırakmıştı. Julia, Cain'in yüzünü daha fazla okumaya fırsat bulamadı, çünkü dikkati tekrar koroya ve Bayan Bounds'a çevrilmişti. Adam üzülmüşse de üzülmemişse de Julia'nın onunla, deneyle işi bitmişti – bu işi alamayacağı anlamına gelse bile. Midesi düğüm düğümdü. Bu işe girmeyi çok istiyordu ama delirme pahasına değil.

Konser bittiğinde, Julia dışarı çıktı ve Cammie'yi aradı, onu ev alışverişi yaparken yakaladı. En iyi arkadaşının onun öfkesini anlaması iki saniye sürdü.

"Julia, ne oldu?"

Tüm olan biteni anlatan Julia, "Blogu da kapatıyorum," diye bitirdi sözünü.

"Kapatamazsın!" diye bağırdı Cammie. "Dünkü gönderinin ulaştığı sayılara baktın mı? Binin üstünde tıklanma, iki yüz kez de paylaşılmış. Bunun ne kadar büyük bir iş olduğunu görüyor musun?"

"Artık bunu yapmam mümkün değil," diye ısrar etti Julia.

"Yaparsın," dedi Cammie cesaret verici bir sesle. "Bir düşünsene. Aşırı tepki verme. Evet, Cain zor biri ve senin de üzgün olmaya hakkın var ama onun öyle olmasının da bir sebebi var. Onun hassas noktalarını bulmak da senin işin."

"O küstahın—"

"Sen blog yazmaya başlamadan önce de öyle değil miydi zaten?"

Arkadaşının haklı olduğu bir nokta vardı ve Julia her ne kadar ona itiraz etmek istese de edemedi. "Yani... O da doğru tabii."

"O zaman, değişen bir şey yok, değil mi?"

Julia sırtını dikleştirdi. Durumdan ne kadar nefret etse de, Cammie haklıydı.

"Bin tıklanma," diye tekrar etti en yakın arkadaşı. Bu, daha öncekilerle kıyas kabul etmeyecek bir sayıydı.

"İnsanlar bloguna ve projene bayılıyorlar. İlk fırsatta son birkaç saatte gönderilen yorumları oku."

"Okurum, tamam." Julia gerginlikle yerde ayağıyla ritim tutarak bu haberi düşündü.

"Cain seni sapıklıkla mı suçladı?"

"Evet, hayal dünyasında yaşıyor adam." Maruz kaldığı itham hâlâ sinirini bozuyordu.

"Sen de *onun seni* takip ettiğini iddia edebilirdin aslında, biliyorsun. Cain'in orada olmasının da bir sebebi vardı."

Her zamanki gibi, Cammie tam olarak Julia'nın duymak istediği şeyi söylemişti. Cain oraya durduk yere, biraz Noel neşesi yaşamak için gitmemişti. Julia onun orada bir akrabası, arkadaşı ya da bir işi olduğundan şüpheleniyordu.

"Teşekkürler, Cammie. Sonra yine konuşuruz."

"Konuşalım. Kendine hâkim ol."

"Olurum."

Julia, kafasında bir plan oluşturarak binaya döndü ve danışma masasına doğru ilerledi.

★

"Merkezinizde soyadı Maddox olan biri kayıtlı mı acaba?" diye sordu Julia, iyi niyetli görünmek için elinden geleni yaparak.

Görevli kadın gülümsedi. "Evet, Bernie. Görebileceğiniz en tatlı adamlardandır, hem zarif hem de neşelidir."

Zarif ve neşeli mi? Demek ki Cain'le bir akrabalığı yoktu. Julia hemen o an Bernie'yi bulmak istese de, Cain'in hâlâ binada olduğundan kuşkulandı. Daha sonra gelip adamla tanışabilir ve Cain hakkında mümkün olduğunca bilgi edinebilirdi; eğer gerçekten kan bağları varsa. Cain hakkında ne kadar şey öğrenirse, ona karşı o kadar nazik olabilirdi, bunu dişlerini sıkarak yapmak zorunda olsa bile.

Julia'nın işi bittiğinde, Cain Maddox onunla tanıştığı güne lanet edecekti.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ KALA

17 Aralık
Bir Gülümseme

Arkadaşlar, bir şey itiraf etmem gerek. Ebenezer'le son karşılaşmamdan sonra, projemi yarıda kesmenin kıyısından döndüm. Hayatımda bu kadar sinir bozucu bir adamla karşılaşmadım. Sırf onunla aynı yerde bulundum diye onu sapık gibi takip etmekle suçladı beni! Doğru, biraz ürkütücü bir tesadüftü. Ama sapıklık?

Lütfen ama.

Bu deney bir görevden bir savaşa dönüştü ve an itibariyle karşı taraf (Ebenezer) kazanıyor. Bir kadın olarak ancak bu kadarına dayanabilirim. Olan şu: benim orada

olmak için gayet geçerli bir sebebim vardı. Zaten kısa sürede o da fark etti. İthamından pişman olduğunu biliyorum ama özür diledi mi? Yanlış yaptığını kabul etti mi? Ebenezer bu, yapar mı hiç öyle şey? Onu aradığımda etrafta yoktu ve bu gerçekten de iyi oldu, çünkü pek affedici bir ruh halinde değildim.

Sonra, bu akşamüstü, kendi kabahatim falan olmamasına rağmen, apartmanımızın lobisinde Ebenezer'le tesadüfen karşılaştım. Orada kasten bulunduğumu söylesin diye bekledim. Neyse ki öyle bir şey demedi. Aslında keyfi gayet yerinde gibiydi.

Ama kendim için aynı şeyi söyleyemezdim. Gözlerimi ona diktim, bana tek kelime etsin diye pis pis baktım.

Ne yaptığına inanamayacaksınız.

Gülümsedi.

Evet, sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi... sanki bana söylediği şeyi unutup ortada herhangi bir sorun yokmuş gibi yapacakmışım gibi. Ama ben onun hatalı ithamını unutmak zorunda değilim.

Sonrası da var. Zaten incinmiş olan gururumla bir kez daha oynadı ve sabahları o kadar neşeli olmasam beni çekici bulabileceğini söyledi.

Sanki ben öyle bir şey istermişim gibi!

İnanabiliyor musunuz bu adama? Ama buraya kadar.

Pes etmiyorum.

Bir değişiklik olacaksa, artık daha da neşeli, daha da iyimser olacağım. Onu enerjimle, pozitifliğimle kör edeceğim.

Beklemediğim şey ise onu iyilikle öldürmenin benim

için de ölüm olacağıydı. Ama bunu başarabilirim, sizin ve bana verdiğiniz cesaretin de yardımıyla.

Bana şans dileyin.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Julia okuyucularından biraz cesaret istediğinde iki yüzden fazla yorum gelmişti. Blogu şaşırtıcı bir hızla büyümeye başlamıştı. Son gönderisi öğle saatine kadar üç yüz görüntüleme ve sayfalar dolusu yorum almıştı.

Vay canına!

Hafta sonu olmasına rağmen, Cain'le yolda karşılaşma korkusu yüzünden evinden çıkmadan önce giriş koridorunu kontrol etti. Pazar günü olduğu için bu pek olası değildi fakat kendini riske atmak istemiyordu. Julia cumartesi günü işinden izin almıştı ve bunun yerine pazar günü çalışması gerekiyordu; bu durum onu hayal kırıklığına uğratmıştı tabii. Noel dönemi gelmişti, dolayısıyla mağazalar ve diğer satış merkezleri birbirleriyle yarışıyorlardı. Tanrı biliyor ya, bir gün, Julia da sosyal medya alanında dokuzdan beşe çalışabileceği bir işe sa-

hip olacaktı. Buna gerçekten inanıyordu çünkü inanmasa depresyona girebilirdi.

Otobüs durağında beklerken en sevdiği baristanın *Starbucks*'ın kapısından çıkışını izledi.

Phil, Julia'ya selam vermek için koştururken heyecan içindeydi. "Julia, ne olduğunu tahmin bile edemezsin!"

"Ne oldu?" dedi Julia, otobüsünün durağa yaklaşmasını beklerken.

"Şu adam var ya. Adı Cain'di galiba. Bu sabah buradaydı ve bizden bir içecek aldı. *Naneli mocha* aldı, senin en sevdiğinden." Phil elindeki içeceği gösterdi.

"Cain... Bana... Bunu mu aldı?" Julia o kadar şaşırmıştı ki kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Uğradığında sana vermemi söyledi ama burada beklediğini gördüm ve hemen hazırlayıp getirdim. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Geçen sabah da benim hakkımda sorular sorduğunu söylemiştin," dedi Julia. "Ne bilmek istiyormuş?"

Bu sırada otobüs gelmişti ve insanlar binmeye başlamışlardı.

"Sabahları hep böyle neşeli olup olmadığını, sadece onu sinir etmek için mi böyle davrandığını sordu. Ben de senin daima nazik ve sevecen olduğunu söyledim."

"Teşekkürler Phil."

"Onun sorusuna gerçekten cevap vermedim ve o da bunu fark etti; bu yüzden bir yardımı oldu mu, olmadı mı bilmiyorum. İyi bahşiş bırakacak kadar düşünceli biri olduğun için senden hoşlandığımı düşünüyor olabilir.

Ama geriye dönüp baktığımda, neşeli ve cana yakın olduğunu söylesem yalan olmaz."

Otobüs şoförü açık kapıdan öne doğru eğildi. "Biniyor musun, binmiyor musun?"

"Başka bir şeyler daha sorarsa sana haber veririm," dedi Phil.

"Otobüse binmem gerek."

"Tamamdır, görüşürüz."

Julia şaşkın bir şekilde, Phil'in getirdiği büyük boy kahve bardağını aldı ve otobüse bindi. Kendine oturacak bir yer buldu ve iki eliyle bardağı tuttu. Daha birkaç gün önce en sevdiği içecek olduğunu söylediğini bu içeceği ona Cain almıştı. Bu, ondan bir özür duymaya yakındı aslında.

Bu bardak çok büyüktü, hatta KOCAMANDI!

Julia neredeyse yumruğunu sıkarak yukarı kaldıracak ve zafer çığlığı atacaktı. Cain'in kendi etrafına ördüğü o kalın duvar artık çatlamaya başlamıştı. Tabii ki onun için kapıyı açacaktı ve sanki sıkışmış bir kavanoz kapağını açmaya çalışıyormuş gibi, sanki bu ona acı veriyormuş gibi gülümseyecekti.

Ancak bu *naneli mocha* somut bir kanıttı. İyilik işe yarıyordu ve Julia ilk adımını atmıştı. Bu olanları Cammie'ye anlatmak için kendini zor tutuyordu. Tabii blogunu güncellemek için de! Takipçilerinin yeni gönderiyi hemen okuyacakları kesindi.

Mağazadaki vardiyasından hemen sonra evine dönüp dinlenmek ve Noel kartlarını yazmak yerine, bir önceki gün koronun gösteri yaptığı destekli yaşam tesisini ziya-

ret etti. Tesis, Noel için oldukça güzel bir şekilde dekore edilmişti. Julia hem mağazadaki işi hem de gönüllü çalışmaları yüzünden fırsat bulup kendi Noel ağacını bile kuramamıştı. Julia yaklaşırken danışmadaki kadın ona baktı ve gülümsedi.

"Bernie Maddox ile görüşmek istiyorum," dedi Julia.

"Akrabası mısınız?"

"Hayır, cumartesi günkü kilise grubundanım."

"Ah, öyle mi? Ne güzel. Konuklarımız gösteri bittikten sonra uzun bir süre boyunca bunun hakkında konuştular. Herkes müziği çok beğendi." Konuk listesine göz gezdirdi. "Bernie'nin oda numarası 316 fakat şu an odasında değil."

"Ah, bütün gün dışarıda mı?"

"Hayır, dışarı çıktığı yazılmamış. Bernie zamanının çoğunu beşinci kattaki oyun odasında geçiriyor. Bence orada bulabilirsiniz."

"Teşekkürler." Julia memnuniyet dolu bir bakış attı. Daha sonra, fikrinin tam bir felaket olduğunu düşünüp, Cain'le karşılaşmaktan korkarak sordu. "Şu an misafiri yok, değil mi?"

Yaka isimliğinde Sharon yazan kadın kafasını salladı. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Tamam, teşekkürler."

"Bernie, en nazik konuklarımızdan biridir. Gerçek bir centilmen."

Cain Maddox için çok şaşırtıcı bir tezatlık oluşturuyordu bu cümle. Aynı soyadı taşımalarına bakılırsa akraba olmalıydılar.

Julia asansöre bindi ve beşinci kata çıktı. Oyun odasını bulana kadar uzun koridorda dolaştı. Büyük masada oturan ve elinde yapboz parçası tutan kişinin Bernie Maddox olduğundan oldukça emindi. Adam elindeki parçayı dikkatli bir şekilde inceledikten sonra yerine yerleştirdi ve kaşlarını çatarak bir diğerine uzandı.

"Bernie Maddox siz misiniz?" diye sordu Julia, o olduğunu bilmesine rağmen. Bir önceki gün Cain'in yanında gördüğü adamın o olduğunu hatırlamıştı.

Bernie, Julia'ya baktı. "Evet, benim." Gözlerini kısarak konuştu. "Tanışıyor muyuz? Tanıdık geldiniz."

"Dünkü kilise grubundaydım. Piyano çalıyordum."

"Ah, evet. Şimdi hatırladım. Sizin için ne yapabilirim?"

Julia bir sandalye çekti ve adamın arkasına oturdu. "Cain Maddox ile aynı apartmanda oturuyoruz. Siz akraba mısınız?"

"Cain benim torunum. Başı dertte mi?"

Bernie'nin bu soruyu sorması ilginçti. Julia, Cain'in başının dertte olduğunu söyleyecek gibi oldu ama bu hiç de adil olmazdı. "Hayır, hayır, en azından bildiğim kadarıyla dertte değil. Sık sık başını derde sokar mı?"

"Soksa bile bana söylemez. Cain'i tanıyor musunuz?"

Julia buna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemedi. "Tanıyorum sayılır. Karşı dairemde oturuyor, dolayısıyla birbirimizi sık sık görüyoruz. Şöyle söyleyeyim; Cain komşuluk yapılacak türden bir insan değil."

"Tam torunumu anlattınız. Özellikle konu kadınlara geldiğinde kötü bir tutum sergiliyor. Beş yıldır böyle."

Yaşlı adam duraksadı ve Julia'yı inceledi, gözleri parlıyordu. "Cain'den mi hoşlanıyorsun?"

Julia şaşkınlık içinde kafasını salladı. "Ah, pek sayılmaz." Bu soru karşısında şoke olmuştu ve hazırlıksız yakalanmıştı. Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. "Cain... İlginç bir insan." Onu nasıl tanımlayacağını bilemedi ve bu yüzden konuşurken kekeledi.

"Sana soğuk davranıyor, değil mi?"

"Onun gibi bir şey." Julia hızlıca bir karar vermişti. Yaşadığı olayı Bernie'ye anlatacaktı. "Yakın zamanda bir atışma yaşadık. Cain benim gazetemi aldı ve bu beni o kadar çok kızdırdı ki bir arkadaşıma şikâyet ettim. Cammie yüce gönüllü bir insandır, bu yüzden Cain'i iyilikle alt etmemi önerdi."

Sözleri bir süre havada asılı kaldı, sonra Bernie dizine vurarak yüksek sesle gülmeye başladı. "Cain'i iyilikle mi alt edeceksin? Söylesene, işe yaradı mı bari?"

"Bu sabah biraz cesaret bulsam da şu ana kadar pek iyi gitmedi."

"Nasıl yani?" Bernie dikkat kesilmişti.

"Cain, Starbucks'tan içecek almış bana." Julia, Cain'in onun için yaptıklarını anlattı.

Yaşlı adamın gözleri kocaman açıldı. "Tüm bu zahmete katlandı mı yani? İyi gidiyorsun bence, kızım."

"Öyle değil." Julia açıklama gereği duydu. "Ben Cain'in dün yaptığı şey için özür dilemek adına böyle bir harekette bulunduğunu düşünüyorum."

Bernie ilgiyle baktı. "Dün ne yaptı ki?"

Julia, Cain'in onu kendisini takip etmekle suçladığını ve uyardığını anlattı adama.

"Ona bunu düşündüren neydi?"

Julia bunu da açıkladı; çoğunlukla kendisi konuşmuştu. Bu o kadar da kötü değildi, aslında amacının Cain hakkında bir şeyler öğrenmek olduğunu saymazsa tabii.

Bernie üzülmek yerine kıkırdamaya başlamıştı. "Diğer bir deyişle, son birkaç gündür onun yakasından düşmedin. Nasıl bir tepki verdiğini hayal edemiyorum. Torunumun senden kaçmasını neredeyse imkânsız hale getirmişsin. Mükemmel. Sevdim bunu."

"Ama işleri hiç kolaylaştırmıyor. Ona kurabiye yapmıştım ama reddetti."

Bernie kafasını salladı. "Bahse girerim parça çikolatalarıydı."

"Evet, öyleydi."

"Biliyordum. O yemez ama ben memnuniyetle alabilirim. Ev yapımı kurabiye yemeyeli öyle uzun zaman oldu ki."

Julia, kurabiyelerin bir kısmını mağazaya götürmüştü ama daha epey vardı. Bernie, resepsiyonistin söylediği gibi sevimli bir insandı. Julia kalan kurabiyeleri Bernie'ye götürmeye karar verdi.

"Gazetesini evine götürdüm... Ta ki durmamı isteyene kadar."

"Bir teşekkür bile etmedi mi?"

"Hayır."

Bernie alaycı bir yüz ifadesiyle güldü. "Sana o fiyakalı kahveyi almasına bakılırsa, onun da duygularıyla cebelleştiğini söyleyebilirim."

"Her sabah, hemen hemen aynı saatlerde işe gidiyo-

ruz." Cain, Julia'dan kaçıyormuş gibi görünmüyordu. "Fakat artık öyle yapmayacağım." Önceleri oldukça kararlıydı ama bu yaşadığı olay son raddeydi.

Bernie kaşlarını çattı. "Neden ama?"

"Çünkü... Benim onu takip ederek taciz ettiğimi düşünüyor."

"Beni dinle, Julia. Hiçbir şeyi değiştirme. Eğer seninle aynı asansöre binmek istemezse, o zaman bırak merdivenleri kullansın."

Julia bu fikri beğendi.

"Cain benden pek hoşlanmıyor," diye itiraf etti. "Ama bu sorun değil. Hoşlanmasını beklemiyordum zaten." Kabul etmek istemese de Cain için birtakım duygular beslemeye başlamıştı. Romantik duygular olmasa da onu harekete geçirmek için hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu.

"Bence bu konuda yanılıyorsun," dedi Bernie düşünceli bir ifadeyle. "O senden hoşlanıyor fakat ben torunumu tanıyorum, dişini tırnağına takıp bununla savaşıyordur."

"Bundan şüpheliyim. Sabahları daha az neşeli olsaydım benden daha çok hoşlanabileceğini söyledi."

Bernie o kadar yüksek sesle kahkaha attı ki Julia bir an yaşlı adamın sandalyeden düşeceğini düşündü. "O çocuğun yapısında romantik olmak diye bir şey yok. Muhtemelen bunu söylerken sana iltifat ettiğini düşünmüştür."

Julia yanlış anlaşılmayı düzeltmek istedi. "Cain'e karşı romantik anlamda bir ilgim yok."

Julia'nın cümlesine karşılık Bernie hemen soruyu ya-

pıştırdı. "Neden olmasın? Hayatında senin gibi hoş bir kıza ihtiyacı var."

Cain Maddox yeryüzündeki son erkek olsa bile onunla flört etmeyeceğizi açıklamaktansa, "O şu an bir ilişkiye hazır değil, hele benimle hiç değil," dedi. Bu yüzden onu biriyle birlikte görmemişti.

"İlgileniyordur. Ben torunumu tanırım. Fark etmemiş olabilirsin ama o fiyakalı kahveyi almak Cain için büyük bir taviz."

Julia konuyu değiştirmenin iyi olacağını düşündü. "Söylesene, Cain neden bu kadar... Mesafeli?" Doğru kelimeyi aramıştı. Mesafeli demek, soğuk ya da kötü kalpli demekten daha iyiydi; gerçi bir zamanlar bu iki sıfatın onu tanımladığını düşünüyordu.

Bernie'nin neşesi sönmüştü. "Bu çocuk pek kolay bir hayat yaşamadı. Cain daha dört yaşındayken annesi onu terk edip gitti. Benim oğlumu sorarsan, o da tek başına çocuk büyütmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu; bu yüzden Cain'i bana ve eşime bıraktı. Oğlum Carl'ın, eşi onu terk edip gittikten sonra kalbi kırıldı. Ne duygusal olarak iyileşebildi ne de oğluyla arasındaki ilişkiyi düzeltebildi. Bu konuda kendini suçlu hissediyordu ve bir süre sonra buraya uğramayı da bıraktı."

"Ah." Yani kısacası, Cain'in anne ve babası onu terk etmişlerdi.

Bernie anlatmaya devam etti. "Cain'in babasına ihtiyacı vardı. Onun boşluğunu elimden geldiğince doldurmaya çalıştım ama aynı şey değildi tabii."

Julia, Cain'i yargıladığı için kendini kötü hissetmeye başladı.

"Sonra oğlumuz bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Cain o zamanlar on iki yaşındaydı. Babasının ölümünü çok zor atlattı."

"Annesiyle iletişime geçti mi hiç?" diye sordu Julia.

Bernie üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "Neyse ki torunumla eşimin arası çok iyiydi, gerçi Carl'dan üç sene sonra eşimi de kaybettik."

"Ah." Julia sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Eşimin hastalığı Cain'in hayatında çok önemli bir zamana denk geldi. Cain liseye gidiyordu ve o zamana kadar da hep iyi notlar alıyordu. Ben de yas tuttuğum için ne yazık ki onunla çok ilgilenemedim."

Julia elini Bernie'nin koluna koydu. "Çok üzüldüm."

"Uzun seneler önceydi. Sevdiğin birini kaybettikten sonra hiçbir zaman tamamen iyileşemesen de alışıyorsun bir süre sonra. Hayatımdaki bu kara deliğin etrafında yürümeyi öğrendim sayılır. Elimden geleni yaptım ama yeterli gelmedi. Neyse ki Cain çok sorun çıkaran bir genç değildi. İçine kapanıktı; sessiz ve çekingendi. Şimdi terk edilme korkusuyla hiç kimsenin ona çok yaklaşmasına izin vermiyor."

Julia korkarak da olsa sorusunu sordu. "Cain anlamlı birliktelikler yaşadı mı hiç?"

"Romantik anlamda demek istiyorsun, değil mi?"

Julia kafasını salladı.

Bernie çenesini okşayarak sorunun cevabını düşünmeye başladı. "Benimle çok şey paylaşmaz. Babaannesinin ölümünden sonra duygularını kapattı sanki, tıpkı Gayle onu terk edip gittiğinde Cain'in babasının yaptığı

gibi. Birkaç sene önce hayatında bir kadının olduğunu biliyorum. Birlikte çalışıyorlardı. Cain o kadının akıl hocası olmuştu ama bence aralarındaki ilişki daha ileri bir düzeydeydi. Bundan başka anlatacak bir şey bilmiyorum, ancak şunu söyleyebilirim ki Cain'in birkaç defa ondan bahsetmesinin temel sebebi o kadın hakkında ciddi düşünüyor olmasıydı. Sonunda kendini açmaya başladı diye sevinmeye başlamıştım ama sonrasında hiçbir şey olmadı ve Cain'in gözlerindeki ışık yok oldu."

"Ne oldu ki?"

Bernie kafasını salladı. "Tam olarak emin değilim fakat altındaki anlamı düşünürsek, bence bu kadın terfi almak için Cain'in sevgisini kazandı ve onunla bu yüzden sıkı fıkı oldu. Kadının, istediğini aldığı anda ona tekmeyi attığını düşünüyorum."

Julia gözlerini kapattı bir an. Bu ona çok şey ifade ediyordu. "Sosyal hayatını sordum fakat cevap vermeyi reddetti ya da hızlıca konuyu değiştirdi."

Julia'nın Cain hakkındaki bütün olumsuz düşünceleri kaybolmuştu. Cain'in ailesi ve onu kişisel kazanımı için kullanan kadın hakkındaki gerçekleri öğrenmek Julia'nın bakış açısını değiştirmişti.

"Bahsettiğin bu iyilik deneyinin tam da torunumun ihtiyaç duyduğu şey olduğunu neden söylediğimi şimdi anlamışsındır."

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Neden?" diye sordu Bernie.

Julia, suçluluğunun yüzünden okunduğundan emindi. "Aslında Cain hakkında nazik, güzel düşüncelerim yoktu."

"Endişelenme. Zamanla olur."

Yaşlı adamın bu cümlesi Julia'yı sarstı. "Zamanla mı? Ne demek istiyorsun?"

"Görürsün." Bernie hemen konuyu değiştirdi. "Pişti oynamayı biliyor musun?"

"Biliyorum. Dedem öğretmişti."

Bernie'nin yüzü Noel arifesinde yanan mumlar gibi aydınlandı. "Bu yaşlı adamın gönlünü yapar mısın? Zamanın var mı?"

"Tabii ki. Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Deneyebilirim."

Julie bir saat boyunca Bernie'yle pişti oynadı. Yaşlı adam, Julia'ya torunu hakkında hikâyeler anlatmaktan mutluluk duymuştu fakat daha sonra Julia'nın Cain hakkında düşündüğünden çok daha fazla şey bildiğini fark etti.

"Köpeğinden hiç bahsetmiş miydi?"

"Schroeder'ı mı kastediyorsun?"

"Hayır, Bogie'yi."

"Hayır. Bilmiyorum."

"Bogie'ye yavru bir köpekken bakmaya başlamıştı. O köpeği sanki insanmış gibi seviyordu. İkisi her şeyi birlikte yapıyorlardı. Bogie, büyük köpekler için oldukça yaşlı sayılabilecek bir yaşa, on bir yaşına kadar yaşadı. Cain onu uyutmak zorunda kaldığında yıkılmıştı. Ona yetiştirebileceği, besleyebileceği başka bir köpek almak istedim ama Cain bunu da reddetti. Onun tek bir köpeği olduğunu söyledi."

"Ama şimdi Schroeder var."

"Schroeder benim köpeğimdi. Buraya, getiremediğim için Cain onu almayı kabul etti. Köpeğin ihtiyaçlarını anlayabildiğini biliyorum ama Schroeder'e alıştığı o sıcak ilgiyi gösterdiğinden şüpheliyim."

Yaşlı adam, sanki bilmek istediği her şeyi Julia ona söyleyecekmiş gibi genç kadının yüzüne baktı.

"Bu konuda bir şey söyleyemem ama Cain'in her gün Schroeder'i yürüyüşe çıkardığını biliyorum."

Bernie'nin ifadesi değişti, düşüncelerinden sıyrılmıştı. "Cain duygularını pek göstermez. Ne hissediyorsa içinde yaşar. Senin bu iyilik projenin ona iyi gelmesini umuyorum. Onun ihtiyaç duyduğu şey bu işte."

Birkaç el daha iskambil oynadılar. Julia çıkmak için hazırlanırken hava kararmaya başlamıştı. Paltosunu ve çantasını alarak yaşlı adama teşekkür etti. "Bernie, harika bir akşam geçirdim. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"O zevk bana ait. En son ne zaman böyle güzel zaman geçirdim hatırlamıyorum. Tekrar beklerim."

"Geleceğim ve bir sonraki ziyaretimde o kurabiyelerden getireceğim."

"Aptal torunum gibi geri çevirmeyeceğimden emin olabilirsin."

Julia öne doğru eğilerek yaşlı adamın kırışmış yanağını öptü. "Bu ziyaretimden Cain'e bahsetmesen daha iyi olur."

"Bence de öylesi daha iyi," diye ona katıldı Bernie. "Gelişmelerden haberdar et beni. On iki günlük deney demiştin, değil mi?"

"On iki günlük. Bugün beşinci gündü." Julia'nın blo-

gundan bahsetmemesinin birçok nedeni vardı ama en önemlisi yaşlı adamın bu konuyla ilgisinin olmamasıydı. Yani, blogun ne olduğunu bile bilmiyor olabilirdi.

"Yakında tekrar uğrayacağım."

"Güzel. Dört gözle bekleyeceğim. Ayrıca bir de rövanş maçı talep ediyorum," dedi yaşlı adam elini iskambil kâğıtlarının üzerine koyarak. "Deden sana bu oyunu öğretmekle iyi bir iş yapmış, iyi bir rakip oldun."

Julia bu övgüyü kabul ederek oradan ayrıldı.

*

Saat geç olmasına rağmen, Julia evine giderken Noel pazarına uğradı ve küçük bir ağaçla büyük bir çelenk aldı. İkisini birden taşımakta biraz zorlandı. Apartmana geldiğinde asansördeki uyarıyı gördü: GEÇİCİ BİR SÜRE SERVİS DIŞI.

"Aman ne güzel," diye mırıldandı alçak sesle, bu yenilgiyle omuzları düştü. Uzun bir gün geçirmişti ve ayakta uyumak üzereydi.

"Ne oldu?"

Cain, elinde yemek paketiyle Julia'nın tam arkasında duruyordu.

Julia ona baktı. "Asansör servis dışıymış."

Adamın yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. "Noel ağacıyla başın dertte gibi görünüyor."

Julia duraksadı, başka yöne bakamıyordu. Cain gülümsediğinde çok çekici bir adam oluyordu. Kendini iyi hissetmediği zamanlarda bile çok yakışıklı görünüyordu ve bu haksızlıktı. "Hiç de komik değil."

"Tam tersine. Bu ağacı dik merdivenlerden çıkarak üçüncü kata kadar nasıl götüreceğini izlemek için sabırsızlanıyorum." Cain, merdivenlerin yanındaki kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Geliyor musun?"

Julia ona bu zevki yaşatmamaya kararlıydı. "Sen önden git. Yemeğinin soğumasını istemeyiz, öyle değil mi?"

"Senin ağaçla cebelleşmeni kaçırayım, öyle mi? Hayatta olmaz."

"Bunun eğlenceli bir şey olduğunu düşünmen ne kadar hoş."

"Hadi ama," diye ısrar etti Cain, kafasını merdiven boşluğuna uzatırken. "Kapı tutucu değilim ben, biliyorsun değil mi?"

Julia elini beline attı. "Fark etmemişsindir diye söylüyorum, biraz yardım alsam fena olmazdı."

Cain kaşlarını kaldırdı. "Senin adına bina yöneticisiyle konuşmamı ister misin?"

Adam çok sinir bozucuydu. Onu yok saymak Julia'nın yapabileceği en iyi şeydi. Bu yüzden ağacı merdivenlere doğru taşımaya başladı. Noel ağacı çok büyük olmamasına rağmen -boyu bir metre kadardı- ağırdı. Julia, adamı görmezden gelmek konusunda kararlı bir şekilde, ilk birkaç basamağı çıktı ve ağacı mermer basamağa bırakıp duraladı. Tırabzandan eğilerek Cain'e baktı. Adam resmen onun bu işi kadının tek başına yapmasını izliyordu. Hiçbir şey olmasa bile çok iyi bir blog malzemesi çıkmıştı. Gerçek bir Ebenezer anı yaşanacağı kesindi.

"Latte için teşekkür etmeliyim sana," dedi Julia nefes nefese.

"Aldın mı?"

"Bu sabah Phil benim için otobüs durağına getirdi. Naneli mocha benim en sevdiğimdir, hatırlamışsın."

Cain kollarını kavuşturdu ve Julia'nın konuşmasına devam etmesini bekledi.

"Reddetmeliydim belki de," dedi Julia sert bir şekilde.

"Niye reddedecekmişsin?"

"Sen reddetmiştin."

Cain, işaret parmağını sağa sola salladı. "Hayır, ikisi farklı durumlar."

"Her neyse. Kurabiyelere ne diyorsun? Onları da reddetmiştin."

"Kiloma dikkat ediyorum."

Cain'in bir gram bile fazla kilosu yoktu. Apaçık bahaneydi bu. Başka şartlar altında olsa, Julia bunu söylerdi. Neyse, en azından konuşuyorlardı ve çok eğlenceli bir sohbet olmasa da son birkaç gün içindeki ilk gelişme buydu.

Julia merdivenin geri kalanını çıkmak için ağacı sırtladı ve merdiven bitimine vardığında durdu. "Seni takip ve taciz ettiğimi söyleyerek hakkımda yaptığın yorumun seviyesinin düşük olduğunu fark etmişsindir umarım."

Cain omuz silkti. "Evet, öyleydi."

"Özür dileyecek misin?" Julia, kötü bir bakış atarak genç adama meydan okudu.

Cain, onun bakışlarına karşılık verdi ve gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Onun yerine ağacı üçüncü kata kadar taşısam nasıl olur?"

Julia aptal değildi tabii. "Anlaştık."

Cain, onun elinden ağacı aldı ve kalan merdivenleri hiç çaba sarf etmeden çıkmaya başladı. Julia da elinde çelenkle onun arkasından çıkmaya devam etti; üçüncü kata geldiklerinde nefessiz kalmıştı. Çantasından anahtarları çıkarırken Cain de kapının dışında onu bekledi.

"Benimle karşılaşmamak için asansörü kullanmama konusunda ciddi miydin?" diye sordu Cain. O sırada Julia anahtarı deliğe sokmuş ve dairenin kapısını açmıştı.

"Fikrimi değiştirdim. Hem zaten asansör servis dışı olduğuna göre karşılaşma konusunda endişelenmemiz gerekmez."

"Doğru söyledin."

"Olur da yarın sabah asansör çalışırsa ve işe gitmek için seninle aynı zamanda çıkmış olursak, ya merdivenleri kullanmanı ya da beklemeni öneririm sana."

Cain başını yana eğdi. "İşe geç kalmamı istemezsin, değil mi?"

Julia soğukkanlı bir şekilde omuz silkti. "Senin bileceğin iş."

"Ben seninle asansöre binmeyi kabul ediyorum," dedi Cain. Ağacı evin içine taşıdı. "Bunu nereye koymamı istersin?"

"Camın önüne." Julia, Cain'in az önce söylediklerini düşünüyordu. "Neşeli tavırlarımın ve eğlenceli konuşmamın önemi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Öyle söylemedim."

"Ne demek istedin o zaman?"

Cain, Julia'nın sorusunu duymazdan gelerek ağacı camın önüne koymak için eğildi. "Ağacı koymak için ayaklık var mı?"

"Evet var. Soruma cevap vermedin."

Adam kaşlarını çattı. "Asansöre binmek konusunda mı? Söylediğim şey gayet basit. Ne işime geç kalmak isterim ne de senin otobüsü kaçırmanı."

"Daha erken çıkabilirsin, farkındasın değil mi?"

"Sen de öyle. Büyütülecek bir şey yok. Ne istersen onu yap."

Cain, Julia'nın ona eşlik etmesinden hoşlandığını belli etmektense işkence görmeyi tercih ederdi. "Ayaklığı getirecek misin artık?" diye çıkıştı.

Julia yatak odasına gitti ve gardırobunun en üst bölmesine uzanarak Noel eşyaları yazılı kutuyu aldı. Ağaç ayaklığı da bu kutunun içindeydi.

"İşte bu," dedi adam. "Ağacı tut ki ben de ayarlamaları yapayım."

Cain dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde ağacın gövdesini ayaklığa oturtmaya çalışırken Julia da ağacı ortasından tutuyordu.

"Yardımın için minnettarım," dedi Julia ve gerçekten de öyleydi. Daha o günün sabahında gırtlaklamaya hazırlandığı -hatta buna çok istekli olduğu- Cain Maddox onu etkilemişti. Cain'in ona karşı davranışındaki farklılık günden güne genç kadını şaşırtıyordu.

"Cain?"

"Ne var?"

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Cain, kalçasından güç alarak doğruldu ve Julia'ya bakmak için kafasını kaldırdı. "Etmememi mi isterdin?"

"Hayır. Şaşırdım sadece."

Genç adam ellerini beline koyarak tekrar öne eğildi. "İlla bilmek istiyorsan söyleyeyim; bana karşı yaptığın hareketlerin nahoş olmadığına karar verdim. Senin bu Pollyanna hallerine bir anlam veremesem de alışmaya başladım."

Julia gülümsemesini saklamak için elinden geleni yaptı.

"Biraz abartıya kaçtın ama katlanabilirim."

"Ne kadar da kibarsın!" diye homurdandı Julia.

Cain kıkırdadı. "Haklı olduğuna karar verdim. Dedem için doğum günü hediyesi aradığımı bilemezdin ve ben de senin o mağazanın erkek giyim bölümünde çalıştığını bilemezdim."

"Seni destekli yaşam tesisine kadar takip etmedim ayrıca."

"Haklısın."

Cain ağacı kurmaya devam etti. Bir yandan ayaklığın vidalarıyla uğraşıyor, bir yandan da konuşuyordu. "Erkeklerle sorunun olduğunu kabul etmelisin."

"Ah, cidden söylüyor musun bunu!" Bu adamla işler çok yavaş ilerliyordu, resmen işkence eder gibiydi.

"Eleştirmek değil amacım ama bir erkeğe muhtaçsın bence."

Julia'nın ağzı açık kaldı. "Bir erkeğe mi muhtacım?" diye tekrar etti. Çok öfkelenmişti ve sinirden patlamaktan korkuyordu.

"Beni yanlış anlama. Gururum okşandı."

Julia ağacı bıraktı ve ağaç küçük mutfak masasına çarparak yere düştü.

"Hey!" diye bağırdı Cain. "Niye bıraktın? Dört vidadan üçünü takmıştım."

"Çık dışarı," diye bağırdı ve kapıyı gösterdi Julia.

Cain'in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Derdin ne senin?"

"Öncelikle, konu erkeklere geldiğinde zorlandığım falan yok; öyle olsaydı bile, Seattle'da ilgimi çekebilecek son erkek sen olurdun."

Cain gülümseyerek gözlerini kırpıştırdı. "Kanıtlar tam aksini gösteriyor ama."

"Teşekkürler, Sherlock."

Cain, Julia'nın açık bir şekilde onunla flört ettiğini zannediyordu. Aksini kabul etmek onun için zordu. Gerçi Julia'nın, onun ilgisini çekmek için ne kadar çaba sarf ettiğine bakılırsa mantıklıydı bu düşünce. Bu durum, Julia'nın deneye başlarken göz önüne almadığı bir şeydi.

"Hadi ama Julia. Bu ağacı ayaklığa takmamı istiyor musun, istemiyor musun? Seçim senin."

Julia seçeneklerini ölçüp tarttı. Öfkesine yenilebilir ve sonra kendi başına bununla uğraşmak zorunda kalabilirdi; ya da gururunu ayaklar altına alabilir ve Cain'in işini bitirmesine izin verebilirdi. "Tamam, iyi, bitir işini."

Cain ağacı dikleştirdi ve Julia da son vida takılana kadar ağacı ortasından tuttu. Julia'nın ağzını bıçak açmıyordu; Cain'in eline ona karşı kullanabileceği bir başka koz daha vermek istemiyordu.

Cain bu sessizliği bir soruyla bozdu. "Ne kadar zamandır piyano çalıyorsun?"

"Müziği gürültü olarak algılıyorsun diye düşünüyordum." Cain birkaç gün önce bu konuda büyük bir gerginlik yaratmıştı.

"O gece başım ağrıyordu."

"Ah, öyle mi?"

"Diğer her şeyde olduğu gibi, bunda da benden bir özür bekliyorsun sanırım."

"Hiç de değil."

"İyi, çünkü özür dilemeyecektim." Cain işini bitirdi ve tekrar kalçalarından güç alarak doğruldu. "Düzgün oldu mu?"

Julia bir adım geriye gitti ve ağacı inceledi. Sonra başını salladı. "Evet. Teşekkürler."

"Benim için bir zevkti derdim ama kalçamda biraz ağrıya sebep oldu."

"Niye yaptın o zaman?" Bu adam gerçekten de çok rahatsız edici biriydi.

"Öncelikle bu konuda yardıma ihtiyacın vardı ve ayrıca senden daha önce düşündüğüm kadar nefret etmediğimi öğrendim; tabii bu biraz şaşırtıcı oldu."

Julia bir kahkaha patlattı ve elini kalbine bastırdı. "Kimin aklına gelirdi, değil mi?"

"Ne?" diye sordu Cain gülünç bir ifadeyle Julia'ya bakarken.

"Senin tatlı dilli bir şeytan olduğun."

Cain kahkaha attı. Kendini toparladı ve yemek paketini aldı. "Sabah görüşürüz."

Julia onun asansörde karşılaşacaklarını ima ettiğini dairenin kapısı kapanana kadar fark etmemişti.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

18 Aralık
Benim tipim değil

Vay canına! Kadın dayanışmasını çok iyi biliyorsunuz kızlar! Bütün yorumlarınızı ve önerilerinizi okudum; benimle iletişime geçen herkese teşekkür etmek istiyorum. Hiçbir korkum yok, devam etmek konusunda son derece istekliyim.

Tahmin edin ne oldu! Cesaretin en büyüğü Ebenezer'in kendisinden geldi. Evet, yanlış okumadınız. Bu hiçbir şeyden memnun olmayan adamın etrafına ördüğü kalın duvarlar ilk çatlağını aldı. Cumartesi günü yaptı-

ğı suçlamadan sonra pişman olduğunu göstermek için bana bir latte ısmarladı.

Şaşırdığımı söylemeliyim. Neredeyse bu blogu okuduğunu düşüneceğim (okumadığına sizi temin ederim). Devam etmem için gerekli olan bütün teşviki vermiş oldu.

Dahası, artık benimle konuşuyor. Yani tek kelimelik kısa ve öz cevaplar yerine düzgün bir konuşmadan bahsediyorum.

Ondan bir şey öğrendim, kendisinin söylediği bir şey. Sabah asansöre binip binmeyeceğimi sordu bana. Basit bir soru, öyle değil mi? Cumartesi günü yaşadığımız fiyaskodan sonra, onunla karşılaşmamak için vardiyamı tekrar ayarlamakta kararlıydım. Cain'in söylediğine göre çok ileri gitmişim.

Yola gelmemesine ve bunu hâlâ kabul etmemesine karşın artık benimle ilgilenmeye başladı. Hâlâ benim sabahki neşemden şikâyet etmesine rağmen gizliden gizliye bundan hoşlandığına inanıyorum.

Bu arada, bir de onun dedesiyle tanıştım ve kendisi bana bazı gizli bilgiler verdi. Tam şüphelendiğim gibi, Ebenezer ona yanlış yapan bir kadınla birlikte olmuş. Tabii bu durum da onu ilişkilerden soğutmuş. Ne kadar şaşırtıcı ama, öyle değil mi?

Noel ağacımı kurmaya yardım etmek için geldiğinde benim romantik anlamda ondan hoşlandığımı ima etti, hatta bir erkeğe muhtaç olduğumu söyledi. Benden rahatsız olmadığı birkaç dakika bile yoktur bence. Dilimi tutmak için elimden geleni yaptım, onunla flört etmekle suçlanmak bana göre değil. O benim tipim değil.

Kesinlikle olmaz.
İlgilenmiyorum.
Yarın tekrar rapor vereceğim.

ALTINCI BÖLÜM

Julia bunu kabullenmekten nefret ediyordu ama pazartesi sabahı Cain'i görmek için sabırsızlanıyordu. Kapıyı dinledi bir süre fakat bu ona sonsuzluk gibi gelmişti, gelen giden kimse yoktu. Julia'nın asıl amacı, her sabah aynı saatte tesadüfen karşılaşıyorlarmış havası yaratmıştı. Gerçek öyle değildi tabii ki. Bu ufak oyununu birden fazla kez oynamıştı.

Zaman geçtikçe fazla seçeneği kalmamıştı. Ya çıkacak ya da otobüsü kaçıracaktı. Cain ortalarda yoktu. Ya normalden daha erken çıkmış ya da geç kalmıştı. Julia gidip adamın kapısını çalmak istese de buna direniyordu.

Julia niyetini yanlış ifade ettiği için şimdi daha da tedbirli davranıyordu. Cain'in, onun kendisine karşı romantik bir şeyler hissettiğini düşünmesine neden olması deneyin bir parçası değildi. Yine de Cain ikisinin sabah

karşılaşması hakkında bir şey ima etmişti; Julia bunun ne olduğunu merak ediyordu. Bu adamı tanımak, Julia'nın sürekli tahmin yürütmesine ve tetikte beklemesine neden oluyordu.

Noel yaklaştıkça, mesai saatleri iyice çılgın bir hal almaya başlamıştı. Mağazalar en mükemmel hediyeyi en uygun fiyata bulmaya çalışan müşterilerle dolup taşıyordu. Bu kadar yoğun olunca saatler de daha çabuk geçiyordu Julia için.

Öğle yemeği molasında, blogundaki yorumları okurken yemeğinden lokma alabilmişti ancak. Görüntüleme sayısı tam iki katına çıkmıştı.

İki katına!

SassySusan: Gördün mü? İşe yarayacağını biliyordum. Planına sadık kalmana sevindim. Onun dedesiyle tanıştın, değil mi? Sen de hileci küçük bir şeytan olmaya başladın.

JingleBellGirl: Senin tipin olmadığını kim söyledi? Latte getirmiş sana. Daha ne istiyorsun?

Sayfalarca yorum vardı. İnsanlar bu projeyi sevmişlerdi ve teşvik etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Julia'nın okuyucularının en çok sevdiği ve bahsettiği şey Cain'in ona getirdiği latte olmuştu. Tıpkı Julia gibi, okuyucuları da Cain'in ona en sevdiği içeceği almasının müthiş bir değişim olduğunu düşünüyorlardı. Bu hareket, Cain'i alt etme konusunda iyiliğin onların düşündü-

günden çok daha fazla işe yaradığının kanıtıydı. Julia'nın düşüncesine göre, o çatlağın kendini göstermesi fazla uzun sürmüştü ama sonunda olmuştu işte.

Noel ağacı meselesinden pek bahsetmemiş olmasına rağmen, okuyucularının birçoğu hemen fark etmişti. Julia'nın anladığı kadarıyla, Cain Noel'e karşı değildi; sadece buna dahil olmak istemiyordu. Geçmişe bakıldığında bu mantıklıydı aslında. Uzun yıllardır sadece o ve dedesi olmuştu. Hediye alacağı arkadaşları ya da büyük bir ailesi yoktu. Julia'nın bu konuda bir fikri vardı.

Julia vardiyasını bitirir bitirmez Cain'in dedesini görmek için destekli yaşam tesisine giden otobüse bindi. O sabah yaptığı parça çikolatalı kurabiyeleri paketlemişti. Birkaç gün içinde yaptığı ikinci ziyareti için bahanesi buydu.

Resepsiyon masasındaki Sharon, Julia'yı görünce gülümsedi.

"Buranın müdavimi olmaya başladın."

"Sanırım öyle," diye cevapladı Julia aceleyle. "Bernie'nin odası 316'ydı, değil mi?"

"Muhtemelen orada değildir."

Julia birden durdu. "Ah, yine oyun odasında mı?"

"Olabilir. Bir kontrol edeyim."

"Tamam, teşekkürler." Julia neşeyle beşinci kata çıktı. Bernie'nin masada oturup, bir önceki gün yaptığı yapbozla uğraştığından emindi. Köşede iskambil oynayan iki adamın olduğunu fark etti.

Bernie, Julia'yı gördüğünde gülümsedi. "Yine gelmişsin."

"Ev yapımı kurabiye getireceğime söz vermiştim, öyle değil mi?"

"Getirdin mi?" Yaşlı adamın gözleri mutluluktan kocaman açılmıştı.

"Getirdim tabii ki." Julia çantasını masanın üstüne koydu ve içinden kurabiyelerin olduğu poşeti çıkardı.

"Ah, tatlım. Torunum bunları reddedecek kadar aptal olsa da ben memnuniyetle kabul etmeye hazırım." Yaşlı adam hemen paketi açıp kurabiyeden bir tane aldı. Bir ısırık aldıktan sonra, çok lezzetli bir şey yermiş gibi gözlerini kapattı. "Tahmin ettiğimden güzelmiş. Neredeyse karımın yaptıkları kadar güzel, nur içinde yatsın."

"Teşekkürler." Julia bir sandalye çekti ve oturdu. "Bu sabah Cain'le karşılaşmadık." Günün büyük kısmında sabah onu görmediğini düşünmüştü. Sabah ritüellerine Cain pek alışmamış gibi görünüyordu.

"Hasta," dedi Bernie ikinci kurabiyeye uzanırken.

"Hasta mı?" Bu bir şoktu. "Daha dün gece gördüm, gayet iyi görünüyordu."

Bernie elinde kurabiyeyle bakakalmıştı. "Saat kaçtı?"

"Hatırlamıyorum. Yedi civarıydı sanırım. Neden?"

"O zaman da kendini çok iyi hissetmiyordu. Pazar günleri öğleden sonra uğrar bana genelde ama midesini bozan şeyin bana da geçmesini istemedi. Seni gördüğünde bundan bahsetmemesi şaşırtıcı."

"Noel ağacını merdivenlerden çıkarmama yardım etti." Julia açıklama yapma gereği duydu. "Asansör devre dışıydı."

"Bu sabah konuştum onunla ve çok hasta olduğunu

söyledi. Günün büyük bölümünde yataktan çıkamadığından bahsetti. Grip olmuş sanırım."

"Ah!" Julia birden kendini kötü hissetti. Cain hakkında bildiği az şeyden bir tanesi de onun kolay kolay hasta olmadığıydı.

"İyi misin?" diye sordu Bernie.

"İyiyim," diye başını kaldırdı Julia. "Bir fikrim var. Noel akşamı için Cain'le bir plan yaptınız mı?"

"Burada akşam yemeği yeriz sadece. Neden soruyorsun?"

"Benim evime gelmeye ne dersin? Yalnız olacağım, siz gelirseniz yemek yapmak için bahanem olur."

"İyi yemek yapar mısın?"

"Yeterince iyiyim. Yalnız yaşadığım için çok fazla pratik yapamıyorum," diye açıkladı Julia. "Ama annemin ve anneannemin Noel tarifleri bende." Bernie ve Cain'i akşam yemeğine davet etmek için bahane etmişti bunu.

"Bu kurabiyelerden de ikram edecek misin?"

"Yaparım tabii."

"Hindi ve yanındaki aperatifler?"

"Ne istersen," diye garanti verdi Julia.

"Ben varım o zaman." Bernie kıkırdadı.

"Komik olan nedir?"

"Sen Cain'e iyi davranıyorsun ama bunun faydasını gören kişi ben oluyorum."

Julia gülümsedi. "Cain benim çağırdığımı duyunca reddedebilir, biliyorsun."

"Bırak etsin. Bir erkek, ev yapımı kurabiyeleri reddetmek istiyorsa bırak etsin. Ama ben bunu kaçıracak kadar aptal değilim."

Julia bileğindeki saate baktı. Tatil programına yardım etmek için Gençler Kulübü'ne gitmesi gerekiyordu. "Benim gitmem gerek," dedi.

"Tekrar teşekkürler," dedi yaşlı adam, Julia çantasını alırken. "İstediğin zaman uğrayabilirsin."

"Uğrarım."

"Kurabiye getirmek zorunda değilsin. Güzel yüzünü görmek bile bu yaşlı adamın gününü aydınlatmaya yeter."

Julia birden Bernie'ye sempati duydu. Sharon'ın dediği gibi, gerçekten sevecen bir insandı. Eğildi ve adamı yanağından öptü. "Yakında tekrar gelirim."

Bernie elini yanağına koydu. "Bir hafta tıraş olmayacağım," dedi gülerek.

*

Julia, Gençler Kulübü'ndeki çocuklarla ilgilenirken hiçbir sorun yaşamadı. 23 Aralık gecesi için planladıkları programın repertuarındaki şarkıların provasını yaparken Julia da onlara eşlik etti. Gruptan birkaç çocuğu tanımak amacıyla gelmişti ve takıma hayran kalmıştı. Böyle bir işe gönüllü olarak katılma şansı yakaladığı için minnettardı. Mahalle çocuklarıyla çalışmayı seviyordu, bu yüzden küçük bir katkıda bulunmak istemişti.

"Gerçekten minnettarım," dedi Jeremy Craig prova bittiğinde.

Yılın ilk aylarında Jeremy ve Julia kısa süreli flört etmişlerdi. Ancak ciddi bir şey olmamıştı. Julia adamdan yeterince hoşlanmıştı ve onun da aynı şekilde hissetti-

ğinden emindi ama aralarında herhangi bir kıvılcım olmamıştı ve olmuş gibi davranmak aptallıktı.

"Memnuniyetle yapıyorum, biliyorsun."

Jeremy, Julia'ya sarıldı ve çıkışa kadar birlikte yürüdüler. "Eve kadar yürüyor musun hâlâ?"

"Evet, birkaç sokak nasılsa."

"İçime sinmiyor."

"Jeremy, son derece güvenli. Burası iyi bir mahalle. Bir sorun çıktığını hiç görmedim. Sokaklar iyi aydınlatılıyor ve her yerde işyerleri var. Hiçbir şey olmaz."

"Tamam, tamam."

"Hem karate dersleri alıyorum ben." Julia gerçekten ders almıştı ama bu birkaç sene önceydi ve üç ders aldıktan sonra bırakmak zorunda kalmıştı. Zamanı geldiğinde kendini nasıl savunması gerektiğini ve tekme atmayı öğrenmişti. Bunun gerekli olmamasını umuyordu ama başına bir şey gelirse gayet hazırlıklıydı.

Öyle düşünüyordu.

Julia eve dönerken, sık sık uğradığı ve akşam yemeği için hızlı hazırlanabilecek bir şeyler aldığı meze dükkânından geçti. Dükkânın sahipleri ile samimiydi. Çok aç olmasa da içeri girdi.

Levi elini kaldırarak onu selamladı. Akşam yemeği saati geçmişti ve tezgâhın arkasından seçenekleri inceleyen müşteriler ağır ağır karar veriyorlardı.

"Bugün lezzetli ne yemeğin var?" diye sordu Julia tezgâha bakarken. Levi görüp görebileceğiniz en iyi salataları yapardı fakat Julia'nın günlük pişirilen çorbalara özel bir zaafı vardı.

"Lezzetli ne yemeğim var?" diyerek tekrar etti Levi New York aksanıyla. "Her şey lezzetli."

"Eminim öyledir."

Levi tezgâha doğru eğildi. Ağırlığını ellerine vererek, Julia'nın seçimini yapmasını bekledi.

"Bugünün çorbası ne?"

"Tavuklu erişte çorbası."

Julia kafasını kaldırdı. Tam da Cain'in ihtiyacı olan şey. "Ondan bir kâse verir misin?"

"Bir kâse çorba hemen geliyor."

Julia salataları da inceledi fakat hiçbiri ilgisini çekmedi.

"Yanına ne vereyim?"

"Bu yeterli." Julia öğle yemeğinde çok yemişti.

Çorbanın parasını ödedi ve eve doğru yola koyuldu. Amacı, çorbayı soğumadan Cain'e götürmekti. Binaya girdiğinde ceketini ve çantasını eve bıraktı ve doğrudan Cain'in dairesine yöneldi. Muhtemelen Schroeder'in de yürüyüşe çıkarılması gerekiyordu. Julia bunu yapmak için gönüllü olabilirdi.

Kapıy çaldı.

Cevap yoktu.

"Cain, ben geldim," diye seslendi Julia kapıya kulağını dayayarak. Diğer odada bir hareketlenme duyduğuna emindi.

"Bunun beni kapıyı açmam için teşvik etmesi mi gerekiyor?" diye homurdandı adam.

Julia, Cain'in onun hasta olduğunu bildiğini bilmesini istemiyordu. "Hadi ama, aç kapıyı," dedi homurdanmaları duyunca.

"Git buradan," dedi Cain.

"Hayatta olmaz. Bu sabah asansörde neden karşılaşmadığımızı bilmek istiyorum."

"Niye umursuyorsun ki? Senden kaçıyorum işte."

"Hayır, kaçmıyorsun. Hatırlarsan, bu konu hakkında özellikle konuşmuştuk. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Kilidin açılma sesi geldi ve Cain kapıyı açtı. "Hastayım."

Julia, sanki bunu daha yeni öğreniyormuş gibi derin bir iç çekti. "Ben de öyle düşündüm."

"Niye öyle düşündün?" Kapı aralıktı.

"Dediğim gibi, bu sabah seni asansörde göremeyince bir şeylerin ters gittiğini anladım. Bu ufacık aralıktan mı konuşacağız yoksa beni içeri davet edecek misin?"

"Hayır. Git buradan."

"Schroeder nasıl? Dışarı çıkması gerekiyor mu?"

"Bina yöneticisi dışarı çıkardı onu."

"Hadi ama Cain, bunları aştığımızı düşünüyordum. Bırak da içeri gireyim."

Cain, Julia'nın duyamayacağı kadar kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Bütün konuşma içerisinde iyi tek bir şey yok gibiydi.

Cain istemeden de olsa kapıyı sonuna kadar açtı ve Julia da içeri girdi.

İçeri girdiği anda duraksadı. "Ahh! Berbat görünüyorsun." Gerçekten de öyleydi. Cain'in yüzü hayalet kadar beyazdı ve gözleri akıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi saçları darmadağın olmuştu. Rahatlıktan çok uzak görünen

uzun kollu bir tişört giymişti. Ayaklarında da beyaz spor çoraplarından vardı.

"Tamam, hasta olduğumu görmüş oldun işte. Şimdi git."

Julia çorbayı gösterdi. "Sana akşam yemeği getirdim."

"İstemiyorum. Git hadi."

Julia elini beline koydu. "Beni yollamaya neden bu kadar meraklısın? Beni gördüğüne hiçbir zaman mutlu olmuyorsun."

Cain, onun söyledikleri doğru değilmiş gibi kaşlarını çattı. Ama sonra düzeldi. Julia onun kabulleneceğinden şüpheliydi ama adamın yüzündeki ifadeden her şey anlaşılıyordu.

"Anlamadıysan söyleyeyim, grip oldum ben. Sen de mi olmak istiyorsun?"

"Endişelenme. Ben grip aşısı oldum." Julia tartışmak istemiyordu, bu yüzden Cain'in etrafından dolanmış ve oldukça kötü durumdaki mutfağa adımını atmıştı. Lavabo bulaşıklarla doluydu ve kullanılmış çay poşetleri de dahil olmak üzere her şey tezgâha saçılmıştı. Julia bu karmaşayı görmezden gelerek bir kâse aldı raftan.

"Julia, ciddiyim ben."

"Ben de öyleyim," dedi Julia omzunun üstünden. Kâseyi aldı ve çorba kabını tezgâha koyarak kapağını açtı. Mutfak tavuk ve erişte kokusuyla dolmuştu. "Bugün bir şey yedin mi?" diye sordu sıcak çorbayı kâseye dökerken.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Otur bakalım." Julia, yemek yemesi için Cain'e tezgâhı işaret etti.

Cain tekrar homurdanmaya başladı ama Julia'nın söylediğini yaptı. Julia da tezgâhın diğer tarafına oturdu ve çatal kaşıkları bulana kadar çekmeceleri açıp kapattı. Daha sonra bir kaşık aldı ve Cain'e uzattı.

Cain ona sert sert bakarak çorbasından belli belirsiz bir yudum aldı. Bu sırada Julia da onu izliyordu. Adamın bakışı, ne kadar hızlı yerse kadından o kadar hızlı kurtulacağını söylüyordu.

"Ee?" diye sordu Julia ellerini tezgâhın ucuna koyarak destek alırken.

"Ee derken?"

"İlaç gibi geldi, değil mi?"

Cain kafasını salladı. Bunun Julia için küçük de olsa bir zafer olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Biraz uzanmak istiyorum."

"Uzanmalısın da zaten." Koltuk darmadağındı. Cain'in günün büyük bölümü orada geçirdiği belli oluyordu. Julia hiç soru sormadan koltuğa gitti ve battaniyeyi katlayıp yastıkları havalandırdı.

"Sen ne zaman Florence Nightingale'e dönüştün?" diye sordu Cain koltuğa giderken.

Julia saatine baktı. "Yaklaşık on dakika önce. Hemen geleceğim." Cain'in yanından ayrıldı ve birkaç dakika sonra, elinde sarı lastik eldivenler, plastik kova ve deterjanla döndü.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Temizlik."

Cain kızgın bir şekilde kaşlarını çattı. "Yapma."

Julia ona baktı.

"Ne olursa olsun yapacaksın, değil mi?" dedi Cain.

"Evet."

Adam gözlerini kapattı ve homurdandı. "Azıcık gücüm olsaydı seninle tartışırdım."

"Kaybettin. Nefesini boşa harcama."

Cain'in dairesi Julia'nınkinin tam karşısındaydı ve onunkinin tıpatıp aynısıydı, bu yüzden Julia her yeri biliyordu.

"Julia," diye bağırdı Cain. Sesi kısıktı. "Beni üzüyorsun."

"Biliyorum. Bulaşıklar iki dakikaya bitmiş olur, sonra da Schroeder'i dışarı çıkarırım."

Tartışma bitmiş gibi görünüyordu.

"Evet!" diye bağırdı Cain birkaç dakika sonra. "Neredeyse bitirdiğini söylemiştin. Şimdi ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

Cain koltukta oturmuş, etrafında dönüp duran genç kadını takip ediyordu. Gözlerini kapattığında kendiyle tartışıyor gibiydi. "Tanrım, bu inatçı kadından kurtar beni."

"Daha çok dua et," dedi Julia neşeli bir şekilde. Cain'in yatağını ve çarşafları düzeltti.

Cain hareket edemeyecekmiş gibi göründü bir an. Çünkü yatak odasına gidiş yolu kapanmıştı.

"Umarım çok güçsüz olmasaydım buna asla katlanmayacağımı biliyorsundur."

"Biliyorum. Sen bana yardım ettin ve ben de bu şekilde ödüyorum borcumu."

"Ne zaman yardım ettim sana?"

Ne kadar da çabuk unutmuştu. "Ağaç işte, unuttun mu? Bana yardım etmek için ağacı merdivenlerden çıkarıp kurmuştun."

Cain yaptığını önemsememiş gibi gözlerini devirdi.

"Ve çok minnettarım bunun için. Güzel bir sohbet olmuştu."

Cain sert bir şekilde kaşlarını çattı. "Ben minnettar değilim."

"Olacağını düşünmemiştim zaten." Koşullar farklı olsaydı buna asla katlanmayacağını söylemeye gerek yoktu. "Çorbanı bitirdin mi?"

Cain'in cevabı ani ve keskindi. "Evet."

"İyi. Bahse girerim kendini daha iyi hissediyorsundur."

"Susma hakkımı kullanıyorum."

Julia güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Böyle üzerime titremene gerek yok; ayrıca seni hasta etmek istemiyorum. Git hadi."

Julia'nın kalbi hızla çarptı birden. "Benim hasta olmamı istemiyor musun? Umurunda olduğumu görmek ne kadar güzel."

"Saçmalamayı kes Julia. Şu an tek ihtiyacım olan şey dinlenmek ve uyumak, ama ne yazık ki sen ikisini de imkânsız hale getiriyorsun."

"Beş dakika ver bana. Sonra seni yalnız bırakacağım. Anlaştık mı? Ben de hasta oldum daha önce, kendini nasıl hissettiğini biliyorum."

Cain omuzlarını silkti. "Ama sonra gideceksin."

"Evet, efendim. Hemen gideceğim, efendim. Siz ne derseniz, efendim."

Cain gülümsedi; bunun hoşuna gittiğini kadına belli etmemek için mücadele etti fakat Julia fark etmişti.

"Tam bir baş belasısın." Cain, Julia bulaşıkları makineye dizip çalıştırana kadar ön kapıda bekledi. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

"Sabır, dostum. Sabır."

"Anlamadıysan söyleyeyim, ben pek sabırlı değilimdir."

"Biliyorum," dedi Julia koridora çıkarken. "Yarım saat sonra Schroeder'i almak için geleceğim."

"Git artık."

Cain, aslında bundan hoşlanıyordu.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Sen de benim için aynısını yapardın."

"Hayır, yapmazdım."

"Evet, yapardın. Neyse, Schroeder'in tasması nerede?"

"Banyodaki en üst çekmecede." Cain'in sabırsız tavırları açıkça belli oluyordu. "Git artık, tamam mı? Tekrar uzanmam gerekiyor. Biraz başım dönüyor."

"Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Tek ihtiyacım olan şey biraz uzanmak ama senin yüzünden yapamıyorum."

Julia, Schroeder'i bıraktı ve Cain'in bileğini tuttu. "Bırak da koltuğa kadar gitmene yardım edeyim."

Cain'in hiç zorluk çıkarmadan bu teklifi kabul etmesi Julia'yı şaşırttı. Genç adam koltuğa yığıldı, çok kötü olduğu her halinden belli oluyordu. Julia onun yanından ayrılmak istemedi ve oyalanmanın yollarını aramaya başladı.

"Köpeği yürüyüşe çıkaracaksın sanıyordum?"

"Çıkaracağım." Julia daha fazla ertelemek için bir bahane bulamamıştı.

*

Julia söz verdiği gibi Schroeder'i yürüyüşe çıkardı. Geri döndüğünde Cain'in kapıyı açık bıraktığını ve koltukta uyuyakaldığını gördü. Bir süre karşısında dikildi ve genç adama baktı, ondan ve son birkaç gündür aralarındaki ilişkinin değişiminden etkilenmişti. Julia ona karşı yumuşamaya başlamıştı ve aynı şekilde Cain de bu konudaki fikrini değiştirmişti. Bu hemen göze çarpmıyordu ama didişseler bile genelde şakayla karışık oluyordu.

Julia'nın kendisine dikkatle baktığını anlamış olsa gerek, Cain telaşla gözlerini araladı. "Selam."

"Selam," dedi Julia sempatik bir şekilde. "Uyandırmak istememiştim."

Cain gözlerini kırpıştırdı ve sonra oturur pozisyona geçti. "Aslına bakarsan kendimi daha iyi hissediyorum. Çorba mı iyi geldi yoksa çam kokusu mu emin değilim."

Julia gülümsedi. "İkisinin de etkisi vardır belki."

"Belki."

"Bir şey ister misin?" Julia oradan gitmek istemediğini fark etti -ki bu şaşırtıcıydı. Daha şaşırtıcı olan ise Cain'in de onun gitmesini istemiyor gibi görünmesiydi.

"Bir şey istemiyorum ama..." Durdu.

"Ama?" diye tekrarladı Julia.

"Birlikte televizyon izleyelim mi?"

"Olur tabii." Her şeyi sırf Cain'i daha iyi tanımak adına yaptığına inandırıyordu kendini Julia.

"Noel özel programları olmadığı sürece istediğin şeyi izleyebiliriz."

"Ama hiç uyumlu değilsin," diye sataştı Julia.

Cain kötü kötü güldü. "Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph'u izleyebileceğimi düşünmüyorum, hepsi bu."

Birlikte oturup samimi bir sessizlik içinde bir saat geçirdiler. Cain çok konuşmamıştı ve bu hiç sorun değildi. Julia, ayaklarının üstüne kıvrılıp yatan Schroeder'le birlikte olmaktan memnundu.

Julia çıkarken Cain ona teşekkür etti.

"Sabah görüşürüz," dedi Julia. "Kendini daha iyi hissedersen tabii."

"Şimdiden çok daha iyi hissediyorum zaten. Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

Aslında teşekkür etmesi gereken kişi Julia'ydı fakat Cain'in bundan haberi yoktu.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

19 Aralık
İyi davranmam sana âşık olduğum anlamına gelmez.

Macerayı yarılamış bulunuyorum ve sonunda önemli bir ilerleme kaydettiğimi hissediyorum. Güne hayal kırıklığıyla başladım. Cain geleceğini söylese bile asansörde Ebenezer anı yaşamadım.

Evet, doğru okudunuz. Cain beni ekti.

Onun yüzünden neredeyse otobüsü kaçırıyordum. Yol boyunca üzgündüm. Bu durum Cain'in benim arkadaşlığımdan zevk aldığı için yumuşamaya başladığını ve bu yüzden beni hayal kırıklığına uğratacak bu hareketi

yaptığını düşünmeme yol açtı. Arkadaşlığımdan zevk alması konusunda biraz abartmış olabilirim ama anladınız siz beni.

Daha sonra, Ebenezer'in grip olduğunu öğrendim.

Bunu öğrendiğimde ne kadar heyecanlanmış olduğumu kabul etmekten nefret ediyorum, aklınıza gelen sebeplerden dolayı değil ama. Evet, bu sabah onu neden göremediğimi açıkladım ama bundan daha fazlası var. İyilik yapmak için mükemmel bir şans değil mi ama? Deneseydim daha iyi bir plan bulamazdım.

İlk başta beni gördüğüne sevinmedi ve bunu kesinlikle abartmıyorum. Tavuklu erişte çorbası götürmüştüm ona; bir yandan şikâyet ederken ve evinden çıkıp onu yalnız bırakmamı isterken bir yandan da çorbasını içti. Evini bile temizledim onun için, hem de deterjanla.

Tabii doğal olarak bu sürede aksi ve sabırsız davranıyordu, ki bu beklediğim bir şeydi. Gerçekten, tersini düşünsem bu benim aptallığım olurdu.

Ama asıl bombayı dinleyin. Sessiz bir şekilde evine girdiğim zaman, Ebenezer'in koltukta derin bir uykuya dalmış olduğunu gördüm. (Bilginiz olsun: Horluyordu!) Sonra uyandı ve kalıp onunla birlikte televizyon izlemek isteyip istemediğimi sordu. Onun koltuğunda! Sadece ikimiz, bir saat televizyon izledik. Belki de daha fazla...

Yedinci Gün bize neler getirecek, sabırsızlıkla bekliyorum...

YEDİNCİ BÖLÜM

Julia yazısını blogda paylaştı. Giriş kodunu girer girmez, dizüstü bilgisayarının ekranında yorumlar belirmeye başladı. Sanki takipçileri onun gönderide bulunmasını bekliyorlardı. Julia, tıklama sayısının gittikçe çoğalmasını tam bir şaşkınlıkla izledi. Bu iyilik projesinin insanları bu kadar etkilediğine inanmak zordu. Yorumlardan bazıları moralini bozmuştu. Julia'nın asıl niyeti hiç de o kadar muhteşem değildi. Cain'i yalnızca sinir bozucu buluyordu. Cammie olmasaydı, tıpkı Cain'in ona aldırış etmemesi gibi, o da Cain'e aldırış etmemekten başka bir şey yapmazdı. Ardından şunu okudu:

#Çokyaşa: Sana teşekkür etmek istiyorum. Bu blogu üçüncü gününde, bir iş arkadaşım benimle paylaşınca okumaya başladım. Kayınvalidemle hiç iyi geçinemedik. Benden hiçbir zaman hoşlan-

madı ve beni oğluna layık görmedi. Son beş yıldır birbirimize zorlukla tahammül ediyorduk. Senin blogunu okuduktan sonra, şu iyilik temelli yaklaşımı denemem gerektiğine karar verdim. Onun melek şeklindeki heykelcikleri sevdiğini biliyorum ve bir çiçekçi dükkânının vitrininde sergilenen bir heykelciği görüp onun için satın aldım. (İnan ki bu kadın bana hiçbir zaman melek gibi davranmadı!) İşten sonra evine gidip hediyesini verdim. Bu beklenmedik ziyaretimden nasıl bir çıkarımda bulunması gerektiğinden emin olamadığını yüzünden anlıyordum. Ona, Jack için yeterli olmadığımı söylerken haklı olabileceğini ama belki de onun oğlu için uygun bir eş olmam konusunda bana yardım etmek isteyebileceğini dile getirdim. Bana sarılarak gözyaşlarına boğulup özür dilediğinde çok şaşırdım. Aramızda barışın sağlanacağını hayal bile edemezdim. Teşekkür etmem kişi sensin.

Mandy: Gerçekten de onun bulaşıklarını mı yıkadın? Yapma, kızım, sen bundan daha akıllısın. Eğer bir pasaklı gibi yaşamak istiyorsa, bırak da yaşasın. Bu yaptığın o kadar çok açıdan yanlış ki hangisinden başlayacağımı bilemedim.

Julia yorumları okumayı bitirdi, bunalmıştı. Bilgisayarını kapattı ve uzaklara bakarak oturdu. Saat geç olmuştu, çoktan yatakta olması gerekiyordu ama kafası blogunda ve kendisiyle Cain arasında olanlarla çok meşguldü.

Yaklaşık on beş dakika sonra, zihninde çeşitli tepkiler, özellikle de Cain ve Schroeder ile oturup televizyon seyretmekten ne kadar keyif aldığı dönüp dururken, küveti sıcak suyla doldurarak içine girdi. Küvetten çıktıktan sonra üşüyüp muflonlu pijamalarını giyerek yatağa gitti. Baş ağrısının tutacağını hissebiliyordu ve güzel bir uyku çekmeye kararlı olarak iki aspirin içti.

Saat üç gibi uyandı ve hastalandığını hemen anladı.

Hem de aşırı derecede.

Yorganını kenara fırlattı ve akşam yemeğinde yediklerini çıkarmak için banyoya son anda yetişti.

Of, olamazdı. Bu gerçekleşiyor olamazdı; olamazdı, işte. Grip olmuştu. Homurdanarak yatağa geri döndü ve kıvrılarak cenin pozisyonunu aldı. Grip aşısını olmuştu. Korunuyor olması gerekirdi. Hastalanmaması gerekirdi. Daha da kötüsü, tüm haftası görev ve yükümlülüklerle doluydu. Hasta olmaya zamanı yoktu.

Alarm çalıncaya kadar pölük pörçük uyudu. İşe gidemeyeceğini söylemeye gerek yoktu. Noel'e yalnızca birkaç gün kalmıştı ve mağazada çılgınca bir koşturmaca vardı. Bundan daha kötü bir zamanlama olamazdı.

O söz nasıldı? Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Ya da buna benzer bir şey. Cain'e yardım etmek ve ona iyilikte bulunmak onu bu hale düşürmüştü.

Julia, mağazada birilerine ulaşabileceğini aklına getirir getirmez hemen telefona sarılarak müdürüne kötü haberi verdi. Çalışanların birbirlerini nasıl kolladıklarını bilerek, "Çok üzgünüm," diye inledi. Çalışma arkadaşları ona güvenirlerdi. Şimdi, bir son dakika girişimi ola-

rak yerine birini koymaya ihtiyaçları olacaktı. Zaten çok hasta olmasaydı, herkesi hayal kırıklığına uğrattığı için kendini daha da kötü hissederdi.

"Endişelenme, üstesinden geliriz." Müdürü keyfi kaçmış ve kızgın olacağı yerde, hem nazik hem de anlayışlı davranmıştı. "Bilerek grip olmadın ya."

Julia telefonu kapattıktan sonra ağlamamak için kendini zor tuttu. Hastaydı, perişandı ve tüm bunlar kendi suçuydu. Eğer Cain'den uzak durmuş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Bunun yerine, tıpkı ödeyeceği bedeli bir kez bile düşünmeyen bir aksiyon filmi kahramanı gibi işin içine dalıp günü kurtarmak zorunda kalmıştı.

Gençler Kulübü'nden Jeremy'yi arayarak o akşam çocuklarla gerçekleştirilecek olan çalışmaya katılamayacağını söylemeliydi. Bu, onun kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Jeremy ve çocuklar da ona güvenmişlerdi.

Kendi kendine acıyarak kıvranırken, biri giriş kapısını tıklattı. Aman ne güzel! En son istediği şey, bir refakatçiydi. Battaniyeyi de yanında sürüyüp sendeleyerek kapıya gitti.

"Kim o?" Bir bulantı nöbetine yakalanınca, başını soğuk tahtaya bastırdı. Tüm oda dönmeye başladı. "Cain," diye karşılık geldi. "Neden asansörde değilsin?" İşte, bu kötüydü. Hem de çok kötü.

"Git, buradan."

Kapının diğer tarafından Cain'in homurdandığını duydu. "Hayır! Julia, grip mi oldun?"

"Lütfen, yalnızca beni sefaletimle yalnız bırak." İsteği

sessizlikle karşılandı ve bir kalp atışının yarı süresi boyunca Cain'in gitmiş olduğunu sandı. Rahat bir nefes aldı tam kanepesine geri dönüyordu ki Cain tekrar konuştu. Julia onun gitmediğini tahmin etmeliydi.

"Grip aşısı olduğunu söylemiştin."

"Olmuştum."

"Kapıyı aç," diye talep etti Cain. Eğer Julia'nın ne kadar güçsüz olduğunu bilseydi, ondan böyle şeyler istemezdi. Julia bir Ebola hastası gibi göründüğünü ve her yöne dağılmış saçları, makyajsız yüzü, hâlâ üzerinde olan pijamasıyla ona görünmek istemediğini itiraf edecek değildi.

"Julia, kapıyı aç. Hemen."

Julia'nın itirazının Cain'in üzerinde hiçbir etkisi olmadığını söylemeye gerek yoktu.

"Beni yalnız bırak."

Julia sesinin kulağa çok dramatik geldiğini biliyordu ama buna engel olamıyordu.

Cain'in verdiği karşılık hızlı ve öfkeliydi. "Ya bu kapıyı açarsın ya da kendim açarım."

"Cain..."

"Aç, şunu."

"İşe geç kalacaksın," diye itiraz etti Julia.

"Boşver."

"Lütfen..." Sözcük ağzından yeni çıkmıştı ki kapının tekmelendiğini duydu Julia. Cain şaka yapmıyordu. Verebileceği en iyi kararı vererek kilidin mandalını açıp kapıyı araladı. "Lütfen, yalnızca yatağa geri dönmek istiyorum."

Kapının aralığından, Cain'in yalnızca küçük bir kesitini görmesine rağmen, onun iyi giyinmiş ve işe gitmeye hazır olduğunu fark etti. Onun bu durumu, bu virüs her neyse yirmi dört saatten fazla etkili olmadığı konusunda Julia'yı cesaretlendirdi.

"İçeri girmeme izin ver." Cain kapıyı nazikçe ittirdi.

Başka bir seçeneği olmayan Julia gönülsüzce geri adım atarak onun eve girmesine izin verdi. Korkunç göründüğünü biliyordu ama Cain'in onu gördüğünde irileşen gözlerini gördüğünde bunu daha iyi anladı. Battaniyeye sarınmak için ellerine ihtiyacı olmasaydı, yüzünü ellerine gömme isteği çok güçlüydü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Cain, sesi Julia'nın o zamana dek duymadığı kadar yumuşak ve nazik geliyordu. "Bu benim suçum. Kalmanı hiç istememeliydim."

"Ama istemenden memnun oldum." Julia güçsüz ve hasta olmasaydı, bunu asla itiraf etmezdi.

Cain iç çekerek yavaşça başını salladı. "Senin hasta olmana üzülsem bile, ben de bunu yaptığım için pişmanlık duyamıyorum."

Ona bakmak istemeyen Julia başını eğdi. "İyi olacağım... Sanırım. Zamanla." Aniden, midesindeki çay isyan etti. Battaniyeyi yere atan Julia hızla banyoya koştu. Ellerini klozete dayayarak çayı ve midesinde kalan diğer şeyleri kustu. Gözlerini kapattı ve onları tekrar açtığında, Cain'in evi terk etmiş olmasını görmeyi tüm kalbiyle diledi. Tanrı'nın Noel alışverişi yapmak için dışarı çıktığı belliydi çünkü onun duasını duymamıştı. Dikkatli

bir şekilde doğrularak baktı. Tabii ki Cain, elinde bir bez parçasıyla banyo kapısının önünde dikiliyordu.

"En kötüsü, ilk on iki saattir."

Bu, onu cesaretlendirmek için söylenmişti ama Julia'nın moralini çok az düzeltebildi. Genç kadın homurdanarak bez parçasını aldı ve ağzını sildi. "Hasta olamam. Bugün yapmam gereken çok iş var."

"Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Haydi. Seni yatağa götüreceğim. Şu an kendin için yapacağın en iyi şey, uyumak. Sonra seni kontrol etmeye geleceğim."

Cain onu yatak odasına götürdü, yorganı açtı, yerleşmesine yardım etti ve ardından üzerini nazikçe örttü. Elini Julia'nın alnına götürdü, saçını arkaya attı. "Ateşim var mı?" Julia'nın ateşinin çıkmış olduğunu hissettiği belliydi.

"Sanmıyorum."

"Var. Olduğunu biliyorum."

"Peki, tamam, feci şekilde ateşin var."

"Biliyordum zaten," diye fısıldadı Julia, artık tatmin olmuştu. İç çekerek alt dudağını ısırdı. Cain'in hiç bu kadar ilgili ve şefkatli olmasını beklemiyordu. Cain, sanki başka şeyler söylemek ya da yapmak istiyormuş gibi onun yatağının yanında oyalandı.

"Benimle kalmana gerek yok." Julia elini battaniyenin içinden çıkararak ona el salladı. "Gidebilirsin."

Cain işe geç kalırsa onun suçu olacaktı ve bir günlük baş edebileceği suçluluk duygusu sınırına çoktan gelmişti. Bir sigorta uzmanının ne iş yaptığından emin değildi ama kulağa önemli geliyordu.

"Tek başına idare edebilecek misin?"

"Elbette." Julia bundan emin değildi ama Cain'in onun gözünün içine bakarak orada durmasını istemiyordu. Büyük olasılıkla adam haklıydı; şu an yapabileceği en iyi şey uyumaktı. Yalnızca bir saat boyunca uyanık kalmış olsa bile, gözkapakları ağırlaşıyordu.

"Uyu," diye fısıldadı Cain.

"Peki." Julia gözlerini kapattı ve yapmak zorunda olduğu her şeyi unutmak ona kendini iyi hissettirdi. İşte, o an fark etti. Cain oradan ayrılmak istemiyormuş gibi oyalanıyordu. Ardından başka bir şey daha yaptı. Julia'nın kalbinin hızlı hızlı atmasına neden olacak bir şey. Öne doğru eğildi ve dudaklarını Julia'nın alnına sürttü. Dokunuşu o kadar hafifti ki, Julia bir an bunu hayal ettiğini sandı.

"İyi uykular," dedi Cain, alçak sesle. "Seni daha sonra arayacağım."

Uyanık olduğunu Cain'e belli etmekten korkan Julia konuşmaya cesaret edemedi. O odadan ayrıldıktan sonra, Cain'in ona telefon edemeyeceğini hatırladı. Birbirlerine numaralarını vermemişlerdi. Cain'in evden çıkmasından birkaç saniye sonra Julia uykuya daldı.

Öğlen uyandığında, kendini yalnızca biraz daha iyi hissediyordu. Baş dönmesi geçmişti ama midesi ona bir arıtma tesisinin dibi gibi geliyordu. Bir fincan çay almak için mutfağa gittiğinde, Cain'den bir not buldu.

"Çok sıvı iç ve dinlen. Tartışmak yok."

Gözlerini devirdi ve sıcak çayı kanepeye götürerek televizyonu açtı. Yaklaşık yüz kanal içinden seçim yapa-

cağı kablolu televizyonda ilgisini çekecek bir tek program bulamadı. Televizyonu kapattıktan sonra kumandayı sehpaya koydu. Telefonu oradaydı, alıp mesajlarını kontrol etti. Çok mesaj vardı. Bazıları iş arkadaşlarından gelmişti, onun çabuk iyileşmesini diliyorlardı. Cammie aramış ve sesli mesaj bırakmıştı. Julia o kadar derin bir uykuya dalmıştı ki telefonun çaldığını bile duymamıştı. Bilinmeyen bir numaraya ait olan bir çağrı da vardı. Bir arama yapıp yapmadığını hatırlayamadı. Onu böylesine unutkan yapan şeyin, aşırı derecede yükselmiş olan ateşi mi olduğunu merak etmeden duramadı.

Telefon o elinde tutarken vızıldamaya başladı. Biri titreşime almıştı.

Numaraya baktığında, daha önce aramış olması gereken numara olduğunu gördü.

"Alo?" diye yanıt verdi, tereddütlü bir şekilde.

"Uyanmışsın."

Bu, Cain'di. Julia'nın telefonuyla kendininkini aramış, böylece onun numarasını edinmiş olduğu belliydi.

"Evet."

"Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz."

Julia başını aşağı eğdi, sanki oturmak onu yeniden hasta etmişti.

"Uyuyor musun?"

"Evet."

Cain tereddüt etti. "Pek konuşma havasında değilsin, öyle değil mi?"

"Hayır."

Julia başını kanepenin yastığına dayayarak iç çekti. Cain'i duyan biri, onun minnettar olduğunu düşünürdü. "En başta seni susturamıyordum, şimdi de konuşturamıyorum."

Cain'in ses tonuna rağmen, Julia gülümsedi. "Yat, kalk da haline şükret."

Cain kıkırdadı. "Aferin, kızıma." Kızıma mı? Julia'yı kızı olarak görüyordu. Ah, olamazdı. Deney gittikçe karmaşık bir hâl alıyordu.

"Saat kaç?"

"Yaklaşık bir buçuk. Öğle tatilindeyim."

"Öğle tatili için geç değil mi?"

"Normalden daha geç. Bitirmem gereken birkaç iş vardı."

"Anlıyorum."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Aradığın için teşekkür ederim."

Julia yarım saatten kısa süredir ayaktaydı ve uyumaya ihtiyaç duymaya başlamıştı bile.

"Seni daha sonra yoklarım."

"Tamam." Julia, tartışamayacak kadar güçsüzdü, özellikle de yenileceğini baştan biliyor ve Cain ile haberleşmek için can atıyorken.

Uyanık kalmaya çalışmasına rağmen, Julia ikindinin büyük bir bölümünü uyuyarak geçirdi. O gece uyuyamamaktan korktuğu için elinden geldiği kadar mücadele etti ama kısa sürede teslim oldu.

Kapısına dayanan biri tarafından uyandırıldı. Bu, yalnızca Cain olabilirdi.

Cain, kapının diğer tarafından, "Aç, Julia," diye seslenerek onun bu tahminini doğrulamış oldu.

Kendini kapıya doğru sürükleyen Julia kilidi açtı ve bir adım geri gitti. "Açık."

Cain, elinde beyaz bir kesekâğıdıyla içeri girdi.

"Bu da ne?" Eğer yiyecekse, ilgilenmiyordu.

"Çorba."

Julia yiyeceğin düşüncesinden bile iğrenerek elini uzattı. "Bunu götür. Lütfen."

Tam da düşündüğü gibi, Cain ona aldırış etmeyerek kesekâğıdını tezgâha koydu. "Senin için ne yapabilirim?"

"Beni biraz yalnız bırak."

Cain kıkırdadı. "Eğer şımarıklık yapıyorsan, demek ki kendini daha iyi hissediyorsun."

"Hayır, hissetmiyorum."

"Yakında hissedeceksin," diye söz verdi Cain. Julia ayakları üzerinde sendeledi ve Cain hemen onun yanına gidip kolunu onun beline sardı. Onun bu korumacı hareketi Julia'yı şaşırttı ama Cain'e bu kadar yakın olmaktan dolayı hissettiği beklenmedik heyecan kadar değil. Bu farkındalık benliğine hızla yayıldı ve Julia kısa bir nefes aldı.

Eğer Cain de Julia'nınkine benzer duygular hissetmişse, bunu hiçbir şekilde açığa vurmadı. Julia bunu beklemiyordu zaten.

"İyi misin?" diye sordu Cain, onun beline sarılı kolunu daha da sıkarak.

Julia ona sözcüklerle yanıt vereceğine başını sallamakla yetindi. İşin gerçeği, hiç iyi değildi. Cain'in şefkatli

dokunuşunun ötesinde, aralarında fiziksel bir bağlantı olmuştu. Amanın! Bu olamazdı. Ondan etkilenmeye başlamak, Julia'nın planının bir parçası değildi. Nefesini eski düzenine sokmadan önce kısa kısa soluklanabildi.

Cain'in kolu gevşedi ama onu bırakmadı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Beni banyoya götürebilir misin?"

Cain yanıt vermedi ama onu koridor boyunca dikkatlice yürüttü. Banyoya vardıklarında Cain duraksadı ve "Şimdi, ne yapıyoruz?" diye sormadan önce bekledi.

"Lavabonun altındaki tartıyı çekebilir misin?"

"Tartı mı?" diye tekrar etti Cain, doğru duyduğundan kuşkulanarak.

Julia, acınası bir durumda olduğunu bilerek ona baktı. "Tartılıp ne kadar kilo verdiği mi öğrenmek istiyorum."

Cain, tam bir şaşkınlık içinde ona baktı.

"Şimdi, tartılabilmem için burayı terk edebilir misin?"

Cain gözlerini faltaşı gibi açtı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Yalnızca dediğimi yap," diye ısrar etti Julia.

Cain homurdanarak tartıyı Julia'nın söylediği yerden çıkardı ve ardından odadan çıktı.

"Sakın gizlice gözetlemeyi deneme," diye buyurdu Julia.

Cain'in kapının dışında, koridorda kendi kendine söylendiğini duydu.

"Senin kaç kilo geldiğini gerçekten umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Cain, lütfen, yalnızca olduğun yerde kal."

"Umarım ne kadar tuhaf olduğunun farkındasındır." Sesi, sanki sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi geliyordu.

Julia, onun bu tavrından hoşlanmayarak sertleşti. "Eğer beni sinirlendireceksen gidebilirsin. Ne kadar kilo kaybettiğimi öğrenmek istiyorum."

Cain tekrar homurdandı ve Julia, onun sessizce, "Ah, şu kadınlar!" diye söylendiğini duydu.

Julia tartının üstüne çıktı ve şaşkınlıktan nefesi kesildi. "İki buçuk kilo."

"İki buçuk kilo mu geliyorsun?"

"Saçmalama. İki buçuk kilo vermişim."

"Bu iyi mi?"

"Elbette. Hem de çok iyi."

Cain, böyle bir sohbet gerçekleştirdiklerine inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı. "Burada işimiz biti mi?"

"Evet."

Ondan rica edilmesine gerek kalmadan, Cain Julia'yı tekrar oturma odasına götürdü ve kanepeye oturmasına yardım etti. "Kendinde bunu yapabilecek gücü bulduğunda, çorbanı iç."

"Tamam."

Cain kapıya doğru ilerledi. "Gidiyor musun?" diye ağzından kaçırıverdi Julia. Bu da aklının başında olmadığını gösteriyordu.

Onun bu itirazından memnun olmuş gibi görünen Cain sırıttı. "Schroeder'i yürüyüşe çıkarıp geri döneceğim."

"Ah, iyi."

Cain, Julia ile göz göze geldi.

"Köpeği yürüyüşe çıkarmam mı iyi, yoksa geri dönecek olmam mı?"

"İkisi de," diye yanıt verdi Julia, tereddüt etmeden. "Sana çorba içmeni söylediğimde ciddiydim. Eninde sonunda mideni bastırmak için bir şeye ihtiyaç duyacaksın. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaktır."

"Hayır, sağlamayacak. Büyük olasılıkla öleceğim."

Cain kıkırdamaya cüret etti. "Neden senin bir drama kraliçesi olmana hiç şaşırmadım, acaba?"

"Değilim. Hastayım. Grip aşısını üreten firmayı dava edeceğim. Bu asla olmamalıydı."

Cain, bunu komik bulmuş gibi güldü.

"Bana gülmekten keyif mi alıyorsun?"

"Eğer hatırlarsan, yirmi dört saatten kısa süre önce perişanlığıma perişanlık katmaktan zevk alan sendin. Bu yüzden evet, bu çok keyifli."

"Çok geçmeden geri döneceksin, değil mi?" Yalnız kalma hissi, Julia'nın canını sıkmıştı.

"Geç kalmayacağım."

"Benimle televizyon izleyecek misin?"

"Eğer istediğin buysa, izlerim."

"Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph'u izlemek istesem bile mi?"

Cain homurdanarak başını salladı. "Onu bile."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Artık gidebilir miyim?"

"Tamam."

Cain gider gitmez, Julia telefonuna uzanıp Cammie'yi aradı.

En yakın arkadaşı, ilk çalıştan hemen sonra, "Hey," diye yanıt verdi. "Senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum."

Julia, "Başım dertte," dedi heyecanla.

"Ne tür bir dert? Tutuklandın mı? Çünkü öyleyse, senin paçanı kurtaracak, iyi bir avukat tanıyorum." Cammie'nin kocası avukattı.

"O tür bir dert değil. Ayrıca David, binlerce kilometre uzaklıktan beni kurtarmak için ne yapabilir?"

"Ne gerekiyorsa onu yapar çünkü beni seviyor ve senin de benim en iyi arkadaşım olduğunu biliyor. Şimdi, bana sorunun ne olduğunu anlat."

Julia nereden başlayacağını bilemiyordu. Neredeyse her gün konuşuyorlardı. Eğer suçlaması gereken biri varsa o, Cammie olmalıydı. Bu deney, Julia'nın tüm hayatını kontrol etmeye başlamıştı ve bunu öneren kişi Cammie'ydi. Tıpkı ona söylediği gibi, başı büyük dertteydi. "Öncelikle grip oldum."

"Ah, olamaz."

"Ayrıca, hastalığı Cain'den kaptım."

"Blogunu okudum. Ne kadar başarılı olduğuyla ilgili bir fikrin var mı? Sayılara baktığını umuyorum. İnsanlar neler olduğunu öğrenmek için çılgınca bir istek duyuyorlar. Böyle bir oranla iş kesinlikle senin olacak."

"Evet, biliyorum. İşte, sorun da burada başlıyor."

Julia'nın sözleri sessizlikle karşılandı.

"Cain onunla ilgili blog yazdığını mı öğrendi?"

"Şükürler olsun ki hayır." Bu bir felaket olurdu. "Ondan daha kötü."

"Daha mı kötü? Ne oldu?" Cammie merakla sordu.

Julia derin bir nefes aldı, bunun duygularını açıklamasına yardımcı olmasını umuyordu.

"Daha bir haftadan kısa süre önce, onu ne kadar itici bulduğumu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum."

"Pekâlâ..." Julia duraksadı ve ardından sözcükler ağzından dökülüverdi. "Artık öyle hissetmiyorum. Aslında, bunun tam tersini hissetmeye başladım."

Sessizlik.

"Julia?" Cammie'nin sesi zayıf ve endişeli geliyordu. "Bu adama âşık mı oluyorsun?"

Julia'nın dudaklarından inkâr sözcükleri dökülemedi ve sonunda itiraf etti. "Belki."

"Belli ki son birkaç gündür bazı ayrıntıları atlamışım. Bana neyin değiştiğini anlat."

"Her şey bu akşam Cain beni kontrol etmeye geldiğinde başladı. Ayaklarımın üzerinde duramıyordum," diye mırıldandı Julia. "Cain beni dik tutmak için bana sarıldı. Bu, çok masumcaydı ve... itiraf etmesi utanç verici ama daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını."

"Peki, ya Cain?"

"Bilmiyorum. Onun duygularını anlamak zor ama sanki onun da aynı şekilde hissettiğine dair bir izlenim edindim."

"Pekâlâ, başın dertte," diye onayladı Cammie. "Ama bu, güzel bir dert. Haydi, Julia, hayatına devam etme zamanın geldi."

Julia elini alnına bastırdı ve bunu ateşini kontrol etmek için yapmadı. "Biliyorum ama bu her şeyi karmaşıklaştırıyor."

"Öyle ama bunu tümüyle halledeceksin. Peki... ona blogdan söz ettin mi?"

"Hayır! Cain... Cain..."

"Cain, ne?"

"Bilmiyorum... O, Cain işte. Durum çok karmaşık." "Seninle ilgili bir şeyin karmaşık olmadığı hiç oldu mu ki?" dedi Cammie. Julia'nın arkadaşı doğru bir noktaya parmak basmıştı.

Julia hastaydı ve Cain bunun için kendini suçluyordu. Onu kendinden uzak tutmaya çalışmıştı ama kadın tam bir inatçı keçiydi. Gerçek şuydu ki, bunu itiraf etmek zamanını almıştı, onu görmekten mutluluk duyuyordu. İlk çorbayı ona Julia'nın getirmiş ve ardından dairesini baştan aşağı dezenfekte etmiş olduğu gerçeği, Cain'in hayal bile edemeyeceği bir şeydi. Schroeder'i bile gezintiye çıkarmıştı. Dani'den sonra ilk kez bir kadından bu kadar çok etkileniyordu. İş arkadaşı, onun neredeyse tüm özgüvenini yok etmişti. Kendini tekrar tehlikeye açık hissetmek istemesi beş yılını almıştı. Julia, onun kalbini açmak istemesini sağlamıştı ve bir yandan temkinliyken, diğer yandan da hayat dolu ve mutlu hissediyordu kendini. Julia'yı her sabah görmeye can attığını, onun o gün ne yumurtlayacağını merak ettiğini keşfetti.

Büyükbabası bile Cain'de bir değişiklik sezmişti. Ona Julia'dan söz etmemişti ama yaşlı adam gülmüş ve bu-

nun nedeninin bir kadın olması gerektiğini söylemişti. Cain bunu ne onaylamış ne de inkâr etmişti.

Cain'in söyleyebildiği tek şey, hayatın uzun süredir olduğundan daha iyi gittiğiydi.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

20 Aralık
Hiçbir İyilik Cezasız Kalmaz

Ebenezer'e bakmak konusunu kırmızı çizgim olarak belirlememi önerenler, haklı çıktığınızı bilmenizi isterim. Haftalar önce grip aşısı olmama rağmen, onunla aynı virüsü kaptım ve neredeyse tüm günümü, tuvaletin hiç kimsenin yakından incelememesi gereken yerlerinde geçirdim. Her şeyden önce, komşumla ilgili hislerimi gizleyecek değilim. Bu on iki günlük iyilik sürecine başladığımda, ondan hoşlanmıyordum. O sinir bozucuydu. Hâlâ öyle. Ayrıca, hâlâ mantıksız. İnsanı çileden çıkarmaya da devam ediyor.

Hiç beklemediğim şey ise, onun şaşırtıcı bir şekilde ilgili, düşünceli ve eğlenceli biri çıkması. Ebenezer'in espri anlayışına sahip olduğu ortaya çıktı. Bunu kim bilebilirdi? İlgili derken abartmıyorum. Bu sabah uğradı, gün boyunca iki kez aradı ve ardından bana çorba getirdi. Benimle kalıp televizyon izledi ve seçtiğim programla ilgili şikâyette bile bulunmadı. Bu sabah beni yatağa taşıdı ve alnımdan öptü. Onun bana grip bulaştırdığı için büyük olasılıkla suçluluk duyduğunu biliyorum ama yine de... bunu en yakın arkadaşıma söylemedim, bunu sır olarak saklamak istediğimden değil ama gelişen olayları nasıl yönlendireceğimden emin değilim. Söyleyin bana, sevgili okurlar, bu ne demek oluyor? Bana, Ebenezer'e neler oluyor?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Julia sabah kendini daha iyi hissediyordu. Fazla pişmiş makarna gibi gevşekti ama hareket edebiliyordu. Noel'e bu kadar kısa süre kalmışken yatakta bir gün daha geçirmeye cesaret edemezdi. Uyandığında Jeremy'den bir mesaj vardı. *Daha iyi misin?*

Çok daha iyiyim, diye yanıtladı ve makyajını yaparken telefonu banyo lavabosunun kenarında dengeledi. Son prova yarındı. *Sana uyar mı? Orada olacağım. Söz veriyorum. Teşekkürler. Kendine iyi bak. Bakarım.* Julia'nın tatil programı dışında gönüllü sorumlulukları da vardı. Hâlâ Red Bucket Brigade'e olan sorumluluğunu yerine getirmesi gerekiyordu. Bir saatliğine çan çalmak için yazılmıştı ve o gün öğleden sonra yapacaktı bunu. Telefonunu lavabonun kenarından aldı, mantosunu, eldivenlerini ve çantasını alıp tam kapıdan çıkmak üzereyken Cain

kapıyı tıklattı. Onu giyinmiş ve güne hazır bir şekilde karşısında bulunca şaşırdı.

"İşe mi gidiyorsun?" diye sordu Cain.

"Evde kalamam," dedi Julia ve nazikçe Cain'in yanından geçmeye çalıştı. "İnsanlar beni bekliyorlar."

"İşe bu kadar çabuk dönmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Cain." Julia elini göğsüne götürdü. "Tartışmak için vaktim yok."

"Pekâlâ." Cain ne yapmak istediğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çatarak Julia'nın yolunu tıkamaya devam etti.

"Otobüsümü kaçıracağım," diye yalvardı Julia. "Zaten geç kaldım."

Cain istemeye istemeye de olsa kenara çekildi. Doğrusu, yatakta bir gün daha tembellik etmek Julia'nın çok hoşuna giderdi ama programı düşünüldüğünde bu mümkün değildi. Kapısını kilitleyip Cain'le asansörün önünde buluştu. Cain'in onu suçlar gibi bir hali olduğunu hissetti ve bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu Cain.

Julia hem istiyordu hem de istemiyordu; elini sallayarak yanıt verdi. "Sanırım göreceğiz."

Uzun bir gün olacaktı ve günü geçirmeye dayanacak kadar enerjisinin olmasını umuyordu. Asansöre girince, Julia, Cain'in bıkkınlıkla nefesini verdiğini hissetti.

"Bana kalırsa, bir gün izin almalısın. Noel sezonunun canı cehenneme."

"Cain, bunu çok isterdim ama yapamam. Sadece bir gün izin aldın ve ben de senin kadar dayanıklıyım."

Cain sırıttı.

"Yetiştirmen gereken çok fazla işin olduğu için dün öğle yemeğini geç yedin, değil mi?"

"Perakende sektöründesin," diye karşılık verdi Cain.

"Benim yine de yapmam gereken şeyler var."

"Bol bol kazak satmak mı? Vitrindeki çorapları katlamak mı?"

Julia kaskatı kesildi, Cain'in sözlerinin onu bu kadar gücendirmesine şaşırdı. "İşimi hafife alıyorsan, bundan hoşlanmadım." Mağazada çalışmak hayat boyu kariyer tercihi değildi ama şirketle geçirdiği yıllar ona yaramıştı. Alanında bir iş bulana kadar faturalarını ödeyebilmişti.

Cain dudaklarını büzüştürüp içini çekti. "Haklısın. Kulağa kötü geldi. Öyle söylemek istemedim. İşe bu kadar çabuk döneceğin için endişeleniyorum ve durumunun kötüye gittiğini görmekten hiç hoşlanmam."

Julia hafifçe gülümseyerek onun özrünü kabul etti. "Beni merak etme."

"Kendini fazla yormayacağına söz ver. Benim masa başı bir işim var ama sen bütün gün ayakta olacaksın."

"Elimden geleni yaparım," diye onu temin etti Julia, genç adamın endişesi onu duygulandırdı. Asansörün kapıları iki yana açıldı ve lobiye çıktılar. Cain gazetesini almak için duraksadı.

"Hey, o senin mi?" diye sordu Julia, Cain'in çalma alışkanlığını hatırlayarak.

Cain gazetesini genellikle erkenden Schroeder'le yürürken alırdı. "Evet," dedi ona bakmadan.

"Kanıtla," dedi Julia ellerini beline koyarak. Cain eski alışkanlıklarına geri dönmüş gibi görünüyordu.

Genç adam sırıttı. "Otobüsüne geciktiğini söylememiş miydin?"

"Hayır. O gazeteyi bana ver, kontrol etmek istiyorum."

"Julia." Cain homurdanarak ona kanıtını sundu. Poşetin üzerinde daire numarası yazıyordu. "Gazeteni almayacak mısın?"

"Gazete aboneliğimi iptal ettim," dedi Julia açıkça. "Binadan biri gazetelerimi çalıp duruyordu."

Cain kahkaha attı ve birlikte binadan çıktılar. "Bu sabah kahve içmek için vaktin var mı?"

Yaklaşan otobüsü izlerken kafasını salladı Julia. "Bugün olmaz."

"O halde, yarın. On dakika erken çıkarız."

Julia otobüsün önünde dururken gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaptı. "Bu bir randevu mu?"

Sohbetlerine devam edebilmek için geri geri yürüyen Cain kararsız görünüyordu. "Evet, sanırım öyle diyebiliriz."

Julia, "Gururumu okşadın," dedikten sonra otobüse bindi.

Cain yürümeyi bırakınca insanlar etrafından dolaşmak zorunda kaldılar. "Mesaj at ve nasıl olduğun hakkında beni bilgilendir!"

"Fırsatım olursa atarım." Julia sadece öğle yemeğinde mesaj atmaya vakit bulabiliyordu ve blogunda neler olduğunu kontrol edecekti. Yorumları okumayı, ziyaretçi ve paylaşım sayısını takip etmeyi takıntı haline getirmişti.

"Mutlaka at."

"Baş üstüne, efendim," dedi otobüse binerken. Gülümsemesini gizlemesi mümkün değildi. Şimdiden kendini daha iyi ve daha enerjik hissediyordu ve bu Cain'in sayesindeydi.

Şoför onunla göz göze geldi. "Bu sabah keyfin yerinde."

Julia onun haklı olduğunu fark etti. "Her sabah öyle değil miyim?"

"Hemen hemen; ama bugün her zamankinden daha neşelisin. Bana öyle geliyor ki, yeni bir erkek arkadaş edinmişsin."

Julia, inkâr etmek üzereyken fikrini değiştirdi. Tartışmak aptalca olurdu. Yine de şoförün sözü aklını başına getirdi ve Julia hemen bir yere oturdu. Cain hızla hayatında önemli biri olmaya başlıyordu, blogundan daha önemliydi. İyilik deneyi olarak başlayan bir şey tamamen farklı bir şeye dönüşmüştü. O "farklı şeyin" ne olduğunu henüz bilmiyordu. Bu noktada, yakından incelemeye çekiniyordu.

Öğle tatili geldiğinde, Julia fiziksel olarak bitkin olsa da, duygusal olarak sevinçliydi. Dinlenme odasında ayaklarını yukarı kaldırarak oturup, geçirdiği gripten sonra midesi için en iyi seçenek gibi görünen çorbasını içti.

Telefonu mesaj geldiğini belirtircesine bipledi. Julia, mesajı kontrol etmeden Cain'den olduğunu tahmin etti ve tahmininde haklı çıktı.

İyi misin?

Kısa ve pratik olmak Cain'in işiydi. Gereksiz konuşmazdı. Julia yanıtını yazdı. *İyiyim.*

Karşılık almayınca, telefonunu kenara koydu ama hayal kırıklığına uğramıştı. Elini telefonundan yeni çekmişken tekrar eline aldı ve parmakları tuşların üzerinde uçtu. *Randevumuz için sabırsızlanıyorum.*

Yarın akşam yemeğe ne dersin?

Doğru okuduysa, Cain ona akşam yemeğine çıkmayı teklif ediyordu. Bu, sabah birer kahve içmekten büyük bir sıçramaydı. Cain'le akşam yemeğine çıkma fikri Julia'nın hoşuna gitmişti, ama sonra çocuklarla son provanın bir sonraki gece olduğunu hatırladı.

Olmaz. Yanına yuvarlak sarı bir üzgün surat ekledi.

Neden?

Jeremy'ye yardım edeceğim. Gönder tuşuna basar basmaz yanıt geldi.

Jeremy mi?

Cain'in endişelenmiş olabileceğini düşünmek Julia'nın hoşuna gitti. *Kıskandın mı?*

Kıskanmalı mıyım?

Duruma bağlıydı. Nazikçe olmayabilirdi ama Cain'in onun hayatındaki tek erkeğin kendisi olmadığını bilmesinin bir zararı yoktu.

Bu gece açıklarım.

Pekâlâ. Bu, çocukçaydı. Cain ne düşünüyordu ki? İlişkide değillerdi. Arkadaşlardı. Hepsi bu. Ayrıca Cain, Julia'nın başka biriyle görüştüğü fikrinin muhtemelen uydurma olduğunu düşünmüştü. Julia'nın evine girip çıkan bir dizi talibi olduğu söylenemezdi. Cain'i kıskandırmaya da çalışmıyordu.

Cain'le mesajlaşmaya daldığı için blog sonuçlarını kontrol etmeye vakit bulamamıştı. Oturum açtığında, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Son blog yazısını yirmi beş binden fazla ziyaretçi okumuştu.

Yirmi beş bin.

Bu böyle bir deneye başladığında beklediği şeyin çok ötesindeydi. Son birkaç günde, Cain'e karşı nazik olmak için çabalaması gerekmiyordu. Önceleri, "onu iyilikle öldürmeye" kararlıydı. Mümkünmüş gibi görünmüyordu ama sadece birkaç gün sürmüştü, düşününce aslında oldukça şaşırtıcıydı. Bu sabahki Cain ve bir hafta önceki suratsız, sevimsiz adam arasında gece ve gündüz kadar fark vardı.

Julia, son blog yazısına bırakılan birkaç kısa yorumu okudu ve duvardaki saate bakıp içini çekerek ayaklarını yere indirdi.

DikkatliOlsanİyiOlur: Bu da ne demek? Tatlım, kendini fazla kaptırmamaya dikkat et. Yoksa bunun için çok mu geç?

MandyPandy: Hiçbir iyilik cezasız kalmaz derken ne demek istiyorsun? Bu adamın gerçekten insan olduğuna dair ilk işaretleri aldın. Ebenezer'in bir kalbi var ve bana öyle geliyor ki, onu bulmuş olabilirsin. Aferin. Böyle devam et.

Vardiyasını bitirdiğinde, Julia mağazadan bir blok ötedeki Red Bucket'a çan çalarak ihtiyacı olanlar için para toplama vardiyasında gönüllü olmaya gitti. Sadece bir

saat gönüllü olacaktı, hava çok soğuk olduğu için bu iyi bir şeydi. Daha önce de gönüllü olmuştu ve bundan hep keyif almıştı. İnsanlar genellikle cömert ve düşünceli oluyorlardı.

Gönüllü denetçisi ona nereye rapor vereceğine dair talimatlar verdi ve saatini tamamladığında yerini başka birinin alacağına söz verdi. Şansına, Julia'ya verilen yer çalıştığı mağazanın tam karşısındaydı ve harika bir yer olacağından emindi. Birçok müşteri adını bilmese de, onlara tanıdık gelebilirdi. Bu Julia'ya önünden geçenlerin bağışta bulunabileceklerine dair umut verdi.

Yerini aldığı emekli centilmen, zili ona teslim etmeden önce her şeyin yolunda gittiğini ve oranın harika bir yer olduğunu söyledi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu Julia.

"Sadece içten görün ve gülümse, ama senin gibi güzel bir kızın o kovayı doldurmakta zorlanacağını sanmıyorum. Soğuğa aldırma. Sık sık ayaklarını hareket ettir."

"Ettiririm." Güneş batalı çok oluyordu ve rüzgâr dondurucuydu. Ondan önceki gönüllüler soğuk hakkında şaka yapmıyorlardı. Julia eldivenlerini almayı akıl ettiğine sevindi ama büyükannesinin geçen Noel'de onun için ördüğü kalın başlıklı atkıyı yanına almadığı için pişman oldu.

Çanı var gücüyle çalan Julia neşeli bir sesle, "'Mutlu Noeller. Tanrı hepimizi korusun,'" dedi. Tiny Tim'in onunla gurur duyacağına emindi. Biri katlı bir yüz doları kırmızı kovaya sokmak için duraksadığında içi içine sığmadı. "Vay canına, teşekkür ederim." Kendisine tayin

edilen yerde beş dakika bile geçirmemişken, Cain'in ona doğru yürüdüğünü gördü. Onun çok öfkelenmesinden korktuğu için bilerek bu işi yapacağından bahsetmemişti. Birbirlerini neredeyse aynı anda fark ettiler. Cain tam karşısında durup onun yoğun yaya trafiğine maruz kalmasını engelledi.

"Julia?" İsmi bir küfür gibi söylemişti sanki.

"Cain?" Julia, arkasını görebilmek için vücudunu çevirip çanı çalmaya devam etti. "Kımılda. İnsanlar beni göremiyorlar."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cain.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye karşılık verdi Julia. "Bağış toplamak için çan çalıyorum."

Cain çok kızmış görünüyordu. "Gribi yeni atlattığını sana hatırlatmama gerek var mı?"

Julia onunla tartışamazdı. "Son anda iptal edemezdim. Zaten gönüllü bulmak yeterince zor. Şimdi lütfen kımılda. Bağış yapmak isteyen insanları caydırıyorsun."

Cain'in onu omzuna atıp neşeli bir şekilde kaçıracakmış gibi bir hali vardı. Neyse ki bu isteğine karşı koydu. "Pekâlâ, güzel. Zatürree olmak istiyorsan, sana engel olmayacağım."

"Bana engel olamazsın. Şimdi aşırı tepki göstermeyi bırak. Sadece bir saatliğine gönüllü oldum."

Cain kafasını sallayıp caddede ilerlemeye devam etti ve köşeyi dönüp gözden kayboldu. Julia umutsuzluğa kapıldı; eski Cain geri dönmüştü. Sabırsız, talepkâr ve imkânsız. Göğsüne bir ağırlık çöktü ve yorgun ve huysuz olduğunu açıklayabilmek için onun hemen geri dön-

mesini diledi. Mağazanın önünde dururken müşteriler etrafından geçiyorlardı. Julia kısık bir sesle şarkı söyleyip sözlere uygun bir şekilde çanı çalarak neşeli, enerjik görünmek ve en çok da kendini sıcak tutmak için elinden geleni yaptı. Hatta insanların ona şarkı söylememesi için para verdiklerini bile iddia etti. Arkasından Cain'in sesinin geldiğini duyunca neredeyse sıçrayacaktı.

"Al," dedi Cain ona bir Starbucks bardağı uzatarak. "Bu seni sıcak tutar."

"Bana kahve mi aldın?" Julia onun böylesine düşünceli bir şey yapmasına çok şaşırdığı için konuşmakta zorlandı.

"Kahve değil. Espresso ve süt karışımı, o çok sevdiğin fiyakalı içecekten aldım."

"Naneli mocka mı?" Julia bir an için minnettarlıkla gözyaşı dökeceğini düşündü. "Çok düşüncelisin." Bir yudum alır almaz midesine yerleşen sıcaklık soğuğu uzaklaştırdı. Cain'in elinde bir poşet vardı, onu açıp içinden uzun bir atkı çıkardı.

"Al, bunu tak. Boğazını sıcak tutar."

Bunun üzerine Julia'nın alt dudağı titremeye başladı ve burnunu çekti. "Sana çok kaba davranmama rağmen çok naziksin."

Cain sırıttı, öylesine harika görünüyordu ki, Julia'nın gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

"Hâlâ üşüyor musun?"

Cain ona bunu daha önce sormuş olsaydı, Julia yarı donmuş olduğunu itiraf etmek yerine ölüm döşeğinde inkâr etmeyi tercih ederdi. Ama o sırada, seçeneklerinin

arasında yalan söylemek yoktu ve istemeye istemeye ona kafasını sallayarak yanıt verdi. "Ayaklarımı kıpırdatmayı unuttum ve şimdi ayak parmaklarımı hissetmiyorum."

Cain onun arkasında durdu ve vücutları aynı hizada olup birbirlerine değene kadar ona doğru eğildi. Sonra ellerini Julia'nın kollarında yukarı ve aşağı doğru hareket ettirdi. Julia arkasına yaslanıp bütün ağırlığını ona vermemek için kendini zor tuttu. Çok geçmeden sıcaklık içine işledi ve rahatladı.

"Bu iş için gönüllü mü oldun?" diye sordu Cain.

"Evet, geçen ay." Yaşlı bir kadın yaklaşıp kırmızı kovaya bir banknot soktu. "Teşekkür ederim," diye seslendi Julia. "Mutlu Noeller."

"Burada daha ne kadar durman gerekiyor?" diye sordu Cain.

Julia saatine baktı. "Çok uzun değil. On dakika daha." Neyse ki yerini alması gereken kadın beş dakika erken geldi. Julia çanını bıraktı. "Burası harika bir yer," dedi yerini alan kadına.

Cain onu tutmaya devam etti. "Pekâlâ, bu kadar. Bugünlük işin bitti." Julia ona engel olamadan caddenin ortasına kadar ilerleyip bir taksi çağırdı. Sarı bir taksi kaldırıma yanaştı ve Cain, Julia'yı bindirdi. Arabaya biner binmez, Julia'nın etrafı tam bir cennet gibi sıcak havayla sarıldı. Cain onun peşinden arabaya bindi. "Hafif bir akşam yemeği yemek ister misin?"

"Elbette."

Cain şoföre Julia'nın tanımadığı bir adres verdi.

"Eve gitmiyor muyuz?" Binalarından birkaç blok öte-

de hazır yemek satan restorandan bir şeyler alabileceklerini düşünmüştü Julia.

"Hayır, bu restoranı biliyorum. Sana uyar mı?"

"Elbette."

"Çok yorgun değilsin, değil mi?"

"Artık kendimi daha iyi hissediyorum."

Julia bitkindi ama Cain'le vakit geçirmeyi reddedemezdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun, ama yaptığın için memnunum."

"Yarın akşam yemeğe çıkamayacağını söyledin."

"Biliyorum, bu yüzden kendimi kötü hissediyorum."

Cain onun eldivenli eline uzandı. Parmaklarını onunkilere kenetleyip aşağı baktı. "Sen farklısın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Şoför Seattle'ın en iyileri arasında yer alan şık bir restoranın önündeki kaldırıma yanaştı. Julia burada rezervasyon yaptırmak için doğru bağlantıları olan birini tanımıyordu ve söylentilere göre basit bir rezervasyon haftalar sürüyordu. Cain nerede olduklarını görünce onun gözlerinde beliren şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı. "Sahibi bir arkadaşım."

Cain'in arkadaşları mı vardı? Bu düşünce aklında belirir belirmez, Julia gülünç olduğunu fark etti. Elbette, arkadaşları vardı. Kendisinin onlardan biriyle tanışmamış olması, Cain'in tek başına bir ada olduğu anlamına gelmezdi. Julia'yı arkadaşıyla tanışmaya götürerek bunu açıklamak zorunda değildi ve Julia'nın bundan onur duyması gerekirdi. Bu ikisi için de ileri doğru bir adımdı.

Cain taksinin ücretini ödeyip Julia'nın arabadan in-

mesine yardım etti. Restorana girdiklerinde, bir hostes onları karşılayıp konforlu bir masaya aldı.

"Umarım bunu takdir edecek kadar açsındır," dedi Cain uzun mönünün arkasından.

"Açıkçası kurt gibi açım."

Cain mönüyü indirip ona gülümsedi. "İşte benim kızım."

Onun kızı. Cain ona ikinci kez bu şekilde hitap ediyordu. Birincisinde onu rahatsız etmişti, ama bu kez... bu kez biraz heyecanlandırdı. Julia'nın Cain'deki bu belli belirsiz – ya da bariz – değişiklik üzerine düşünmeye vakti olmadı, çünkü bir adam masaya yaklaşıp onu süzdü, meraklı olduğu belliydi. Julia, bir an için başka bir şey daha gördüğünü düşündü, ama doğru okuduğundan emin değildi. Cain'i ya da kalbini kötüye kullanmaması için bir uyarı, belki de bir yalvarış gibi görünüyordu. Julia gülümseyip kelimelere gerek duymadan adama Cain'i incitecek hiçbir şey yapmayacağını belirtti.

Cain onları tanıştırdı. "Julia, bu Tom. Tom, Julia."

Birbirlerine gülümsedikten sonra Tom dikkatini Cain'e verdi. "Uzun zamandır kimseyi akşam yemeğine getirmiyordun."

Cain omuzlarını silkti. "Meşguldüm."

"O inatçı bir aptaldır, bilirsin," dedi Tom, Julia'ya. "Cimri, huysuz ve mesafeli."

Anında Julia'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Kesinlikle öyle biri değil," dedi. Bu adamı doğru dürüst tanımıyordu, ama önemi yoktu. Onun Cain'i eleştirmesine izin vermeyecekti. O akşam Cain ona bir atkı

almıştı. Ve şimdi, kumaşa yakından bakınca, kaşmir olduğunu gördü, hiç de ucuz değildi. Sadece bu da değildi, Cain ona üşümemesi için sıcak bir içecek getirmişti. Ve bakmadığını sandığı bir anda, kovaya büyük bir banknot sıkıştırmıştı.

"Cain bana karşı hep cömert ve düşünceli oldu."

"Gazeteni çaldım," diye dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle ona hatırlattı Cain.

"Bu yüzden seni affettim," dedi Julia, gözlerini ondan ayırıp arkadaşına bakmakta zorlanıyordu.

Tom gözlerini kısıp kafasını salladı. "Zavallı kızın gazetesini çalmak çok alçakça, Cain. Seni FBI'a teslim etmediği için minnettar olmalısın."

Julia'nın Tom'un şaka yaptığını anlaması biraz zaman aldı. "İkiniz uzun zamandır mı arkadaşsınız?" diye sordu.

"Üniversitede aynı evde yaşıyorduk," diye açıkladı Tom.

"Ben de en iyi arkadaşımla üniversitedeyken aynı evde yaşardım. Aslına bakarsan, bu onun fikriydi," deyiverdi Julia ne söylediğini bilmeden. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz geri almak istedi.

"Hangi fikir?" diye sordu Cain.

"Ivır zıvır," dedi Julia güçlükle yutkunarak. "Her türlü şey. Cammie öyledir; yaratıcı ve hünerlidir. Evli ve çocukları çocuğu var. Sen evli misin, Tom? Çocuğun var mı?" Durmaksızın konuştuğunu fark edip hemen çenesini kapattı.

"Evliyim, iki çocuğum var. Cain en büyüğünün vaftiz

babası." Tom cep telefonunu çıkarıp aile fotoğraflarını gösterdi.

Garson masaya geldi ve Tom'un önerilerine uyarak siparişlerini verdiler. Garson seçimlerini not aldıktan sonra onları yalnız bıraktı. O masadan uzaklaşır uzaklaşmaz, sihirli bir şekilde iki şarap kadehi belirdi. Bir yudumla rahatlayan Julia kafasını kalın yastıklı bölmeye yasladı. "Arkadaşını sevdim," dedi. "Gerçekten de uzun zamandır buraya akşam yemeği yemek için bir kadın getirmedin mi?"

Cain onun gözlerinin içine baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı. "Beş sene oldu."

"Neden bu kadar uzun zaman geçti?"

"Son tecrübem ilişkiler konusunda beni yordu. İşyerinden bir kadındı. Ofiste ona yardımcı oldum, yakınlaştık. Anlaşılan, ona karşı hislerim onun bana karşı hislerinden daha ciddiymiş. Terfi etmek istiyordu, onu önerdim ve istediği işi aldıktan sonra onun için işe yaramaz oldum."

Julia, Cain'in ona anlattığından daha fazlası olduğuna emindi. Bu kadarını onunla paylaşması bile büyük bir adımdı ve arkadaşının ona attığı bakışı açıklıyordu. "Seni hak etmemiş," dedi Julia anlamlı bir şekilde. "Onun kaybı."

"Tom'a karşı beni savunman hoşuma gitti," dedi Cain sırıtarak.

Julia da gülümsedi. "Şaka yaptığını anlamam biraz zaman aldı."

"Bunu ona karşı kullanmamana sevindim." Cain şa-

rap kadehini sapından tuttu. "Tom ve ben çok yakınız; birçok şey yaşarken yanımda oldu ve ben de onun yanında oldum."

"Cammie ve ben de öyleyiz. Bir gün onunla tanışmanı isterim ve onun da seninle tanışmak isteyeceğine eminim. Denver'a taşındığından beri onu çok sık görmüyorum ama neredeyse her gün konuşuyoruz."

"Benden haberi var mı?"

"Biraz." Julia, Cammie'nin Cain'den fazlasıyla haberi olduğunu söylemekten çekindi.

"Ona ne söyledin?"

Julia rahatsız olmaya başlamıştı. Deneyi neredeyse ağzından kaçıracaktı ve farkında olmadan söyleyebileceği şeylerden korkuyordu. "Sadece çok hızlı bir şekilde iyi arkadaş olduğumuzu biliyor."

Cain uzanıp onun elini tuttu ve sonra kenetlenen yumruklarını dudağına götürüp elinin tersini öptü.

"Çok fazla arkadaşı olan biri değilim. İnsanlara alışmam zaman alır."

"Hadi canım," diye ona takıldı Julia.

"Ama alışınca, ömür boyu arkadaş olurum."

Bu sözler üzerine Julia'nın yüreği eridi. "Arkadaşın olmayı isterim," diye fısıldadı ve zamanla çok daha fazlasının olmasını umduğunu fark etti.

Cain bakışlarıyla onu tutsak etti. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz."

Julia işlek bir restoran yerine başka bir yerde olsalardı, Cain'in onu öpmek için bu fırsatı değerlendireceğine emindi. Ve bu alnına bir öpücük kondurmakla sınır-

lı kalmazdı. Genç adamın bakışlarına bakılırsa Julia, o öpücüğü ruhunu yakan ateş gibi hissederdi. Bunu istiyor ve arzuluyordu.

Cain gözlerindeki arzuyu okumuş olmalıydı ki, onu uyarırcasına kısık bir sesle inledi. "İnsanların arasındayken bana öyle bakmasan iyi olur," diye mırıldandı.

Tam o sırada yemekleri servis edildi ve büyü bozuldu, aslında bu iyi bir şeydi. Akşam yemeklerini oyalanarak yediler.

Julia üniversitedeki ilk senesinin ortasında okuldan ayrıldığını anlattı. "Param bitti ve hayatımın geri kalanını öğrenim kredisini geri ödeyerek geçirmek istemedim." Bu o zaman kullandığı bir bahaneydi ama gerçeğin sadece bir kısmıydı. Çatalını kenara koyup elini kucağına indirdi.

Cain ondaki değişikliği hemen fark etti. "Julia?"

"Üniversitedeki ilk senemde Dylan'dan ayrıldım. Neredeyse üç senedir çıkıyorduk ve onun doğru kişi olduğunu sandım."

Cain bunun önemli bir şey olduğunu hissetmiş gibiydi. "Onu seviyor muydun?"

"Çok seviyordum. Beni aldatmadı ya da affedilmez bir şey yapmadı. İkimiz de birbirimiz için doğru olmadığımızı fark ettik. O sırada, kendi yolumuza gitmek mantıklı bir şey gibi göründü. Şimdi düşününce haklı olduğumuzu anlıyorum. Çok olgun davrandığımızı düşündüm, aslına bakılırsa, öyleydik. Ama ortak bir karar olmasına rağmen, ne kadar zor olacağını, ne kadar üzüleceğimi ve kendimi yalnız hissedeceğimi fark etmemiş-

tim. Bir hafta içinde Dylan yeni biriyle çıkmaya başladı ve ben...bocaladım, ne yapacağımı bilemedim. Onu başka bir kadınla görmek o kadar acı vericiydi ki, okulu bıraktım. Geri dönmeye karar vermem altı ay sürdü. O zaman Dylan nişanlanmıştı ve ona iyi dileklerde bulunacak kadar güçlüydüm."

"Peki şimdi?"

"Şimdi mi?"

"O zamandan beri ciddi bir ilişkin oldu mu?"

Julia kafasını salladı. "Sanırım, aptalca, ama o zamandan beri önemli biri olmadı."

Cain onun eline uzanıp parmak uçlarını öptü. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Julia neşeli bir ifade takınıp yemeğine devam etmek için elinden geleni yaptı. Dylan'dan nadiren bahsederdi, hatta artık onu düşünmüyordu. Ama Cain'in iş arkadaşından bahsetmesi kendi hayal kırıklıklarını paylaşması için kapıyı aralık bırakmıştı.

Yemeklerini bitirdiklerinde, Julia o kadar yorgundu ki, neredeyse masada uykuya dalacaktı. Cain onun mantosunu giymesine yardım etti, elleri omuzlarında oyalandı ve eğilip boynunun yan tarafını öperken nefesi genç kadının kulaklarına değdi. Julia anında kollarından aşağı inen bir karıncalanma hissetti ve ürperdi.

"Hastalığın yeni geçmişken seni dışarı sürüklemem bencilceydi."

"Bunu kaçırmayı asla istemezdim. Uzun bir gün için güzel bir son oldu. Teşekkür ederim."

Dışarıda Tom'un çağırdığı bir taksi onları bekliyor-

du. Cain kapıyı açtı ve Julia arabaya bindi. Cain yanına oturduğunda kolunu onun omuzlarına doladı ve gözlerini açık tutmakta zorlanan Julia kafasını ona yasladı. Cain'in başının tepesini öptüğünü hissetti. Kafasını yana eğip ona bakarken kalbi sıkıştı. Aslına bakılırsa, gözlerini ondan alamıyordu. Bu adam onu tamamen büyülemişti. Neyin farklı olduğunu anlaması sadece bir dakika sürdü, ve anladığında kalbi patlamaya hazırmış gibi hissetti.

Taksi onları bıraktı. Asansöre doğru yürüyüp sessizce üçüncü kata çıktılar. Julia düşüncelerine ve o gece yazacağı blog yazısına dalmıştı.

Cain ona evine kadar eşlik etti ve koridorda duraksadı. "Bu gece iyi vakit geçirdim."

Julia sırtını kapısına verip ona doğru döndü. "Ben de iyi vakit geçirdim. Her şey için...teşekkür ederim."

"Rica ederim." Cain'in sesi tok ve kısıktı. Gitmek için acele etmiyordu ve Julia'nın da gittiğini görmek için acele eder gibi bir hali yoktu. Yavaşça işaret parmağını Julia'nın yüzünün yan tarafından aşağı indirip çenesinin kıvrımını takip etti. Nazik dokunuşu sıcaktı ve Julia küçük, anlaşılmaz bir ses çıkardı. Cain bir an önce onu öpmezse, Julia bunu genç adam yakasından tutup kendisine doğru çekerek yapacaktı. Ayak parmaklarının ucunda yükselip onu öpmek üzereyken, Cain aşağı uzanıp onun dudaklarını kavradı. Öpücük Julia'nın hayal ettiği gibiydi. Bütün vücudu Cain'e doğru salındı ve Cain onu hafifçe yerden kaldırır gibi kollarını bedenine doladı. Julia kendini ona bırakırken kolları genç adamın boynuna kaydı. Öpücük yoğun ve derindi: tutku, ihtiyaç, istek, arzu ve özlemin bir karışımıydı. Uzunca bir süre devam

etti. Birbirlerinden ayrıldıklarında, dünya yörüngesinden kaymış gibi ikisi de sarsıldılar...Julia'ya göre, öyle olmuştu. Bu umduğu her şeyin ötesindeydi.

Cain alnını onunkine yasladı. "Tadının cennet gibi olacağını biliyordum." Sözleri sıcak bal gibiydi. "Bağımlılık yaratacaksın, değil mi?" diye mırıldandı.

"Ben...bilmiyorum...belki... öyle olmasını isterim." Cain'in söylediği şeyin doğru olmasını umuyordu. "Bir kez tadıma bakmak yeterli olmayacak." Neredeyse onu öpecekmiş gibi dudaklarını Cain'inkilere yaklaştırdı ve ona dokunma özgürlüğünün tadını çıkardı. Cain'in kolları hâlâ belindeydi. Onun kolları da Cain'in belindeydi. "Sabah bana yine kahve ısmarlayacak mısın?"

"Sözümün eriyimdir."

"Ben de."

Cain, genç kadının burnunu öptü. "Sabah görüşürüz ve o zaman bana Jeremy'yi anlatabilirsin."

Julia tatlılıkla gülümsedi. "Sabah görüşürüz," diye söz verdi.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

21 Aralık
İşler Sarpa Sarıyor

Büyük bir gelişme oldu. O kadar heyecanlıyım ki, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Suratsız, sevimsiz komşumun üzerinde iyiliğin nasıl bir etkisi olacağını görmek için bu deneye başladım. Ama iyiliğime bu şekilde karşılık vermesini hiç beklemiyordum, tamamen hazırlıksız yakalandım. Örneğin, bu gece Red Bucket Brigade için gönüllü olup buz gibi havada çan çalarak dikilirken, Ebenezer bana sıcak bir içecek getirdi. Ama bu buzdağının sadece görünen kısmı. İlişkimizde büyük bir değişiklik oldu. Sismik bir hareketten bahsediyorum.

Ebenezer'le ilk karşılaşmamda, gözleri beni şaşırt-

mıştı –kara ve ifadesizdi. Bir arkadaşımla konuşurken uğursuz kelimesini kullandığımı sanıyorum. Ebenezer'in uğursuz gözleri vardı. Bu yorumumun üzerine arkadaşım onu öldürmemi... onu iyilikle öldürmemi önerdi. Bu gece o karamsar bakış kayboldu. Tamamen buharlaştı. Ona bakarken, gözleri hayatla, neşeyle ve sıcaklıkla parlıyordu. Önce kendimden şüphelendim. Hayal gördüğümü sandım. Ama gördüğüm şeyde yanılıyor olamam. Bunun beni heyecanlandırdığını itiraf ediyorum. Açıkçası –bu konuda son derece dürüstüm– gözlerindeki ifade gözlerimdeki ifadenin bir yansıması olabilir. Çocukken, annemin bana hayatlarımızın aslında gördüğümüz ve yaptığımız şeylerin bir yansıması olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Nazik olursak, başkaları da bize nazik davranırlar. Seversek, seviliriz. Önemsersek, önemseniriz. Hayatımın büyük bir bölümü boyunca, bunlar sadece sözlerdi. Güzel sözlerdi. İnanmak istediğim sözlerdi. Ama artık gerçek olduklarını biliyorum. Ebenezer'e nazik davrandım ve şimdi o da bana karşı nazik. Nazik olmaktan öte. O çok tatlı ve harika. Bu annemin yansıma teorisinin gerçekleşmiş hali. Bu adamda umduğumdan çok daha fazlası var. Şaşırmayın, arkadaşlar, ama Ebenezer'ın Beyaz Atlı Prens olduğunu düşünmeye başladım...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cain uyumakta zorlandı. Julia zihnini meşgul ediyordu. Bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Her şeye rağmen, komşusuna sırılsıklam âşık oluyordu. Julia'yı akşam yemeğine götürmek oldukça bencilce bir davranıştı, ama onunla daha fazla vakit geçirmeyi istemişti –buna ihtiyacı vardı. Julia bütün gün çalışmanın ardından bir de gönüllü çalışınca yorgun düşmüştü. Gribi yeni atlattığı için yorgunluğu iyice dayanılmaz olmuştu. Ama yemek yemesi gerekiyordu ve Cain onun akşam yemeğini atlayacağından şüphelenmişti, bunun olmasına izin veremezdi. Tom'un onlara bir masa ayırması için bu bahaneyi kullanmıştı. Düşününce, umduğundan fazlasını almıştı.

Cain duygularını kontrol eden, içe kapanık bir insan olmaya meyilliydi. Kısa bir süre önce birkaç kez çıktığı bir kadın onun kendini bir tuğla duvarın arkasına sak-

ladığını söylemişti. Haklıydı. Cain, özel hayatını özel tutmaya meyilli olduğunun farkındaydı. Julia hakkında öğrendiklerine bakılırsa, o da bir tuğla duvarın arkasında yaşıyordu, ancak onunki ışıl ışıl bir gülümseme ve enerjik bir kişiliğin ardına zekice gizlenmişti. Birlikte geçirdikleri süre içinde, kuşkusuz çok uzun zaman olmamıştı, Julia'nın hayatı hakkında çok az şey öğrenmişti. Genç kadın ailesi hakkında rahatça konuşuyordu, ebeveynleri ve kardeşleriyle yakın görünüyordu ve bu iyi bir şeydi. Ancak eski ilişkileri de dahil olmak üzere derin mevzulara değinmekten kaçınıyordu. Akşam yemeği sırasında ona ilk kez açılmıştı ve Cain de onunla bazı şeyler paylaşmıştı. Julia üniversitedeki sevgilisiyle arasında olanlar hakkında çok fazla detay vermemişti ama Cain ayrılığın onu derinden etkilediğini görebiliyordu. Dylan'dan sonra ciddi bir ilişkisi olmadığını itiraf etmişti Julia. Cain bunu takdir ediyordu. Kendisi de yanmıştı. Kadınlardan uzak duracak kadar kötü yanmıştı ve Julia ve ilgisinden açıkça şüphelenmesinin bir sebebi de buydu. Hiç kimse karşılık beklemeden bu kadar mutlu ve arkadaş canlısı olmazdı. En azından, tecrübe ettiği kadarıyla. Bunun garip bir şaka olduğundan emindi. Ama baristaya onu sorduğunda, Cain'in Julia'nın rol yapmadığına dair inancı güçlenmişti. Cain elinden geldiğince ona karşı koymaya çalışmıştı, ama Julia sanki ışığını ve ısısını ona saçan güneş gibiydi. Bunun olmasını hiç istemese de, kendisini Julia'nın merkezkaç kuvvetine yakalanmış olarak bulmuştu. Onunlayken hissettiği mutluluk, uzun zamandır hissetmediği aidiyet duygusu ayaklarını yerden kesi-

yordu. Arzulamaya başladığı bir iksir gibiydi Julia. Onu kendisini sinsice izlemekle suçlayarak hata ettiğinde fikri değişmişti. Düşününce, kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Julia o koro grubuyla piyano taburesine oturduğunda, Cain neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Julia ona çok kızgındı ve bunda haklıydı, ama sakinliğini korumuştu. Cain'in onun kendini idare etme şekline hayran kalmıştı. Daha sonra, grip olduğunda, Julia ona karşı çok nazik ve düşünceliydi. Julia'nın sarı lastik eldivenleri ve elinde kovasıyla dairesine girişini hatırlayınca gülümsedi. Bu kadın farklıydı...Cain Noel'e pek düşkün biri değildi, hiçbir zaman olmamıştı. Sadece büyükbabası ve o vardı, birbirlerine hediye almazlardı. Hayatında ilk kez Noel için sabırsızlanıyordu, çünkü tatili Julia'yla paylaşacaktı ve onun hayatında olması her şeyi değiştiriyordu.

Ah evet, ona âşık oluyordu. Cain yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Bütün gece Julia bir rüyada süzülüyor gibi hissetti kendini. Derin bir uyku çekti ve alarmının sesine uyandığında kalbi Cain'le doluydu. Onu görmek için sabırsızlanıyordu, tekrar gözlerine bakmak ve onda gördüğü pırıltının, mutluluğun gerçek olup olmadığını keşfetmek için can atıyordu. Eğer onda bir değişiklik gördüyse, belki büyükbabası da fark ederdi. Sabah alışkanlıklarını hızla yerine getirirken, ziyaretçi istatistikleri dışında blogunu kontrol etmeye vakti yoktu. Okuyucu sayısı onu şaşırtan bir boyuta ulaşmış, neredeyse bir gecede iki katına çıkmıştı. Kırk bin ziyaretçi çekmişti ve binden fazla paylaşım yapılmıştı. Sayfalarca yorum bırakılmıştı.

Durup kısa olanlardan birkaçını okuma isteği neredeyse karşı koyulmazdı. Ne yazık ki, ağzının kenarından fırlayan bir diş fırçası vardı ve Cain'le kararlaştırdığı vakitte buluşmak istiyorsa, bir dakikasını bile boşa harcayamazdı. Kar yağacak gibi görünüyordu ve bu Noel için muhteşem olurdu. Muhteşem. Ama kar şehir merkezine gitmeyi bir kâbusa dönüştürürdü. Pasifik Kuzeybatı hakkında ülkenin inanmak istediği şeylerin aksine, Seattle'a çok fazla kar yağmazdı. Kışın belki bir ya da iki kez yağardı. Puget Koyu'nda, sıcaklık nadiren eksilere düşerdi. Kar yağma ihtimaline karşı, Julie diz altı botlarına uzandı. Onları çok seviyordu ve satın almadan önce indirime girmelerini beklemişti. Cain'in onun için satın aldığı kaşmir atkı boynundaydı. Yıllar boyunca değerini bileceği özel bir hediyeydi bu, üstelik sebebi kaliteli olması değildi. Cain düşünceliliğiyle onu şaşırtmış, onun üşümediğinden ve korunduğundan emin olmuştu.

Barista Phil, Starbucks'ta sipariş verme sıraları gelen Julia ve Cain'i selamladı. Bakışlarını Julia'dan Cain'e çevirdikten sonra ona göz kırptı. "Anlaşılan, anlaşmazlıklarınızı halletmişsiniz." Cain diğer adama kaşlarını çatarak baktı. "Yorum yapmadan kahvemizi verir misin?"

"Cain," diye onu azarlayıp koluna girdi Julia. "Kibar ol."

Cain adama dik dik bakmaya devam etti. "Sabahları en fazla bu kadar kibar olabiliyorum."

"Huysuz, huysuz, huysuz," diye ağzının içinde homurdansa da, Julia hâlâ gülümsüyordu. Cain kahvelerinin hazırlanmasını beklerken, Julia küçük bir masaya

geçti. Cain birkaç dakika sonra kahvelerini getirerek ona katılıp karşısındaki sandalyeye oturdu. Gözü genç kadının atkısına ilişti ve Julia onun bunu taktığına sevindiğini gördü.

"Bugün kar yağabileceğini duydum," dedi gelişigüzel bir şekilde naneli mochasını yudumlarken. Çok lezzetliydi ve doğru sıcaklıktaydı.

Cain bardağından bir yudum alıp kafeinin tadını çıkardıktan sonra sordu. "Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Gençler Kulübü'ndeki çocuklarla provam var." Cain'le bu yüzden akşam yemeğine çıkamayacağını hatırlattı.

Cain, iki eliyle bardağı tutup onun gözlerinin içine baktı. "Jeremy çocuklardan biri mi?"

"Hayır, o yetişkin lider."

Cain'in yüzü gerildi. "İkiniz bir çift misiniz?"

Julia onu bilerek kıskandırma fikrini düşündü ama bundan hemen vazgeçti. Cain, özellikle de sabah saatlerinde, espriden hoşlanmazdı. Ayrıca, bu çocukça olurdu. "Eskiden öyleydik. Artık sadece arkadaşız."

"O da böyle mi düşünüyor?"

"Sorgulamayı bırak. Jeremy ile yılın başında çıktım. O harika biri. Çocukları çok seviyor ve..."

Cain elini kaldırarak onu susturdu. "Meziyetlerini dinlemek istemiyorum, Julia."

"Pekâlâ." Julia, içeceğinden bir yudum daha aldı. "İnan bana, kıskanmana gerek yok. Noel ve ona bir iyilik yapıyorum, çocukların programına yardım edeceğim ve..." Aklına bir fikir gelince duraksadı.

"Ve...?" diye sordu Cain.

"Bu gece benimle gel," dedi Julia heyecanla bu fikre ısınarak. Bunu neden daha önce düşünemediğini bilmiyordu. "İşten sonra yapmam gereken birkaç şey var, saat yedide kulüpte buluşabiliriz."

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Birincisi, Jeremy'yle tanışabilirsin. Ve sonra eve kadar yürüyebiliriz. Belki kar yağar." Bu harika olurdu. Ve romantik. İkisini yağan karın altında kol kola yürürken hayal edebiliyordu. Bu görüntü gülümsemesi ve sonrası ne kadar zor olursa olsun, kar yağışı için dua etmesi için yeterliydi.

Cain aniden kafasını kaldırdı. "Kulüpten eve tek başına mı yürüyorsun?"

"Sadece birkaç blok. Mahalle güvenli."

"Gece tek başına yürüyen bir kadın?" Cain hoşnutsuzluğunu gizlemeye gerek duymadı. "Hiç sanmıyorum."

"Siz ikinizin neyiniz var?" Julia onu anlamıyordu. Kulüp evden sadece birkaç blok uzaktaydı ve caddenin her iki tarafında dükkânlar olduğu için yol yeterince aydınlıktı.

"İkimiz mi? Senin için başka kim endişeleniyor?"

"Jeremy. O da eve tek başıma yürümemden hoşlanmıyor." Jeremy'den tekrar bahsetmek iyi bir fikir olmayabilirdi ama Cain'in merkeze gelmeyi düşünmesine neden olacaksa, kaşlarını çatmasına değerdi. "Benimle buluşacak mısın, yoksa buluşmayacak mısın?"

"Eve sağ salim vardığından emin olmak için orada olacağım." Cain'in sesi kulağa bundan pek hoşnut değilmiş gibi geliyordu. "İşin tahminen saat kaçta biter?"

"Sekiz civarı."

Cain kahve bardağını masaya bırakıp ayağa kalktı. Julia onu izledi. Bir sorun vardı ve Cain'in sabahları huysuz olmasından daha fazlası olduğu kesindi. Çıkışa doğru ilerlerken genç adamın paltosunun kolunu tuttu. "Cain, sorun ne?"

Cain kıpırdamadı ve Julia'nın gözlerinin içine bakarken bakışları yumuşadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Keyifsizsin. Bir şey mi yaptım?"

Cain duraksadı. "Aslına bakarsan, evet."

Onun blogunu öğrenmesinden endişelenen Julia'nın kalp atışları hızlandı. Eninde sonunda, ona söyleyecekti. Bundan korkuyordu ve Noel sonrasına kadar ertelemek istiyordu. Ancak o zaman ne yaptığını ve onu nasıl kullandığını açıklayacaktı. O zamana kadar, bütün kalbiyle Cain'in darılmaması için dua edecekti.

Cain uzunca bir süre onun gözlerinin içine baktı. "Ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Evet." Julia'nın yüreği ağzındaydı ve güçlü bir şekilde atan nabzı nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Seni önemsememe neden oldun," diye itiraf etti Cain.

"Bu kötü bir şey mi?" Herhalde Julia'nın onun duygularına karşılık verdiğinin farkındaydı. Julia da onu önemsemeye başlamıştı. Hem de çok.

"Kendime bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğime söz verdim ama şimdi başka birinin sana karşı benzer duyguları olmasını istemediğim için hiç tanımadığım bir adamdan nefret ediyorum."

"Bunu istemiyor musun?" diye sorarken içini çekti Julia. Çok güzel şeyler söylemişti ama Cain bunun farkında bile değildi.

Cain düşüncelerini dağıtmak ister gibi kafasını salladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, Julia."

"Bu?"

"Aramızdaki her neyse. Sadece anlaşılmaz değil, aynı zamanda sinir bozucu olduğunu söylemek zorundayım."

Kahvesini unutan Julia dikkatle ona bakarken duyguları gözlerinden okunuyordu. Kollarını boynuna dolayıp üzerine atlamamak ve aynı şeyleri hissettiğini itiraf etmemek için kendini zor tuttu.

"Seni düşünmekten uyuyamıyorum," dedi Cain, sesi boğuk ve sabırsızdı. "Dün gece nihayet uyuyabildiğimde aklımda sen vardın ve bu sabah alarm çaldığında düşündüğüm ilk şey sendin. Seni görmek, seninle kahve içmek için sabırsızlandım ve seninle tekrar görüşme fırsatı edinene kadar geçecek süre beni şimdiden endişeleniyor."

Daha önce hiç kimse ona bu kadar romantik sözler söylememişti. Julia elini kalbine bastırdı.

"Neredeyse bir gecede, çok iyi koruduğum dünyamın her köşesini işgal ettiğini anladım," diye sözlerine devam etti Cain. "Bundan hiç hoşlanmıyorum. Sana ihtiyaç duymak istemiyorum ama ihtiyaç duyduğumun farkındayım ve bu beni rahatsız ediyor."

"Ben de rahatsızım," dedi Julia. "Ben de daha önce böyle hissetmedim." Özellikle de onun hakkında. Birkaç gün öncesine kadar Cain'le aynı asansörde olma-

ya bile tahammül edemiyordu. Otobüsü Starbucks'ın önünde durunca hayal kırıklığına uğrayıp homurdandı. "Gitmeliyim, yoksa işe geç kalacağım."

"Git," dedi Cain sabırsızca, sanki ondan kurtulmak istiyordu, sanki onu kendi yoluna göndermenin faydası olacaktı.

Julia bunu yapamadı. "Hayır," dedi ani bir kararla. "Umurumda değil; geç kalacağım. Bu önemli. Sen önemlisin."

"Julia, git. Sorun değil. Daha sonra konuşuruz."

Julia tereddüt etti ve otobüs durağındaki sıranın kısaldığını fark etti. "Beni öpersen giderim."

Cain kaskatı kesilip kafasını salladı. "Asla. Uluorta şefkat göstermem."

"Kapa çeneni ve beni öp," dedi Julia ve elini tutup onu otobüs durağına doğru çekti.

"Julia..."

"Burada durup otobüsü kaçırmam, işe geç kalmam ve işten kovulup işsizlik maaşıyla geçinmek zorunda kalmam için benimle tartışacak mısın?"

Cain sırıttı ve sonra Julia'nın yüzünün yan tarafını tutarken bakışları yumuşadı. İradesinden daha güçlü bir kuvvet tarafından çekilmiş gibi eğilip dudaklarını hafifçe Julia'nın dudaklarına bastırdı. "Memnun oldun mu?" diye sordu onu bırakırken.

"Hayır ama bu geceye kadar beni idare eder." Julia otobüs kapısını kapatmak üzereyken basamağa atlayıp arkasını döndü ve Cain'e el salladı. "Daha sonra sana mesaj atarım," diye arkasından seslendi.

Cain halinden memnun görünmüyordu, öpüşmeleri az önce söylediği her şeyi vurgulamışçasına kafasını iki yana salladı.

Öğle tatili başladıktan on dakika sonra Julia yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Telefonunu alıp Cain'e bir mesaj gönderdi. *Hemen beni ara.* Çok fazla beklemek zorunda kalmadı. Ona mesaj gönderir göndermez telefonu çaldı.

"Ne oldu?" Cain üç kat merdiven koşmuş gibi nefes nefeseydi. "İyi misin?"

"Çok iyiyim," deyiverdi Julia, yumruğunu göğsüne bastırarak. "Ah Cain, harika, heyecan verici bir şey oldu ve bunu sana söylemek zorundaydım. Kötü bir şey olduğunu düşünmeni istemezdim ama bunu mesajla söyleyemezdim, yapamazdım. Sesini duymalıydım."

"Bana ne söyleyeceksin?"

Julia çok dikkatli olmalı ve gerektiğinden daha fazla açıklama yapmamalıydı. Yarışmadan ya da blogdan kesinlikle bahsedemezdi. "Bir sosyal medya işine başvurdum, Cain ve bu sabah biri arayıp işi aldığımı söyledi. O kadar heyecanlıyım ki, çığlık atabilirim. Bunca zamandır bunun için çalışıyordum ve şimdi gerçek oldu."

Cain onun neşesine ve heyecanına gülerek karşılık verdi. "Tebrikler, tatlım."

Tatlım mı? Julia donup kaldı, nefesi ciğerlerine takıldı. "Az önce bana tatlım mı dedin?"

"Öyle mi söyledim?" Cain şaşırmış gibiydi, ama bunun bir oyun olduğunu biliyordu.

"Telefonda bu tür şeyler söyleyemezsin," dedi Julia. "Aşk ve hayatın kanunlarına aykırı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Herkes bunu bilir," diye üsteledi Julia, umursamayacak kadar mutluydu. "Yazılı olmayan bir kural gibidir. Romantik ve güzel bir şey söylediğinde, bunu o kadınla yüz yüzeyken söylemelisin."

"Özür dilemem mi gerekiyor?"

"Hayır, asla. Yapman gereken şey bunu tekrar, hatta birçok kez söylemek, ama sadece birlikte olduğumuz zaman. Bana söz ver."

"Madem ısrar ediyorsun."

"Ciddiyim, Cain."

"Pekâlâ, söz veriyorum. Şimdi işle ilgili kısma dön. Ne zaman başlayacaksın?"

"Hemen. İşten ayrılacağımı bildirmeliyim, yılın ilk haftasından sonra başlayabilirim. Çok mutluyum. Bunu ne zamandır beklediğimi biliyor musun?" Cain'e teşekkür etmesi gerekirdi, ama bunu ona şimdi söyleyemezdi. Henüz değil, ama yakında.

"Senin için çok sevindim, bebeğim."

AMAN TANRIM. "Yine yaptın. Bana bebeğim dedin. Sus, lütfen sus; yoksa, çığlık atmak, haykırmak ya da benden hiç beklenmeyecek bir hareket gibi gerçekten aptalca bir şey yapabilirim. İnsan bir defada ancak belirli bir miktar mutluluğu kaldırabilir."

"Şimdi yanında olsaydım, seni kendinden geçene kadar öperdim."

"Gerçekten mi?" Julia kalbinin eridiğini hissetti; dizleri şimdiden zayıflamıştı. Bir defada belirli bir miktar mutluluğu kaldırabileceğini söylerken şaka yapmıyordu.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Julia, genç adamın ses tonundan ciddi olduğunu anlayabiliyordu. "Evet," diye karşılık verirken durgunlaştı. "Sanırım, biliyorum."

Cain onun hissettiği şeyleri dile getiriyordu. O gece onu görmek için sabırsızlanıyordu. "Bu gece hazır ol," dedi. "Sana her şeyi tekrar söyleteceğim. Söylemelisin. Evreni düzeltmek için bu gerekli."

"O halde, evrenin kontrolden çıkmasına izin veremeyiz."

Julia bu kadar uzun süre bekleyebileceğini sanmıyordu. "Belki destekli yaşam tesisinde buluşabiliriz." Hay aksi, bu bir sırdı. Cain'in onun gizlice büyükbabasını ziyaret ettiğini bilmemesi gerekiyordu.

"Destekli yaşam tesisi mi? Orada ne işin var? Başka bir konser mi var?"

Derin bir nefes alan Julia oturup öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine bastırdı. "Hayır. Küçük bir itirafta bulunmalıyım."

"Julia...?"

Cain'in sesindeki tereddüt genç kadını sarstı. "Kötü bir şey değil, söz veriyorum."

"Buna benim karar vermeme izin ver."

Julia gözlerini sıkıca yumdu. "Büyükbabanla tanıştım." Sözlerini boş bir sessizlik izledi.

Yirmiye kadar saydıktan sonra Cain tekrar konuştu.

"Bernie'yle ne zaman tanıştın?"

Julia ona gerçeği söylemeye başlasa iyi olacaktı. "Konserden kısa bir süre sonra."

"Ne kadar kısa?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Hayır."

"Pekâlâ, tam itiraf: ikinizi konserde gördüm ve akraba olduğunuzu düşündüm, o nedenle onu ziyarete gittim. Aslına bakılırsa, onu iki kez ziyaret ettim."

"Neden?"

Julia, Cain'in tek kelimelik sorular sormaktan vazgeçmesini çok isterdi. "Kızdın mı?"

Cain sorusunu tekrarladı. "Neden?"

"Çünkü hakkında daha fazla şey bilmek istedim. Bernie harika biri. Ona senin reddettiğin kurabiyeleri götürdüm. En sevdiği kurabiyeler olduğunu söyledi, ama sanırım hangi tür kurabiye pişirirsem pişireyim, en sevdiği kurabiyeler olduğunu söylerdi."

"Ona kurabiyelerle rüşvet mi verdin?"

"Rüşvet ağır bir kelime olabilir." Julia, sesinin fısıldar gibi çıktığını fark edince boğazını temizledi. "İskambil oynadık. Harika bir büyükbaban var; onu sevdim, Cain. Sana sürpriz yapacaktım, ama sanırım bunu berbat ettim."

"Onu evinde Noel yemeğine davet ettin, değil mi?"

"Evet. Sen de dahilsin."

"Demek sürpriz diye bana takılırken kastettiğini buydu. Sürpriz sen misin?"

"Evet. Benim," dedi Julia sesini biraz yükselterek.

"Şimdi de bana iş çıkışı halletmen gereken işin Bernie'yi ziyaret etmek olduğunu mu söyleyeceksin?"

Julia onun böyle söylediğini hatırlamasına şaşırdı. "Evet."

"Seni çok sevmiş."

"Büyükbaban sana benden mi bahsetti?"

Anlaşılan, sır tutan sadece o değildi.

"Pek sayılmaz. Bernie onu Noel yemeğine davet eden bir kadınla tanıştığını söyledi. Beni dahil etmedi. Kendi sevgilimi bulmam konusunda ısrarcıydı."

"Ve buldun, karşı çıkmadan önce, bugün bana bir kez tatlım dediğin için artık sözünden geri dönemezsin. Söylediklerini geri alamazsın. Sana izin vermiyorum."

"Sözümden geri dönemeyeceğim."

"Güzel. Lütfen bana kızma."

"Arkamdan iş çevirmenden hoşlanmam, Julia, ama büyükbabamın kalbini kazandığın için bu kez boş vereceğim."

"Senin de kalbini kazandım mı?" diye kısık bir sesle sordu Julia.

"Bu gece konuşuruz. Saat sekizde Gençler Kulübü'nde görüşürüz ve eve yürürken bunu konuşabiliriz."

"Pekâlâ." Julia saatine göz attı. "Ah olamaz, öğle tatilim bitti. Kata dönmeliyim." Sohbeti bitirmekten nefret ediyordu. Cain'in sesini duymak, ona iyi haberi vermek onu tekrar görene kadar yeterli olmak zorundaydı. Daha önce, ilişkilerinin gelişiminin derinliği ve gücünden şikâyet etmişti. Julia'nın onun için önemli biri olmaya başladığını bilmesi Cain'i üzüyordu. Cain kendi duygularının derinliğinin farkında değildi. Bu zorlu işin bu kadar iyi gitmesine hiç kimse Julia'dan daha fazla şaşıramazdı.

O akşam Bernie Julia'yı bekliyordu. Kilise korosunun

şarkı söylediği odada oturuyordu ve Julia'yı görür görmez yüzü aydınlandı.

"Demek ona söyledin?" dedi Bernie ve Julia onun yanındaki sandalyeye otururken kocaman sırıttı.

"Ağzımdan kaçtı. Seni aradı, değil mi?"

"Ah, evet. Sana tam olarak ne söylediğimi bilmek istedi. Cain'in ikimize de bozuldu bence, ama güzel yüzünü asma, o bunu unutur."

Julia'nın omuzları gevşedi. Cain'in büyükbabasını arayacağından emindi.

"Son bir hafta içinde, onun hayatına büyük bir değişiklik getirdin," dedi Bernie halinden memnun bir şekilde gülümseyerek. "Torunumdaki değişikliğe inanmak zor."

Julia bu ziyaretin sebebini neredeyse unutacaktı. "Ah, böyle düşünmene çok sevindim. Cain'i en son ne zaman gördün?"

"Salı günü. Sah günleri öğle yemeğinde bana katılır."

"Onda herhangi bir farklılık hissettin mi?" diye sordu Julia.

"Ne gibi? Senden bahsetti, bu beni şaşırttı. Ona Noel'de çekici bir kadınla akşam yemeği yiyeceğimi ve onunla paylaşmak istemediğim için kendisine bir kadın bulması gerektiğini söyledim."

Julia, içinde küçük bir heyecan belirirken kahkaha attı. "Cain benden mi bahsetti? Ne söyledi?"

Bernie çocuksu bir şekilde sırıttı. "Yaşadığı binada onu deli eden ve rahat bırakmayan bir kadın olduğunu söyledi. Sen olduğunu bilmiyormuş gibi yapıp ona ayak

uydurdum. Ona söz konusu kadını kendisini rahatsız ettiği için polise şikayet edip etmediğini sordum."

Julia nefesini tuttu. "Bunu söylemiş olamazsın!"

"Elbette söyledim ve sonra Cain bana bu sorun çıkaran kadının bir şekilde hayatına sızdığını ve onun ilk başta sandığı kadar sinir bozucu olmadığını düşündüğünü söyledi."

Bunun üzerine Julia rahatladı. "Bunu duymak güzel."

"Şimdi, torunumda ne gibi bir farklılık hissetmemi bekliyordun?"

"Gözleri," dedi Julia ona. "İlk tanıştığımızda, boş bakıyordu, umursamazdı, ve, ah, bilmiyorum, sanırım duygusuzdu. Ama dün gece gözlerinde bir ışık, bir pırıltı gördüm ve bu beni heyecanlandırdı. Aynı şeyi senin de görüp görmediğini merak ettim."

Bernie burnunu kaşıyarak Cain onu en son ziyaret ettiğinde torununun halini hatırlamaya çalıştı. "Madem ki buna değindin, onda bir değişiklik fark etmiş olabilirim."

"Öyle mi?" Bernie bunun Julia'yı ne kadar heyecanlandırdığını asla bilemezdi.

"Onu görür görmez farklılık dikkatimi çekti ama sebebini çözemedim. Noel'de bize katılacak mı?"

"Evet. Henüz bilmiyor olabilir ama onu evinden çıkarıp koridorda sürüklemem gerekse bile orada olacak."

"Torunumun sana karşı koyabileceğini sanmıyorum. Onu eline geçirmişsin, Julia. Tamamen. O çocuk sana abayı yakmış. Onu uzun zamandır bu kadar hayat dolu görmemiştim. Hislerini belli etmez. Hiçbir zaman belli

etmedi. Ofisindeki kız onu kullandığında bile, tek kelime etmedi. Ancak bağlantıyı kurduğumda, çok üzüldüğünü anladım."

"Onu asla üzmeyeceğim."

"Üzmeyeceğini biliyorum."

Julia, Cain blogunu öğrendiğinde böyle olmasını umuyor ve bunun için dua ediyordu. Julia, Bernie'nin yemek odasında arkadaşlarıyla akşam yemeğine katılma vakti gelene kadar onun yanında kaldı. Boş vakti olduğu için diz- üstü bilgisayarını çıkarıp yorumları okumaya başladı ama çok fazla yorum vardı. Yüz binden fazla ziyaretçisi olmuştu ve insanlar gelişmeleri okumak için sabırsızlanıyorlardı. İlginin azalmasını istemiyordu, bir sonraki yazısını yazmak için eve dönene kadar beklememeye karar verdi. Yeni bir sayfa açtı ve parmakları klavyenin üzerinde uçuştu. Yazacak çok şeyi vardı. Hem de çok.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

22 Aralık
Bir Gözlem

Bu projeye başladığımda, sözlükten nezaket kelimesinin anlamına bakmayı hiç düşünmedim. Nazik olmak hakkında birçok şey bildiğimi sanıyordum, ama kafama göre hareket edeceğimi bilmiyordum. Yanılmışım. Çok az şey biliyormuşum. Düşünceli olmak bir gölün sakin sularında kendi yansımanıza bakmak gibi. Ama düşünceli bir davranış yüzeyine atılmış bir taş gibi o suları dalgalandırıyor. Vay canına, hiç istemesem de, içgözlemci gibi davranıyorum. Söylemeye çalıştığım şu, bu deneyin ilk birkaç gününde, sevimsiz Ebenezer'e karşı iyi ve nazik olabilmek için taklalar atarken dişlerimi sıktım. Bütün

çabalarıma rağmen, bunu oldukça zorlaştırdı. Siz okuyucularımın cesaretlendirmesi sayesinde, buna devam ettim. Şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde, Ebenezer bana karşı gerçekten iyi davranmaya başladı. Bu gece bir Noel provasından sonra birlikte eve kadar yürüyeceğiz. Bu düşüncesizce gazetemi alan ve sabahları ona selam verdiğimde kötü bir şeyin tadına bakmış gibi suratını buruşturan adam. Aynı kişi. Aradaki farklılık iyilik. Daha önce bahsettiğim yansıma teorisi. Ebenezer'e karşı iyiydim, sonra o da bana karşı iyi oldu – dalgalanma etkisi. Açıkçası, bu işe başladığımda ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Noel'e On İki Gün Kala sonunda, benimle konuşmak isterse kendimi şanslı sayacağımı düşünüyordum. Gördüğüm kadarıyla, artık beni sinir bozucu bulmuyor ve benim de ona karşı olan duygularım değişti. Bugün öğleden sonra, benimle konuşurken sevgi belirten bir sözcük kullandı. Beni önemsemek istemediğini itiraf etti. Ama önemsiyor. Hem de çok. Ve hepimiz sebebini biliyoruz. Tek bir kelimeden ibaret. Birkaçınız bana kendi iyilik deneylerinizi yaptığınızı yazdınız. Bazılarınız diğerlerinden daha başarılı. Herhangi bir farklılık göremeyenler, vazgeçmeyin. Bu fikrin tutmasına çok sevindim. Bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyorum. Gelişmeleri bildirmek beni heyecanlandırıyor. Ebenezer ve ben onun eve kadar yürümeme eşlik etmesi için kısa bir süre sonra buluşacağız. Onu görmek, onunla birlikte gülmek ve bana "tatlım" dediğini duymak için sabırsızlanıyorum. Yarın görüşürüz, sevgili okuyucularım.

ONUNCU BÖLÜM

"Jeremy, çocuklar çok iyi söylüyorlar." Julia provanın bu kadar iyi gitmesine bundan daha fazla sevinemezdi. "Bir gün prova yapmamanın hiç zararı olmadı."

Durumdan memnun görünen Jeremy piyanoya yaslandı. "Bence de. Yarın akşamki programa hazırız."

Julia çok sevinçliydi. Çocukların performansını izlemeye bayılıyordu. Aileleri ve arkadaşları için performans sergileyecek olmaktan dolayı heyecanlıydılar ve şarkı sözlerini ve melodileri öğrenmek için çok çalışmışlardı. Julia'nın piyanoda onlara eşlik etmesini oldukça kolaylaştırmışlardı. Julia hevesli genç yüzleri izlerken, günün birinde kendi ailesinin olmasını diledi.

Hemen Cain'i düşündü. İlişkilerinin henüz başında olmalarına rağmen, ikisi için içinde iyi hisler vardı. Aralarındaki çekim, daha önceki kısa süreli ilişkilerinde hiç olmadığı şekilde her geçen gün artıyordu. Kuşkusuz,

henüz kalıcı bir şeyler düşünmek için çok erkendi. Ama ilişkilerini sağlam bir temelin üzerine inşa etmeleri hoşuna gidiyordu. O temel, Cain onun blogunu öğrendiğinde o kadar sağlam olmayacaktı. İçini bir korku sardı. Cain'in kızmasından korkan Julia ona yaptığı şeyi söylemesi gerektiğini fark etti. Ancak, her şeyi tek seferde ona anlatırsa, bundan pek hoşlanacağını sanmıyordu, o nedenle yavaş yavaş açıklamaya karar verdi. Büyükbabasıyla iletişimde olduğunu ağzından kaçırması iyi bir şeydi. Artık Cain onun Bernie'yi arayıp bulduğunu bildiğine göre, tam anlamıyla itirafta bulunması için ona kapıyı açmıştı. Jeremy'nin telefonu mesaj geldiğini belirtircesine bipledi. Jeremy telefonu kemerinden çıkarıp mesajı okuduktan sonra Julia'ya baktı. "Cain Maddox adında bir adam tanıyor musun?"

Julia'nın yüzü hemen aydınlandı. "Evet. Burada mı?"

"Evet. Louis'den mesaj geldi. Arkadaşın kırk dakika önce gelmiş. Anlaşılan, o ve Louis beysbol hakkında sohbet ediyorlarmış."

Julia, Cain'in spora meraklı olduğunu bilmiyordu, ama henüz onun hakkında bilmediği çok şey vardı. "Louis bu adamın seni beklediğini söyledi."

"Bu harika." Julia Louis'in spor salonundaki çocuklarla çalıştığını biliyordu. Jeremy'nin dikkatle ona baktığını ve bu durumdan hoşlanmadığını fark etti. "Cain'le tanışmak ister misin?" diye sordu.

Jeremy omuzlarını silkti, pek hevesli görünmüyordu. "Sanırım."

Spor salonunda Cain ve Louis'le buluştular. Cain, Ju-

lia'yı görünce sohbetini kesip ona doğru yürümeye başladı. Cain'in ifadesini gören Julia'nın kalp atışları hızlandı. Sanki bütün dünyasının odak noktası oydu. Spor salonu etraflarında kapansa bile, fark edeceğini sanmıyordu. İkisinin de gözleri birbirlerinden başkasını görmüyordu. Ortada buluştuklarında, gözlerini hâlâ birbirlerinden alamıyorlardı.

"Eve tek başına yürüme fikrinden hoşlanmıyorum," diyordu Jeremy.

Cain bakışlarını Julia'dan ayırdı.

"Paltomu alıp sana eşlik edeceğim," dedi Jeremy, Cain'e aldırmadan.

"Julia'yı eve ben götüreceğim," dedi Cain, Jeremy'nin önünde duracak şekilde hareke ederek.

İki adam göz göze ve karşı karşıyaydılar. Aralarındaki gerginlik düşmanlıkla karışıktı.

"Bunu yapmaktan memnuniyet duyarım," diye üsteledi Jeremy.

"Böyle bir şey olmayacak," diye karşılık verdi Cain.

"Cain?"

Cain, koluna dokunan Julia'yı görmezden geldi.

"Çocuklar, kesin!" dedi Julia, çünkü oyun bahçesindeki küçük çocuklar gibi davranıyorlardı. Bütün odaya sessizlik çökmüş gibiydi, ama durum hiç de öyle değildi. Arkalarında gelişigüzel bir şekilde basketbol oynanıyordu, ama maç karanlık bir ara sokakta birbirlerine meydan okuyorlarmış gibi duran Cain ve Jeremy'nin umurlarında değildi.

"Cain, bu Jeremy," dedi Julie, iki adamın arasındaki

gerginliği hafifletmeyi umarak. "Jeremy, Cain." İkisi de gözlerini kırpmıyordu. Julia çok şaşırdı. Jeremy'nin daha önce böyle davrandığını hiç görmemişti, aslına bakılırsa Cain'in de bu yanını hiç görmemişti. Jeremy ve Julia bir çift değillerdi ve hiçbir zaman olmamışlardı. Onlar arkadaştı. Birkaç kez çıkan çok iyi arkadaşlardı. Jeremy ondan bir iyilik istemişti ve Julia tatil programında çocuklara eşlik etmekten memnuniyet duyuyordu. O anda Jeremy'de gördüğü şey karakterine hiç uymuyordu. İki adam da geri adım atmadılar.

"İkiniz de beni dinleyin. Ben bir rekabet unsuru değilim ve bu bir sidik yarışı değil." Neanderaller gibi davranacaklarsa, kalıp onları izlemeyecekti. Çoktan mantosunu ve çantasını almıştı. İki adam birbirlerine bakmaya devam ederken, kalın ceketini giyip düğmelerini iliklediı ve çantasını omzuna attı. "Yarın görüşürüz." Bunun üzerine, Julia spor salonundan çıkıp binanın çıkışına doğru ilerledi. Dışarı çıkar çıkmaz soğuk rüzgâr yüzüne çarptı. Havada kar soğuğu vardı. Cain'le romantik bir şekilde el ele eve doğru yürüme hayali buraya kadardı. Soğuğa karşı omuzlarını dikleştirdi ve bir blok ilerledikten sonra Cain'in ona seslendiğini duydu. Durmadı.

"Julia, yavaşla." Yavaşladı ama memnun değildi. En sonunda Cain ona yetişti ve onunla aynı hızda adım atmaya başladı.

"O da neydi öyle?" diye sordu Julia genç adama konuşma fırsatı vermeden.

Cain ona soruyla karşılık verdi. "Jeremy ile arkadaş olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Arkadaşız."

Cain kıs kıs güldü. "Bu mesajı aldığını sanmıyorum."

"Elbette, aldı. En son aylar önce çıktık."

"Hâlâ seninle ilgileniyor."

Julia gözlerini devirdi. "Saçmalama."

"Spor salonunda değil miydin?" diye sordu Cain. "İçeri girdiği anda gözleri içime işleyen lazer ışınları gibiydi. Sana kafasını takmış ve bunu bana belli etmekte hiç tereddüt etmedi."

"Hayal kuruyorsun."

"Sakın başlama. Nasıl tepki gösterdiğini sen de gördün."

"Senin nasıl tepki gösterdiğini de gördüm," diye onu suçladı. Julia, "Gerçekten aptalcaydı."

Cain aniden durdu. "Dinle, zihin okuyamıyorum. Bu adamdan hoşlanıyorsan ve onu kıskandırmak için beni kullanıyorsan, o halde..."

Julia nefesini tuttu. "Bana gerçekten bunu soruyor musun? Sana Jeremy'le aramda romantik bir şey olmadığını söyledim. Hiçbir şey yok. Eğer bana karşı duyguları varsa, o halde bunu daha önce bilmiyordum. Seni kullanabileceğimi ima etmen beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor."

Cain'in tepkisini beklemeden tekrar yürümeye başladı ve adımlarını hızlandırıp sinirine hakim olmaya çalıştı.

Cain ona yetişip adımlarına ayak uydurdu. "Pekâlâ, haklısın. Beni kullanabileceğini söylememeliydim. Daha önce biri beni kullandı ve buna karşı çok hassasım."

Julia Cain'in kastettiği şekilde olmasa da, onu kullandığı için midesinin altüst olduğunu hissetti.

"Beni duydun mu?" diye sordu Cain.

"Evet, seni duydum."

"Söylediklerimi anlıyor musun?"

Julia yan gözle ona baktı. "Anlaşılan, hayır. Açıklasan iyi olur."

Cain duraksayıp ona uzandı ve onu nazikçe omuzlarından tutup yüz yüze olacak şekilde kendisine doğru çevirdi. "Sana eve kadar eşlik etmemin sebebi seninle aynı binada oturuyor olmam değil. Jeremy'nin vazgeçmesi gerektiğini bilmesini istedim. Seni istiyorsa, bu çok kötü. Çünkü böyle bir şey olmayacak."

"İkinizin uğruna kavga edebileceği bir parça mal değilim."

"Hayır, değilsin," diye ona katıldı Cain. "Benim için önemlisin. Ve istediğinin bu olduğuna emin olmadan gitmene izin vermeyeceğim. Meydan okumam ya da arkadaşınla konuşmam gerekirse, öyle olsun."

Onun karşılık vermesini bekleyen Cain'in bakışları Julia'nın içine işledi. "Sen de benim için önemlisin," diye fısıldadı. Daha fazlasını istediğini, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. "Dün gece seni rüyamda gördüm, sabahları seni görmek için sabırsızlanıyorum, kalbimin neşeyle şarkı söylemesini sağlayan sensin. Eğer bu yeterli değilse, başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum."

Yürümeye başladıklarından beri ilk kez Cain sırıttı. Omuzları fark edilir şekilde gevşedi. "Bu yeterli." Kolla-

rını Julia'nın beline dolayıp onu yan tarafına doğru çekti. "Büyükbabamı gördün mü?"

"Arayıp onunla konuşmuşsun."

"Sana söyledi, değil mi?"

"Evet."

"Sinsi bir kadınsın, Julia Padden."

Julie için bu, yaptığı şey konusunda Cain'i biraz daha bilgilendirmek için harika bir fırsattı. "Birkaç dakikalığına Starbucks'a uğrayabilir miyiz?"

Söyleyeceklerini tarafsız bir bölgede söylemesi en iyisiydi. Cain ona kızarsa, aleni bir yerde olay çıkarması pek olası değildi. Daha önceki gibi, Cain kahvelerini sipariş ederken Julia bir masa buldu. Sade bir kahve istediği için Cain birkaç dakika sonra döndü. Julia'nın karşısına oturup ona sıcak kahvesini verdi. Julie ellerini kahve bardağına dolayınca sıcaklık kollarına yayıldı.

"Julia?" Julia'nın gözlerindeki isteksizliği okuyan Cain'in bakışlarında bir belirsizlik vardı.

Julia bir anlığına kafasını kaldırıp ona hafifçe gülümsedi. "Sana söylemem gereken şeyden pek hoşlanmayabilirsin. Bunu bir an önce söylemeyi tercih ederim." Kalbi korkutucu bir hızla atıyordu.

"Pekâlâ." Cain duraksadı. "Evli misin?" diye sordu.

Julia aniden kafasını kaldırıp ona baktı. "Evli mi? Ben mi? Hayır."

"Evlenmek ister misin?"

"Evet, bir gün elbette." Cain'in bu sorularla nereye varmaya çalıştığından emin değildi. "Aslına bakarsan, merkezdeki çocuklar bana bir gün ailemin olmasını istediğimi fark ettirdiler."

"Onlar harika, değil mi?"

"Şahaneler."

"Pekâlâ, bana söylemek istediğin şey evli olman değil."

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil."

Cain rahatlamış görünüyordu.

"Söylemekte bu kadar zorlandığın şey ne?"

Bunun kalbini sakinleştirmesini umarak derin bir nefes alan Julia kafasını kaldırıp ona baktı. "Elimi tutar mısın?" diye sordu. Cain masanın üzerinden ona uzanıp elini tuttu. "Seni gazetemi çalarken yakaladığım sabahı hatırlıyor musun?"

Cain, Julia hoş bir anıdan bahsetmiş gibi sırıttı. "O anı unutamam. Gözlerinden ateş çıkıyordu."

"Kızgındım."

Cain'in bakışları yumuşadı. "Hislerini saklamakta zorlanıyorsun, Julia. Asla poker oynamamalısın."

Haklıydı ve bu Julia'nın söylemek zorunda olduğu şeyi iyice zorlaştırıyordu. "Üniversitedeki ev arkadaşım Cammie'den bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Cain kafasını salladı. Julia parmaklarını onunkilere doladı. "Cammie'ye senin ne yaptığını söyleyince, seni öldürmemi önerdi."

Cain'in gözleri kocaman oldu.

"...iyilikle." Julia bakışlarını ondan kaçırmayıp tepkisini bekledi. Ama Cain'in düşüncelerini belli etmemesi daha çok gerilmesine sebep oldu.

Cain'in söylediklerini anlaması biraz zaman aldı. "Gazetemi bu yüzden mi kapıma getirmeye karar verdin?"

Julie beceriksiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet. Bu iyiliğin bana karşı davranışların üzerinde bir değişiklik yaratıp yaratmayacağını görmek için bir tür testti."

Cain onun açıklamasına aldırmadı. "Peki, kurabiyeler?"

"Kurabiyeler de," dedi Julie.

Cain'in yüzü gerildi. "Demek bana bir tür zorlu görev gözüyle baktın."

Bu en zor kısmıydı. "Evet, ilk başta ama artık seni öyle görmüyorum."

"Şimdi senin için neyim?" diye sordu Cain, Julie'nin elini bırakıp. Dikleşti ve fiziksel ve duygusal olarak kendini ondan koparıyormuş gibi arkasına yaslandı.

Julia yanıtının ilişkilerinin sonucuna karar vereceğini biliyordu. "Benim için zorlu bir görevden daha fazlasısın. Seninleyken her şeyi daha yoğun hissediyorum. Güneş daha parlak, gökyüzü daha mavi. Düşüncelerim senin etrafında dönüyor. Deney iyiliğin fark yaratıp yaratmayacağını görmekle ilgiliydi, Cain, fark yarattığını göremiyor musun? Önceleri senden hoşlanmazdım. Senin...her neyse, önemi yok, çünkü artık öyle düşünmüyorum." Genç adama bakmaya cesaret etti ama Cain hâlâ kaskatı ve anlaşılmaz bir ifadeyle oturuyordu. "Hangimizin değiştiğini bilmiyorum. Sen mi, ben mi, yoksa ikimiz de aynı anda mı değiştik, bilemiyorum. Emin olduğum tek bir şey var, bu değişiklik gerçekleştikten sonra, bu ilişki başladığından beri seninle geçirdiğim bir dakikayı bile hiçbir şeye değişmem."

"Peki grip? Tekrar grip olmak ister misin?"

"Evet, gribe bile razıyım, çünkü o ikimiz için bir dönüm noktasıydı."

Cain nefesini verdi. "Bana her şeyin bir oyun olduğunu söylüyorsun."

"Oyun değil. Haydi ama, Cain, itiraf et. Sen de benden hoşlanmıyordun. Hatırlarsan, sabah gevezeliğimden rahatsız oluyordun. Ve seni sinsice takip ettiğimi sanmıştım, o yüzden bu hiç adil değil, bana doğruculuk taslayamazsın."

"Doğruculuk taslamıyorum."

Julie, Cain'in hafifçe gülümsediğini görür gibi oldu. "Evet, taslıyorsun. Benim seninle arkadaş olmakla ilgilenmediğim gibi, sen de beni tanımakla ilgilenmiyordun. İkimiz de değiştik ve bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım."

"O kadar kötü değilim, biliyorsun," dedi Cain.

"Olabilirsin."

"Sen de olabilirsin."

Julia onunla tartışamazdı.

Cain'in ifadesi rahatladı. "Bu konuda düşünmeliyim."

"Pekâlâ." Julia, onu suçlayamazdı. Roller farklı olsaydı, kendi de aynı şeyi hissedebilirdi.

"Sabah erkenden ofiste olmalıyım, o nedenle görüşemeyebiliriz."

Julia hayal kırıklığına uğradı ve Cain'in tepkisini görmesini istemediği için bakışlarını indirdi. "Pekâlâ."

Cain yerinden kalkıp kahvesini aldı. Tekrar görüşmeyi teklif etmemişti ve bu Julia'yı endişelendirdi.

"Program yarın gece," dedi ayağa kalkarken. Bu, Cain'e gelip gelmeyeceğini sormanın bir yoluydu. Gelmesini umuyordu.

"Duydum."

"Gelecek misin?"

Cain, karar vermeye çalışıyormuş gibi tereddüt etti. "Düşünmeliyim."

"Katılmayı mı?" diye sordu Julia.

Cain kafasını iki yana salladı. "Evet, ama bundan daha fazlasını. Bana söylediğin için teşekkür ederim, ama bunu sindirmek için zamana ihtiyacım olacak."

Julia güçlükle yutkundu. Eğer Cain'in bu konuda bu kadar güçlü hisleri varsa, blogunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini hayal edemiyordu. Bu iyiye işaret değildi. Binaya yürürken ve asansörle üçüncü kata çıkarken sessizliğini korudu. Kapılarında birbirlerinden ayrıldılar. Cain'in sırtı Julia'ya dönüktü ve Julia anahtarı kilide sokarken onu izledi.

"Cain?" Cain, omzunun üzerinden baktı. "İçeri girmeden önce, bana sarılır mısın?" Julia bir an genç adamın onu reddedeceğini düşündü. Cain kısa bir süre tereddüt ettikten sonra aralarındaki mesafeyi geçip onu kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. Julia burnunu onun boynuna sürttü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cain.

"Seni kokluyorum."

"Ne?"

"Benimle bir daha görüşmek istememe ihtimaline karşı seni kokluyorum, çünkü kokunu hatırlamak istiyorum."

Cain kollarını gevşetti. "Sen tuhaf bir kadınsın."

"Evet, olabilirim."

Julia o gece uyumakta zorlandı. Sabahın erken saatlerinde uyanıp bilgisayarını açtı. Daha önce bloguna yazı yazdığı için yorumları okumaya başladı. Bazıları blogunu neredeyse en başından beri takip ediyorlardı ve hemen onların isimlerini aradı.

SantaGirl: Vay canına! Umarım söylediklerini işitiyorsundur. Yumuşadın, kızım. Bu çocuk seni etkilemiş. Kötü bir şey değil. Sadece dikkatli ol. Özellikle de, Ebenezer'in ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığı düşünüldüğünde, kalbini kaptırmayı istediğinden emin misin?

Güzel bir soru. Julia bunu arıtmaya çalışıyordu. Sonra nefesini tutmasına neden olan yorumu okudu. Yazan Shelia Coan'dı. Seattle'ın yerel televizyon kanalından bir haber muhabiriydi. Julia ismi tanıdı.

TVGirl: Aynı bölgeden olduğumuzu görünce şaşırdım. Sen ve Ebenezer'le röportaj yapmayı isterim. Noel arifesi için güzel bir ilişki haberi olur. Aslına bakarsan, harika olur. Kanalı ara 209-555-1007, onlara kim olduğunu söyle, seni bana bağlarlar. Bir saat ve yer ayarlarız."

Julia'nın kalbi öylesine şiddetli bir şekilde çarpıyordu ki, onun kaburgalarından birini çatlatmasından korktu.

Muhabirin nerede yaşadığını nasıl öğrendiğini bilmiyordu. Konumu hakkında herhangi bir ipucu vermemişti. Belki de farkında olmadan vermişti. Önemi yoktu. Kadınla röportaj yapmayacaktı. Julia muhabirle özel olarak iletişime geçmek yerine elektronik posta adresine yanıt verip isteği geri çevirdi. Cain'le röportaj mı? Julia bundan daha kötü bir şey düşünemiyordu. İlişkileri itiraf ettiği yarı gerçekle çoktan berbat olmadıysa bile, ona blogdan bahsetmek her şeyi berbat ederdi.

Cain'i görmeden geçen sabah boş ve sıkıcıydı. Çantası ya da ceketi gibi önemli bir şeyi unutmuş gibi tuhaf bir histi. Otobüse binip başını pencereye dayarken içini endişe verici bir his kapladı. Cain onu iyilikle tuzağa düşürdüğünü öğrenince sinirlenmişti. Eğer bununla baş edemiyorsa, blog onu tamamen çileden çıkarırdı. Ve eninde sonunda öğrenecekti. Bu kaçınılmazdı. Julia derin bir nefes aldı ve o köprüyü ancak gerektiğinde geçmeye karar verdi. Şimdilik, ilk engeli aşmanın bir yolunu bulmalıydılar. Cain Gençler Kulübü'nün programına katılırsa, Julia onun ilerlemeye istekli olduğunu anlayacaktı. Cain programın onun için önemli olduğunu biliyordu. Ondan katılmasını istemişti. İsteğini yok sayarsa, bu ona her şeyi açıklardı.

Noel'e kadar sadece birkaç alışveriş günü kaldığı için mağaza çok yoğundu. Vardiyası biter bitmez, Julia mağazadan Gençler Kulübü'ne koştu. Oraya vardığında, salon çoktan aileler ve arkadaşlarla dolmaya başlamıştı. Etrafa göz gezdiren Julia, Cain'i göremedi. Hayal kırıklığını içine atmak için elinden geleni yaptı. Kalbi ağırlıkların altında kalmış gibiydi.

Salona girer girmez Jeremy onu sohbete sürükledi. Sanki bütün gün onun gelmesini beklemiyor gibiydi. Konuşmaya başladığında, sesinde sert ve talepkâr bir ton vardı. "Dün geceki adam kimdi?"

Julia ona aldırmayıp piyano taburesine oturdu.

"Ondan daha önce hiç bahsetmedin."

Julia arkadaşına sinirlendi ve gözlerini piyanonun tuşlarından kaldırdı. "Cain benim komşum."

"Çıkıyor musunuz?"

Julia ne diyeceğini bilemediği için olumlu düşünmeye karar verdi. "Öyle denebilir."

"Bana söylemen gerekirdi." Jeremy ona suçlarcasına baktı.

"Bunu neden yapayım?" diye öfkeyle karşılık verdi Julia, o anda onunla tartışmaya girmek istemiyordu. "Neden böyle davrandığını bilmiyorum, Jeremy. Birkaç kez çıktık, hepsi bu."

Sunucu öne çıktı ve salon yavaşça sessizleşti, heyecanlı sesler kısık bir uğultuya dönüştü ve sonra salon tamamen sessizliğe büründü. Julia, Jeremy'nin devam etmek istediğini görebiliyordu ama şimdi kesinlikle sırası değildi. Gençler Kulübü'nün liderinin birkaç kelimelik girişinden sonra, yüzlerinde kocaman gülümsemeler olan çocuklar teker teker sahneye çıktılar. Dimdik durup seyircilere doğru döndüler. Julia ellerini klavyeye koyup çalmaya başladı.

Noel programı oldukça başarılıydı. Cain gelmiş olsaydı, Julia kendini çok daha iyi hissederdi. Ama onu göremedi; üzerine hayal kırıklığı ve pişmanlığın çöktüğü

kalbinin ağırlığını göğsünde hissedebiliyordu. Gecenin sonunda, Julia eşyalarını toplarken Jeremy ona yaklaştı. "Konuşmamız bitmedi."

"Bitti," diye üsteledi Julia. "Gerçekten, Jeremy, söylenecek başka bir şey yok."

Jeremy tartışmaya hazır görünüyordu ama fikrini değiştirdi. "Herkes bu geceki programa katkını takdir etti."

"Bunu yapmaktan mutluluk duydum." Julia bu çocukların Noel neşesine küçük bir katkıda bulunabildiği için memnundu. Ceketini ve çantasını alıp kapıya doğru ilerlerken Jeremy onu takip etti. "Sana evine kadar eşlik edeceğim," dedi kendi paltosuna uzanarak.

Gölgelerin arasından çıkan Cain konuştu. "O tarafa gidiyorum. Julia'ya ben eşlik ederim."

"Cain." Julia onu gördüğüne çok sevinmişti, kollarının arasına uçup ona öylesine sıkıca sarıldı ki, nefes alması bir mucizeydi. Cain hemen kollarını ona doladı. Başının tepesini öptü ve çenesini kafasına sürttü. "Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Julia kafasını sallayıp Jeremy'ye gülümsedi. "Teklifin için teşekkür ederim ama Cain burada."

Jeremy bir ona bir Cain'e baktı ve kabullenircesine kafasını salladı. Ne demek istediğini anlamıştı. "Görüşürüz, Julia."

"Mutlu Noeller." Elini kaldıran Jeremy, Cain'e boyun eğer gibi baktı.

"Sana da."

Jeremy onları yalnız bıraktı. Julia dışarı çıkana kadar bekledikten sonra konuştu. "Seni göremedim."

"Ofiste işim çıktı ve buraya ancak programın yarısında gelebildim."

Julia, Cain'e doğru dönüp kafasını onun göğsüne gömdü. "Bütün gün endişelendim. Bu gece benden uzak kalırsan, ilişkimizin biteceğinden korktum. Buraya gelmenin benimle hâlâ görüşmek istediğini söylemenin bir yolu olduğunu düşünüyorum."

"Yaptığından hoşlanmadım."

"Biliyorum." Cain, geri kalanını öğrendiğinde, kim bilir nasıl tepki gösterecekti.

"Ama iyice düşündüm ve sonucuna itiraz edemeyeceğime karar verdim."

"Ben de." Julia yüreği ağzında ona baktı. "Bunu geride bırakıp yolumuza devam edebilir miyiz?"

Ona bakarken Cain'in bakışları yumuşadı. "Bilmiyorum, Julia. Hayatımı kabullenmiştim ve rahattım. Halimden memnundum ama sonra dünyama girip her şeyi altüst ettin."

"Artık memnun değil misin?"

"Hayır. Daha fazlasını istediğimi fark ettim. Bunun iyi bir şey olup olmadığından ya da seni suçlayıp suçlamamam gerektiğinden emin değilim."

"Ama bu ikimiz için de iyi bir şey, Cain."

Cain, "Olabilir," diye fısıldadıktan sonra eğilip Julia'nın dudaklarına bir kurtuluş ve yeni bir başlangıç gibi görünen bir öpücük kondurdu.

Julia ona teslim oldu ve tek bir öpücükte onun için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağladı; aynı anda blogunu öğrenmemesi için dua etti.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

23 Aralık
Küçük Bir Sorun

Dünkü blog yazımdan sonra cennette küçük bir sorun çıktı. Hayat böyle değil midir? Her şey harika ve hiçbir şey kötü gidemezmiş gibi göründüğünde, boom, kıçınızın üzerine oturur ve cennette ne olduğunu merak edersiniz. Ebenezer'e deneyden bahsettim. Ona bu blogdan bahsetmedim, öğrendiğinde bunun ilişkimize vurulan son darbe olmasından korkuyorum. Şimdiye kadar beni takip ettiyseniz, Ebenezer'deki ve aynı şekilde bendeki değişikliği gördüğünüze eminim.

Blogumu bir süre daha ondan saklamayı planlıyorum ama bu kararı korkarım tek başıma veremem. O neden-

le, bir kez daha siz sadık okuyucularıma sesleniyorum. Tavsiyenize ihtiyacım var. Ona söylemeli miyim? Söylemeliysem, ne zaman? Yoksa her şeyi şansa mı bırakayım? Ebenezer yıllar boyunca yaptığım şeyi öğrenmeden hayatına devam edebilir. Bir engeli yeni aştık ve kısa bir süre içinde ona başka bir engel sunmak çok fazla olabilir. Öyle olacağına eminim, ama öte yandan bunu saklayabileceğimi sanmıyorum. Hilekâr olmak doğama aykırı. Ya da şimdiye kadar olduğumdan daha hilekâr olmak. Bundan nefret ediyorum. Ebenezer daha önce de incinmiş, yaptığım şeyi öğrenirse, bana bir daha asla güvenmeyebilir.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bernie ve Cain'le Noel yemeği için alışverişe çıkmasından on dakika önce, Julia'nın telefonu çaldı. Ekranda Cammie'nin ismini görünce tereddüt etmedi.

"Mutlu Noeller," diye açtı telefonu Cammie.

"Sana da mutlu Noeller," diye karşılık verdi Julia.

"Bugün çalışıyor musun?"

"Hayır, ben şanslı azınlıktanım." Julia, Noel'de izinli olabilmek için Kara Cuma gecesi sabahın erken saatlerine kadar mesai yapmıştı. Mantıklı bir anlaşma olmuştu. Noel yemeği için alması gereken çok fazla şey yoktu ve erken uyanmıştı.

Geleneksel hindi yemeği, yanında da meze hazırlamaya karar vermişti. Tarif için annesiyle iki kez konuşmuştu bile, çünkü bunun çocukluğundan hatırladığı o güzel yemeğe mümkün olduğunca fazla benzemesine, yaptığı en güzel yemek olmasına çalışacaktı. Denemek

istediği birkaç başka yemek daha vardı. Julia yemek kitaplarını çok satan romanlar gibi okuyabilirdi. Misafirlerinin olması, Noel'i daha da özel kılardı. İş arkadaşları, tıpkı eskiden olduğu gibi, onlara katılması için Julia'yı davet etmişlerdi ama bu yıl Julia kendi misafirlerini ağırlama ayrıcalığına sahipti.

"N'aber?"

"Bu sabah blogunu okudum, önceki günün yorumlarına da baktım. Şu muhabirden gelen isteği gördün mü? Senin Seattle'da olduğunu nereden biliyormuş?"

"Onu ben de merak ettim. İyilik blogundan önce, Seattle'da işe giderken otobüse binmekle ilgili bir blog yazmıştım. En iyi işim sayılmazdı gerçi..."

"Vay canına, onu gördüyse seni bayağı incelemiş demektir. Röportaj verecek misin?"

Julia'nın kalbi sıkıştı. "Cevap attım, 'asla' dedim."

"Yeterli olmayabilir."

Korku, Julia'nın içine bir anda sancılar saldı. "Nasıl yani?"

"Bu muhabir senin izini bulabilir."

Bu olamazdı, asla olamazdı. Telefonu kulağında tutarken, Julia bir yandan mantosuna uzandı, zorlanarak da olsa kolunu geçirdi ve bir yandan konuşmaya devam etmeyi de başardı.

"Yerinde olsaydım, işi şansa bırakmazdım," diye tavsiye verdi Cammie. "Cain'e söyle."

"Söyleyemem." Julia mantosunun ikinci kolunu da giyerken telefonu öteki kulağına aldı.

"Söyle sen," diye bastırdı Cammie. "Başkasından

duymasın. Gönderilerinde çok ayrıntı vermedin ama ben seni tanıyorum, ayrıca satır aralarını da okudum. Sen bu adamla gerçekten ilgileniyorsun, Julia, hem de Dylan'dan beri hiç kimseyle ilgilenmediği kadar. Bu ilişki senin için belli ki çok önemli, o yüzden kötü şeyler olması riskine girme."

Cammie yaşından daha olgun biriydi.

"Peki, peki, haklısın –ama Noel'den sonra söylerim. Önce Noel'i atlatmam lazım."

"Daha da çok erteleme ama. Pişman olursun sonra. Cain'in bilmesi lazım."

"Haklısın. Biliyorum haklı olduğunu. Ertelemeyeceğim," diye söz verdi Julia.

"Konuştuktan sonra bana haber ver."

"Tamamdır." Konuşmayı burada kestiler; Julia da telefonu çantasına bırakıp kapıdan çıktı.

Cain'in o gün izinli olması Julia'yı çok mutlu ediyordu. Noel'i atlatacaklardı ve sonra Julia onu karşısına alacak, dikkatlice planladığı sözcükleri söyleyecekti. Önce Cain'i hazırlaması, onun kendisi için ne kadar önemli bir adam olduğunu iyice anlatması gerekecekti tabii. Julia'nın onu asla bencil amaçları için kullanmayacağını anlaması çok önemliydi. Bunu açıklamak, Julia için en zor kısım olacaktı. Tek yapabileceği, Cain'in onu dinlemek için gönüllü olmasıydı.

Asansör en alt kata geldiğinde, Julia kabinden indi ve karşısındaki kameraman ile muhabire toslamanın eşiğinden döndü.

Julia dondu. Gerçekten de dondu. Nefes alamadı, kılını kıpırdatamadı.

"Julia Padden siz misiniz?" Shelia Coan'un tanıdık yüzü, hemen gözlerinin önündeydi.

O an Julia kafasını birazcık çalıştırabilseydi bunu inkâr eder ve kapıdan dışarı çıkardı. Ama araba farlarına yakalanan bir geyik gibi kalakalmıştı. Bir de şöyle bir fark vardı ki; üstüne gelen şey bir araba değil, devasa bir yük treniydi. Julia, bu şeyin üzerine üzerine geldiğini görüyor ama hareket edemiyordu.

"Buraya blogunuz için geldim. 'Noel'e On İki Gün Kala' çok başarılı oldu, tebrikler! Şunu söylemem lazım: Gönderilerinizi okuduktan sonra Ebenezer'le bizzat tanışmaya hayır demem." Neyse ki mikrofonu bir yanına indirmişti. Kameraman da kamerayı omzundan indirdi, kayda girmek için muhabirin izin vermesini bekledi.

"Nasıl... Nasıl buldunuz ki beni?" diye sordu Julia, konuşabilecek kadar toparlandığında.

Sheila, kendiyle gurur duyuyormuş gibi sırıttı. "Her muhabirin kendine göre bir yolu vardır."

"Ya..."

"Blogunuz ülke çapında yayılan iyiliğin gücüyle çok dikkat çekti."

"Evet ama..."

"Bana Ebenezer'den bahsedin."

"Hayır." Julia inatla kafasını iki yana salladı. Cain'in bundan haberdar olmasına Julia asla izin veremezdi. "Röportaj vermek istemediğimi size söylemiştim sanıyorum."

"Evet, cevabınızı aldım ama hikâye çok iyi ve bizim dinleyicilerimizin sizin öğrendiğiniz şeylerden faydala-

nacağını düşünüyorum. Umarım bir daha düşünürsünüz."

"Hayır, lütfen, rahat bırakın beni." Julie, komşuların ve fuayedeki diğer insanların dikkatini gereğinden fazla çekmişti bile.

Sheila Coan, hayal kırıklığını hiç gizlemedi. Julia'ya kartını uzattı. "Fikir değiştirirseniz arayın lütfen."

"Size ya da başka birine röportaj vermeyeceğim."

Muhabir, artık gitme zamanlarının geldiğini işaret etti kameramana. İkisi de binadan ayrıldıklarında Julia rahat bir nefes aldı. Kalp atışları ağır ağır normale döndü. Ucuz yırtmıştı.

"Julia?"

Cain'in sesinin onun adını fısıldadığını duyduğunda kalbi neredeyse ağzına geldi. Bir anda arkasına döndü ve Cain'i posta kutularının olduğu alanda, gazetelerin konduğu yerin yakınında buldu. Gazetesi elindeydi. Kocaman olmuş gözlerinde bir kuşku, bir inkâr vardı, Julia hiç acımadan onun sırtına bir bıçak saplamış gibi.

"Benim hakkımda blog mu yazdın? Beni iyilikle öldürmek hakkında yani?"

Julia'nın ağzı sanki kuru pamuk toplarıyla doluydu. Soruya nasıl yanıt vereceğini şaşırdı.

"Ben Ebenezer miyim?"

Julia'nın gözleri yavaşça kapandı. Cammie onu uyarmıştı. Bu, Julia'nın yaptığını Cain'in en kötü öğrenme şekliydi ve gerçekleşiyordu işte.

"Cevap ver!" diye hesap sordu Cain. Adamın duyduklarına inanamayışı, yerini artık Julia'nın içini titreten bir öfkeye bırakmıştı.

Julia'nın gözleri bir anda açıldı. "Evet, Ebenezer sensin."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Bana... Bana bir blog yazmam söylendi. Bir arkadaşımla birlikte, Harvestware'deki sosyal medya sorumluluğu işine başvurmuştuk. İkimizden de birer blog yazmamız istendi. En çok takipçi kazanan işi kapacaktı."

"Şu yeni girdiğin iş mi bu?"

Julia yavaşça kafa salladı. Bunu inkâr edebileceği falan yoktu. Konuşmak ona acı veriyordu, bu yüzden yutkundu ve yanıt verdi, göz teması kuramadı. "Evet." Yumuşak ve kısık bir sesle konuştu, neredeyse kendinin bile duyamayacağı kadar.

"Çok heyecanlanmışsındır herhalde." Cain'in bu tepkisi o kadar alaycıydı ki sesi neredeyse bir oktav incelmişti.

Cevap vermek, Julia'yı daha da aşağı çekecekti; bu yüzden sustu.

Cain nefesini bıraktı ve kafasını arkaya atıp tavana baktı. "Ben hiç akıllanmayacağım, değil mi? Nasıl bu kadar aptal olabiliyorum?"

"Cain, lütfen, açıklayayım."

Buna karşılık olarak Cain'den gelen kahkaha, tatsız ve öfke doluydu. "Açıklayacak mısın? Sanmıyorum. Ben duyacağımı duydum, fazlasını da duydum. Seni hayatımda istemiyorum artık."

"Lütfen." Julia elini Cain'in koluna koydu ama Cain iğrenmişçesine onu hemen silkeledi.

"Hayır. Deneme bile. Sana da bir başkasına güvendi-

ğim gibi güvendim ben. İkiniz de beni amaçlarınıza alet ettiniz. O kadar. İstediğinizi aldıktan sonra bir kenara attığınız biriyim ben."

"Hayır, öyle değil. Bir dinlesen..." diye yalvardı Julia.

Kafasını iki yana sallayan Cain oradan uzaklaştı ve arkasına bakmadı.

Julia kendini duvar dibine bıraktı, az önce olanların ağırlığını taşıyamıyordu artık. Cain'e tattırdığı acıyı tam olarak algılamaya başladığında içi çok fena oldu.

Cain fena halde incinmişti ve bunun sorumlusu Julia'ydı. Yaptığının farkında olmak Julia'nın kendisini de yaralıyordu. Cain'in canı yanınca onun da canı yanıyordu. Julia, birine çok yoğun duygular besleyince, birini sevince mi böyle oluyordu, bilmiyordu, ama öyle olduğuna dair derin şüpheleri vardı.

Cain'in Noel yemeğinde onun yanında olmayacağı artık su götürmezdi. Julia artık Cain'in onu görmezden gelmek için mümkün olan her şeyi yapacağını düşünüyordu. Cain için, aralarında her ne vardıysa artık bitmişti. Artık Julia'yla herhangi bir ilgisi olsun istemiyordu.

Julia, bunalmış ve kalbi kırık halde, binadan çıktı ve yürümeye başladı. Sanki etrafındaki herkes Noel neşesiyle dolu, iyimser ve mutlu gibiydi.

Ama o pek öyle hissetmiyordu.

Zorla gülümsedi, kendini Noel ruhuna sokmaya çalıştı ama içinde bunun için yeterli şevk yoktu.

*

Bir saat sonra, Julia kendini destekli yaşam merkezi-

nin yanında buldu. Beş kilometre yürümüş olmalıydı ama bunu neredeyse hiç hatırlamıyordu. Cain'in büyükbabası da muhtemelen olanları duyduğunda Noel yemeğini iptal edecekti. Julia onu suçlayamazdı.

Julia onun kapısını çaldığında Bernie odasındaydı, televizyon koltuğunda uyukluyordu.

"Gel," diye seslendi Bernie.

Julia kapıyı tereddütle de olsa açtı ve bu küçük daireye girdi.

Bernie onu görünce kaşlarını çattı ve oturması için işaret etti. "Olan biteni anlatsan iyi edersin," dedi, Julia'nın konuşmasını beklemeden.

"Cain'le konuştun mu?"

"Biraz."

Julia sandalyenin ucuna oturdu ve öne eğildi, mümkün olan her şeyi öğrenmek istiyordu. "Ne söyledi?"

"Pek bir şey söylemedi, Noel yemeğinde bize katılamayacakmış işte. Ama bunun arkasında bir şeyler var, belli. Boşlukları doldurmak ister misin?"

Julia ellerini kucağında birleştirdi ve gözlerini iç içe geçen parmaklarına dikti. "Cain benim iyilik projem hakkında bir blog yazdığımı öğrendi." Sonra gözlerini kaldırdı ve Bernie'nin biraz daha açıklamaya ihtiyacı olduğunu gördü. "Cain benim yeni işimi almak için onu kullandığımı düşündü – aslında haksız da değil. Ama ben onu incitmek istemedim, Bernie. Yüzündeki o ifadeyi unutacağımı hiç sanmıyorum. Ona sanki birlikte çalıştığı o kadın gibi ihanet etmiş oldum. Sanırım benden nefret ediyor." Julia aşk ile nefret arasındaki çizgi-

nin çok ince olduğunu birçok defa duymuştu. Cain'in gözlerindeki bakışı gördüğü için, bunu artık *biliyordu da.*

"Blog ne oluyor?" Bilgiye aç Bernie kaşlarını iyice çatmıştı.

Julia ona yanıt verirken Bernie koltuğunu indirdi ve dikkatle dinledi.

Anlatması bittiğinde, Julia sabırsızca bekledi. Bernie'nin de Cain'le aynı tepkiyi vermesinden çok korkuyordu.

"Anlaşıldı," dedi Bernie kısa süre sonra. "Cain bu blog işinin odağında olmaktan nefret etmiştir."

"Onun adını kullanmadım. Kimse onun kimliğini öğrenmeye çalışmadı," dedi Julia kendini savunmaya çalışarak, sonra da kafasını eğdi. "Tabii çok da gizlemedim; Ebenezer'in komşum olduğunu yazmıştım."

"Ebenezer mi dedin ona?"

"Evet, deneye ilk başladığımda çok uygun geldi ama artık değil."

"Şimdi ne demek istiyorsun?"

Julia tereddüt etmedi. "Canımın içi."

Bernie sırıttı, gözleri memnuniyetle ışıldadı. "Sen benim torunumdan mı hoşlanıyorsun?"

Julia, Cain'in gözlerindeki hayal kırıklığını ve acıyı, ayrıca kendisine yansıyışını hatırladı. "Ben ona âşık oluyorum."

Bernie duyduğu kelimeleri ölçüp tarttı. "Onunla konuşmaya çalıştın mı?"

"Bana açıklama yapmam için bir şans versin diye yalvardım ama hiç oralı olmadı." Julia ancak zamanla Ca-

in'in onu dinlemeye gönüllü olabileceğini umuyordu ama bunun yakın bir zamanda olabileceğini sanmıyordu.

Bu haber, Bernie'nin omuzlarını öne düşürdü; yaşlı adam da Julia kadar üzülmüş gibiydi.

"Cain blogu kendi başına okusa belki başka türlü düşünür."

"Düşünmez."

"Ama... nereden biliyorsun?" Cain'in onu affetmesi için Julia'nın tek umudu buydu.

"Ben torunumu tanırım. Cain kendini daha da aşağılayabilecek bir şeye maruz kalmak istemez. Son yapacağı iştir orayı okumak."

"Ben onu aşağılamadım ki."

"Öyledir tabii ama Cain inanmaz."

Julia'nın aralarını düzeltmek için kafasında yaşattığı tek umut da sönmüştü. Gözleri tekrar ellerine kaydı. "Şu öteki kadından söz etti... Dani'ymiş adı."

"Dani mi? Ya, evet, şu işyerindeki kız; hoşlanmıştı Cain ondan. Pek bir şey anlatmadı onunla ilgili."

"Biz birbirimize benziyormuşuz; öyle dedi, ikimize de güvenmiş... Kendini ikimize karşı savunmasız bıraktığı için aptallık etmiş, öyle bir şey dedi." Cain'in onu öteki kadınla ilişkilendirmesi can sıkıcıydı. Ama geriye dönük düşündüğünde, Julia onu suçlayamazdı. Cain onun daha iyi biri olduğuna inanmıyordu, hatta daha kötü gözle bakıyordu muhtemelen.

"Atlatır, değil mi?" diye fısıldadı Julia çok kırılgan bir sesle. Bu bir soru olsa da, Julia cevabı aslında gayet iyi biliyordu. Yüzünü iki eliyle kapadı, öne eğildi ve alnını dizlerine bastırdı.

"Hadi ama Julia, inatçı torunumun seni böyle üzmesine izin veremezsin."

Julia kafasını kaldırdı, kendi içinde savaş verdi.

"Noel'deyiz," dedi Bernie, uzanıp Julie'nin elini okşarken. "Bu konular bir şekilde kendi yolunu bulur. Cain'e bunu bir şekilde halletmesi için zaman ver. Akıllı adamdır. Sonunda aklı başına gelir."

Julia bunun mümkün olduğuna inanmayı çok istiyordu. Derinlerde bir yerde, bunun mümkün olduğunun farkındaydı ama pek olası değildi. Cain'in bir sürü meziyeti olabilirdi ama kadınlar konusundaki geçmişi, onun Julia'ya farklı gözle bakmasına engel olacaktı. Cain adeta Julia'nın ona ihanet etmesini bekler gibiydi. Beklediği şeydi bu, hayatının örgüsü böyleydi Cain'in.

"Noel yemeğine gelecek misin hâlâ?" diye sordu Julia, Bernie'ye.

"Geleyim istiyor musun, emin misin?"

"Eminim tabii." Julia'nın yemek hazırlama hevesi kalmamıştı pek ama Bernie için kendini zorlardı.

"Cain'le yaptığımız planları gözden geçirmem lazım ama sorun olmaz. Pek kutlama havasında değil gibi. Onunla kahvaltıya falan gideriz." Julia'nın elini hafifçe sıkan Bernie, ona cesaret verecek şekilde gülümsedi. "Sen şimdi eve git, yemek için ne gerekiyorsa onu yap; Cain'i de bana bırak."

"Onunla konuşacak mısın?" Bu, Julia'nın umduğundan da fazlasıydı.

"Söz vermeyeyim ama mantıklı düşünmesi için elimden geleni yapacağım."

Minnetle dolan Julia, yerinden fırlayıp yaşlı adamı kucaklamamak için kendini zor tuttu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

İçindeki umut sarhoş ediciydi. Cain, büyükbabasını çok sever ve sayardı. Bernie eğer onunla blog hakkında konuşursa, küçük bir ihtimal de olsa, belki de Cain, Julia'ya işleri yoluna sokma şansı verirdi. Bu, Julia'nın kendini anlatabilmesi için, ikinci bir şans için elindeki en iyi ihtimaldi.

*

Julia alışverişini bitirdikten sonra evine döndü. Koridorda, kolları alışveriş poşetleriyle dolu halde durakladı ve Cain'in kapısına dikti gözlerini. Son on iki günde o kapı ona açılmış, onu Cain'in hayatına ve kalbine davet etmiş gibi hissediyordu. Ama kapı artık kapalıydı, kilitliydi. Ne kadar fazla şeyi kaybettiğini fark etmek, Julia'nın içini acıtıyordu.

Alışveriş poşetlerini yerleştirdikten sonra yemek yapmaya başladı. Listesinde ilk sırada balkabaklı turta vardı. Dirseklerine kadar una gömülmüştü ki evinin kapısı kırılırcasına yumruklanmaya başladı.

Julia'nın bir anda tansiyonu fırladı. Gelen Cain olabilirdi ve kulağına gelen ses, adamın pek de iyi bir ruh halinde olmadığını söylüyordu. Önemli değildi. Cain'i ona ulaşmaya çalıştığı haliyle kabul edecekti.

Önlüğü beline sarılı, elleri un içinde, kapıyı açtı Julia.

Tıpkı şüphelendiği gibi, kapının öteki tarafında kaskatı ve gururlu duruşuyla Cain vardı. Yüzü gergindi, acımasızdı. "Benim-büyükbabamdan-uzak-dur." Tüm kelimeleri ayrı ayrı vurgulamıştı.

Julia, Cain'in öfkesi ve duygusallığı karşısında irkildi. "Bernie böyle mi istiyor?" Kendini ona soğukkanlı gösteren Julia, sakin samimiyetinin bir etkisi olmasını umdu.

"Bernie'nin ne istediği umurumda değil. Onu kandırmış olabilirsin ama beni değil. Bu sabah senin hakkında bilmem gereken her şeyi öğrendim ben."

"Sen benim korkunç bir insan olduğuma inanabilirsin, Cain. Hatta benim şeytani, bencil biri olduğumu, seni kendi çıkarım için kullandığımı da düşünebilirsin. Ama senin büyükbabana asla zarar vermem."

"Seni onun çevresinde görmek istemiyorum."

"Noel yemeğine bana geliyor."

Cain'in gözleri kısıldı. "Ben buradayken asla."

Birbirlerine dik dik bakmaya devam ettiler, ikisinin de pes etmeye niyeti yoktu. İkisi de yerinden bir adım oynamıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, Julia boğazındaki yumruyu yutkunarak içeri itti ve konuştu.

"Kabul ediyorum, hatalarım oldu – hatta sen benim yerime saymayı daha çok istiyorsundur, eminim. Blogu gizli tuttum, doğru. Sana söylemem lazımdı. Seni, hiç haber vermeden, denek olarak kullanmam yanlıştı; hiç inkâr etmiyorum. Ama ben senin hep adaletli bir insan olduğuna inandım. Başta seni sevmemiştim, özellikle de bana kaba davrandığın için.

"Eğer öyle yapmak istiyorsan, beni kınayabilirsin," diye devam etti Julia, "eğer kendini daha iyi hissedeceksen. Bunu hak ediyor da olabilirim. Ama öyle yaparsan

ikimiz de kaybederiz. Son on iki gündür yaşadığım mutluluğu çok uzun süredir yaşamamıştım ve bence sen de çok mutluydun.

"Bir de şöyle bir şey var," diye toparladı, "hayatımı biraz olsun değiştirme umuduyla, iyilik hakkında yazı yazdım ben ve gerçekten de hayatım değişince, diğer insanlar da bunu denemeye başladılar. Fikrin ne kadar hızlı yayıldığına ben de şaşırdım; bir sürü insandan güzel yorumlar geldi. Çok iyi işler yaptığıma gerçekten inanıyorum, ayrıca bunu seni kaybetme pahasına falan yapmadım. Blogu okusan ne demek istediğimi anlarsın."

Cain'in gözleri kısıldı. "Ben o yazıları hayatta okumam."

Reddedilmek, Julia'nın canını yaktı ama bu kararı kabul etmekten başka çaresi yoktu. "Aramızda özel bir şey vardı, Cain. Bittiği için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Bernie'yle yemek konusundaysa, o kararı ona bırakman bence daha iyi olur."

Söyleyebileceği her şeyi söyleyen Julia, Cain onun gözlerinin içine bakmayı reddedince, kapıyı yavaşça kapadı, sonra sırtını kapıya yasladı ve derin derin iç geçirdi. Kapının arkasından Cain'in sesinin geldiğine yemin edebilirdi. Döndü, yanağını kapıya bastırdı onu daha iyi duyabilmek için.

Birkaç dakika geçti. İki... Üç... Dört... Yeterince zaman geçtiğinde, Julia kapıyı açmayı ve Cain'in üzerine atılmayı ciddi ciddi düşünmeye başladı, onun vereceği tepkiyi önemsemiyordu.

Tam kapıyı açacak cesareti topladığında, Cain'in hareket ettiğini ve kendi evine döndüğünü duydu.

Julia'nın Blogu

NOEL'E ON İKİ GÜN KALA

24 Aralık
Son Bölüm

Mutlu Noeller! Noel arifesinde gece yarısı olmak üzere. Kiliseden henüz döndüm; orada en sevdiğim ilahiyi, "Mary, Did You Know?"u dinlediğim için mutluyum. Bu şarkı, Meryem'e doğurduğu bebekle ilgili birkaç soru soruyor.

Benim de kafamda sorular doğmasına neden oldu. Bu deneye başladığımda, işin sonunun nereye varabileceğini kestirmiş miydim?

Hayır.

Hiçbir fikrim yoktu.

Şimdi düşünüyorum da; bana bunu yapmamı öneren arkadaşımın aklına bu ihtimaller gelmiş olmalı. O, beni

iyi tanır. Cammie bu işin büyüyeceğinden emindi ama ne kadar büyüyeceğini ikimiz de kestiremiyorduk.

Bu sabah, benden röportaj isteyen bir televizyon muhabiri tarafından yolum kesildi. Muhabir kadın, bana blogumun ulusal üne kavuştuğunu söyledi.

Eğer sözcüklerim başkalarına ilham verdiyse, bu başarım da bana ilham veriyor.

Komşum sevimsiz ve soğuktu. İyiliğimle onu değiştirmeyi düşündüm –umdum aslında tabii. Onunla aynı asansöre binmek bile bir dertti. Adam benim onun yanında olmamı hiç istemediğini açıkça söyledi ve gerçekten de hislerimiz karşılıklıydı. İyilik onu değiştirebilirse ne âlâydı. Görevimi tamamlamış olurdum.

Beni hayrete düşüren tarafsa, iyiliğin beni de değiştirmesi oldu.

U dönüşü yaparak Ebenezer'e karşı tutumumu değiştirmekle kalmadım, kendi hakkımda da bir sürü şey öğrendim. Adamın olumsuzluğunun bana da yansımasına izin vermiştim. Adam benden hoşlanmıyordu ve ben de ondan hoşlanmadığımı belli edebilmek için elimden geleni yaptım. O savunma duvarı kalktı ve ona alaycı bir gözle bakmaya başladım. Ebenezer benim arkadaşlığımı hak etmiyordu. Sonuç olarak onu yargılamaya, davranışlarını eleştirmeye fazla meyilliydim.

Son on iki günde ben çok büyüdüm.

Size son zamanlarda sorduğum soruya, yani Ebenezer'e yaptıklarımı itiraf edip etmeme meselesine gelince; sizlere yanıtlarınız için teşekkür etmek istiyorum. Yarınız olumlu, yarınız olumsuz dönüş yapmışsınız.

Ama bunun herhangi bir önemi kalmadı artık. Adam kendi kendine öğrendi ve artık benimle herhangi bir ilgisi olsun istemiyor. Yapmak istediğim son şeydi Ebenezer'i üzmek ama sonuç da tam olarak bu.

Bu deney sona ermiştir. Bazı bakımlardan başarılı olsa da, ben şahsen başarısız olduğumu hissediyorum. Dünyada benim için en önemli kişinin canını yaktım.

Bugün son bölümdeyiz.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Julia, Noel gününü Bernie ile geçirmenin hem bir ziyafet hem de işlerin jet hızıyla tersine döndüğü torunu ile ilişkisini öğrenmek için iyi bir fırsat olduğunu biliyordu. Bernie ve Cain akşam yemeği planlarını değiştirmiş ve günün daha erken saatlerinde destekli yaşam tesisinde birlikte kahvaltı etmişlerdi.

Bernie gelir gelmez, "Oyun için kâğıtları hazırladın mı?" diye sordu. Evin kapısının hemen girişinde durup gözlerini kapadı ve minnettar bir şekilde kokuyu içine çekerek, "Evde hazırlanmış bir Noel yemeği yemeyeli uzun zaman olmuştu. Burası ilahi bir kokuya bürünmüş," dedi.

"Bence de," dedi Julia. Fırında yanında pek çok garnitür olan hindi göğsü pişirmişti.İki kişinin tüketebileceğinden çok daha fazla yiyecek vardı ama menüyü daraltmak istememişti. Tariflerin çoğu annesinden ve

büyükannesinden aldığı, elden ele geçen aile yadigarlarıydı.

Cain'in, onun dostluğuna katlanmaktansa günü tek başına geçirmek istediğini düşünmek Julia'nın içini acıttı. İşin kötü tarafı, fikrini değiştirmek için söyleyebileceği daha fazla bir şey yoktu.

Onu, Bernie ve kendisine katılmaya ikna etmeye çalışmak boşa nefes tüketmek olacaktı.

Sanki Berne, onun aklından geçenleri okuyormuşçasına, evin içine kadar gelerek kabanını ve şapkasını çıkardı. "Torunum kendince doğruları yüzünden son derece inatçı. Kahvaltıda bize katılmasını teklif ettim. Reddetti. Az önce tekrar denedim ama aynı yanıtı aldım." Bastonunu kanepeye yasladı ve oturdu." Bu çocuk fevkalede bir akşam yemeğini kaçırıyor."

Julia, Cain'in bir gün önce, büyükbabasından uzak durması konusunda kendisini uyarmış olduğu ziyaretinden hiç bahsetmedi. Einden gelen bir şey yoktu ama Cain'in ondan uzak durması konusunda büyükbabasına da uyarıda bulunup bulunmadığını merak ediyordu. Bu konuda meraklanırken zaten cevabı biliyor olmanın endişesiyle sormaya çekindi.

Hindi göğsü pişerken defalarca iskambil oynayıp, kanepede yan yana oturarak Cary Grant ve Loretta Young'un oynadığı, bir Noel klasiği olarak Julia'nın en sevdiği filmi; Psikoposun Karısı'nı izlediler. Julia, "Artık Loretta Young gibi aktrisler kalmadı" dediğinde, Bernie özlem dolu bir ses tonuyla yanıtladı: "Şimdilerde büyük yıldızlar birer korkak. John Wayne gibi aktörler nerede?"

Gerçekten bir yanıt almayı beklemiyordu ve bu iyi bir şeydi çünkü Julia'nın verecek bir cevabı yoktu.

Julia, birlikte geçirdikleri kısacık sürede Cain ile beraber bir filme gidebilmeyi ne kadar da çok istemişti. İkisinin de mutabık kalacağı bir film seçmek eğlenceli olabilirdi. Beğenileri tamamen faklıydı ve bir uzlaşma yolu bulmak onu çok memnun edebilirdi. Julia, bu konuda gerekli tartışma ve pazarlığı neredeyse duyumsar gibi oldu.

Bernie ona yaklaşıp, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Julia gözlerini kaçırdı. Bir yanıt vermektense, aklından geçenleri savuşturmak için başını salladı. "Önemli bir şey değil," dedi.

Bernie ona bir an bile inanmadı. "Aklındaki inatçı torunum öyle değil mi? Aklını başına toplaması için birkaç gün vereceğim ve sonra da kendi aklımın bir kısmını ona vermeyi planlıyorum," dedi.

"Hayır lütfen yapma," dedi Julia. En son isteyeceği şey, Cain ve büyükbabası arasında bir soruna sebep olmaktı.Bernie'nin akşam yemeği için ona katılmaya karar vermesi bile yeterince zordu. Cain'in bunu bir başka ihanet gibi göreceği ve Julia'yı suçlayacağı kesindi.

Cain'in ziyaretinden sonra Julia, Bernie ile yemekte kendisine katılması konusunu tekrar konuşmaya çalışmış ama Bernie ısrarcı olunca davetinden vazgeçmemişti.

Bernie'nin çatılan kaşları endişelerini ortaya döküyordu. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. Kendi haline bırakalım. Ya bu durumu kendi kendine çözmeye çalışacak ya da çalışmayacak. Seçim ona ait."

Bernie ikna olmuşa benzemiyordu. "O çocukken neyi farklı yapabilirdim merak ediyorum. Elimden geleni yaptım. Tanrı biliyor ki onu çok sevdim ama görünüşe bakılırsa yeterli değilmiş."

Julia yaşlı adama sarılmak için tüm gayretini sarf etti. "Hiçbirine sen sebep olmadın Bernie. Cain'i kullanan bendim. Güven sorunu var ve bu durumu besleyen de ben oldum. Bu seninle ilgili değil. Cain ve benim aramda."

Bernie, "Eğer senin iyi bir kadın olduğunun farkına varamadıysa ve hayatında olduğun için kendini şanslı hissetmediyse, o zaman düşündüğümden de büyük bir aptalmış," dedi.

Julia onu pürüzlü yanağından öptü. Teşekkür ederken sözü kapıdaki biri tarafından kesildi. Kapının sertçe vurulması gelen kişinin Cain olduğunu söylüyordu. Julie, Bernie'ye şöyle bir baktı ve Bernie ona göz kırptı.

Julie, filmin sesini kısıp kapıyı açtı. Cain'in koridorda durduğundan ve bir önceki günden daha iyi bir ruh halinde olmadığından emindi. "Evet?" diye sordu.

Cain gözlerini büyükbabasına çevirdi. "Söylediğim her şeye rağmen yine de geldi, öyle mi?" dedi.

"Onun kararıydı."

Bernie, Cain'i görmezden gelemediği kanepeden Julia'ya seslendi ve "Benim budala torunum mu?" diye sordu.

"Tabii ki ben geldim. Beni buraya getiren taksinin parasını ödemedim. Bu yüzden benimle dışarıda, güzel bir kadınla yediğin Noel yemeğini bırakıp konuşabilirsin," dedi Cain yumruklarını önce sıkıp sonra da gevşetti.

Bernie, "Senin tavrın bu mu?" diyerek ayağa kalktığında bastonuna ihtiyaç duyduğu görülüyordu. Julia bastonu alıp yaşlı adama verdi. Ayakta dururken yalpaladığından, Julia düz durabilmesi için ona dirseklerinden destek vererek yardımcı oldu. Bernie ona minnettar bir bakış attı. "Yaşlanmak berbat bir şey," diye fısıldadı.

Cain holde öylece durmuş, Julia ve büyükbabasını izliyordu. Barnie, Cain'e "Tanrı aşkına içeri gel," dedi. Bütün bina koparttığın yaygarayı duysun mu istiyorsun?"

Bir anlık tereddütten sonra Cain, Julia'nin dairesine girip kapıyı kapattı. Büyükbabasını işaret ederek; "Sana Julia'dan uzak durmanı söylemiştim," dedi.

Bernie, her iki elini de kanepenin üstüne dayayarak, "Bunu neden yapacakmışım?" diye sordu.

Cain Julia'ya bakarken gözlerini kıstı ve "O güvenilmez biri," dedi.

Julia ağzını hiç açmayarak hayranlık uyandıran bir iş yapmıştı. Olan bitene bakılırsa konuşması pek de gerekli değildi.

Bernie onu savunmaya geçti. "Julia, güvenilmeyi hak etmiyor öyle mi?" Bu yorumu komik bularak güldü. "Çünkü sana blogdan bahsetmedi. Bunu aş artık çocuğum. Bugünlerde sizin söylediğiniz şey hep bu değil mi? Ona bir bak." Bir eli ile Julia'yı işaret etti. "O iyi bir kadın. Bana kurabiyeler getirdi. Beni ziyarete geldi."

"Kurabiyeler rüşvetti."

Julia parmağını yukarıya kaldırarak Cain'e kurabiyeleri reddetmiş olduğunu anımsatmak istedi.

Barnie gücenmiş gibi yüzünü astı. "Beni Noel yeme-

ği için evine davet etti ve geleneksel bir yemek hazırlayabilmek için iki gün boyunca yemek yaptı. Eğer haberin yoksa bunu da eklemek isterim. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi.Onu evlerine davet eden arkadaşları vardı ve benim için baş belası bir yemek hazırlamak yerine davetleri kabul edebilirdi."

Bir bakış, Julia'ya Bernie'nin söylediği hiçbir şeyin Cane'i yıldıramayacağını söylüyordu. "Üstüne üstlük çok iyi bir kalbi var. Onun piyano çalmak için gönüllü olduğunu gördün. Başkalarını eğlendirmek için kendi zamanını verdi. Geçen gün Gençler Kulübü'nün tatil programında cocuklara nasıl yardım ettiğini söylemiyor muydun?" dedi Bernie. Ses tonu bir aziz olmaya aday gibiydi ama henüz bitirmemişti.

Bernie kendi başına dokunarak "Senin aklınla zorun olmalı evlat," dedi. "Yarım beyne sahip biri bile Julia'nın nasıl bir kadın olduğunu görebilirdi. Sana blogdan ve söylediği şeylerden bahsetmesi gerekirdi ama pişman ve özür diledi. Affetmek istemeyen sensin."

Cain, "Belki de affetmek konusunda bir blog yazmalı," diyerek iğneleyici şekilde yanıt verdi.

Bernie sakince başını salladı. "Eğer bunun üstesinden gelemezsen senin adına üzülürüm. Çünkü onun değil, senin kaybın olur." Cain dikatini Julia'ya çevirdi. Bakışları, Julia'nın bakışlarını hapsetmiş gibiydi.

"Şimdi orada kütüğe toslamış gibi durmaya devam mı edeceksin yoksa aklını başına alıp özür mü dileyeceksin?" diye sordu Bernie.

Cain birden parlayarak "Ben mi özür dileyeceğim?"

diye sordu ve bu kadar saçma bir şey duymamış gibi bir kahkaha patlattı. "Hiç sanmıyorum."

Julia bir adın öne çıkarak tekrar özür dilemesinin bir işe yarayıp yaramayacağını sordu.

Bernie ve Cane aynı anda, aynı kesik ses tonuyla "hayır" diye cevap verdiler. Julia ürktü. En azından denemişti. Bernie'nin sarsıldığını ve renginin solduğunu fark etti. "İyi misin?" diye sordu. Ona doğru yöneldi ama Cain daha erken davranarak büyükbabasını nazikçe tekrar kanepeye oturttu.

Bernie, "İlaçlar," diye mırıldandı. Konuşurken güçlük çekiyordu. "Sağ cebimde."

Julia onun kabanının cebini yokladı ve ilaçları buldu. Kutuyu açarak, ilacı Bernie'nin dilinin altına yerleştirdi. Bernie arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Julia, Cane'e bunun sıklıkla olup olmadığını sormadı. Cain vicdan azabı çekiyor gibi görünüyordu. Julia "911'i arayalım mı?" diye sorduğunda, yüzünde kararsız bir ifade belirdi.

Bernie, "Bilmiyorum ama iyi olacağım," diye ısrar etti ve gözlerini kapalı tutarak kendisine birkaç dakika vermelerini istedi.

Julia, Cain'in büyükbabasının rahatsızlığı yüzünden kendisini suçlayabileceğini düşündü. Bernie'nin elini kendi eline alarak ovalamaya başladı. Bernie nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi. Julia ne yapması gerektiğini bilmiyordu ve en doğru şeyi Cane'in bileceğini umarak ona baktı.

Cain sanki onun aklından geçenleri okumuştu. "Yaş-

lılar güvende tutulmalı. Sanırım hastaneleri araştırmalıyız."

Bernie, inatla başını salladı ve Julia ile yiyeceği Noel yemeğini kaçırmayacağını söyledi.

Julia yemeği kendisi için saklayacağına söz verdi. Cane telefonunu alarak bir arama yaptı. Cain sağlık görevlilerini karşılamak için hole giderken Julia Bernie'nin yanında kalıp onun ellerini ovmaya devam etti. Bernie biraz rahatladı ama Julia onun kötü bir pozisyonda olduğunu görebiliyordu. Cain'e görevliler gelene kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Sağlık görevlileri Bernie'yi muayene ettiler ve hastaneye götürmeye karar verdiler. Bernie sedyeye taşınırken Julia fırını kapattı ve hızla kabanını ve cüzdanını aldı.

Cain, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Bu soru Julia'yı şaşırtmıştı. "Hastaneye," diye yanıt verdi.

Cane'in cevabı kısa ve netti. "Benimle gelebilirsin,"- dedi.

Yarım saniyelik bir sürede Julia yanlış duymuş olduğuna emindi ve neredeyse birlikte gitmek istediğine emin olup olmadığını soracaktı. Akıllı bir kız olduğu için sadece teşekkür etti.

Hastaneye giderken, yol boyunca tek kelime etmediler. Cain yapabileceği en iyi şey olarak ilkyardım aracını takip etti. Caddede park yeri bulduğu için şanslıydı ve ikisi de yarı yürür yarı koşar vaziyette, doktorların Bernie'yi teslim aldığı acil girişine yöneldiler. İçeri girer girmez Cain resepsiona yönelerek Bernie'nin torunu

olduğunu söyledi ve doldurması gereken herhangi bir evrak olup olmadığını sordu. Cain bunlarla uğraşırken, Julia kendine bekleme odasında oturacak bir yer bularak, gergin bir şekilde yaşlı adamın durumuyla ilgil gelecek haberleri beklemeye başladı.

Cain'in geri gelişi bir saat gibi gelmişti ama aradan sadece on beş dakika geçmişti. "Bir şey söylediler mi?" diye sordu. Cain başını salladı ve "Pek sayılmaz, resepsiyonist doktor bana bilgi vereceği zaman ismimi sesleneceğini söyledi," dedi. Zaman çok yavaş akıyordu ve duvardaki saate bakmak onu daha da yavaşlatıyordu.

Julia altı ay öncesine ait bir ev dergisi bulmuştu. Sayfaları çeviriyor ama dergiye odaklanamıyordu. Dergiyi bir kenara bırakıp, Cain gelip de zamanı dondurana kadar ellerini dizlerinin üzerinde sektirmeye başladı. Eğer konuşabilselerdi her şey daha kolay olabilirdi ama daha önce de olduğu gibi Julia tüm endişelerini içinde tutuyordu.

Onca gergin dakikadan sonra, "O eski toprak, iyileşecek," dedi Cain. Cain buzları erittikten sonra Julia da bu diyaloğa devam etmek için kendini rahatlamış hissetti.

"Daha önce de benzer durumlar oldu mu?" diye sordu Julia.

"Birkaç kez. Kalbi zayıf. Onu bu yüzden destekli yaşam tesisine taşıdım. Ben her zaman yanında olamıyorum. Böylece oradaki personel ona göz kulak olabilecekti."

Tekrar sessizleştiler ve akmayan bir on beş dakika daha geçti. Julia derin ve uzunca iç çekti. "Endişe ediyo-

rum Cain," dedi. Cane'in uzanıp, ellerini kendi ellerinin arasında sıkıca tutması onu şaşırttı.Bu küçük güven veren hareket gözlerini yaşlarla doldurdu, neredeyse ağlayacaktı.Boğazındaki yumruyu yutkunarak, parmaklarını Cain'inkilere doladı. Küçük bir kedi yavrusunun ağaç dallarına tutunduğu gibi ona tutunmuştu.

Bir süre daha sessizce oturdular. Cain konuşurken sesi alçak ve kontrollüydü. "Blogunu okudum," dedi. Julia onun daha fazla bir şeyler söylemesini beklerken donup kalmıştı ama Cane başka bir şey söylemedi.

Julia, konuşabileceğini hissettiğinde, "Benden şimdi daha fazla mı nefret ediyorsun?" diye sordu. Cain, kaşlarını çatarak ona dikkatlice baktı ve ondan asla nefret edemeyeceğini söyledi. Şimdi böyle söylüyordu ama bir gün önce Julia'nın yaptıklarını öğrendiğinde ona küçümseyerek bakmıştı.

Julia "Bunun için teşekkür ederim,"dedi ve Cain onun avuçlarındaki ellerini daha da sıkı tuttu. İlk sabahlardaki, gelip geçen boş konuşmaları düşünerek "Haklıydın. Başlangıçta seni rahatsız edici buluyordum. Denemeye çalışmak çok zordu," diye fısıldadı.

Julia "Belki de yeterince denemedim," dedi. Cane'in onunla oturduğuna ve ellerini tutup onunla konuştuğuna inanamıyordu. "Son paylaşımın, bu nazik yazı seni değiştirdi."

"Evet," dedi Cain.

"Beni bile değiştirdi, Cain Maddox.

"Erkek bir hemşire göründü ve Cain'in ismini seslendi.

Cane ve Julia, her ikisi de aniden ayağa kalarak bir roketten fırlatılmışlar gibi adamın yanına gittiler. "Sizi... yanına götüreceğim," derken kim olduğunda tereddüt ederek elindeki dosyaya baktı ve "Büyükbabanızın," dedi adam.

Julia teşekkür etti. Hemşire ona bakarak hastanın akrabası olup olmadığını sordu. Julia yanıt vermeden, Cane birlikte olduklarını söyledi. Hemşire başıyla onayladı ve her ikisini de Bernie'nin yatağının bulunduğu odacığa doğru yönlendirdi.

Juila ilk olarak Bernie'nin renginin daha iyi olduğunu fark etti.

Kısa bir süre sonra doktor geldi. "Birtakım testler için onu gece burada tutmalıyız," dedi.

Bernie, "Kesinlikle olmaz," diyerek itiraz etti. "Neol gecesi, Julia yemek pişirmişken..." diye devam etti. Cain onu "tartışmaya açık değil," diyerek azarladı. Julia, merak etmemesini çünkü onun için yemekleri saklayacağını söyledi.

Bernie, Noel gecesinde onu yalnız bırakamayacağını söyleyerek itiraz etti.

Cain öfkelendi. "Julia için endişelenmeyi bırakır mısın? O gayet iyi. Kalbinde sorun olan sensin."

Julia, Bernie'ye karşı çıkmamasını tavsiye etti. "Burada mücadele ettiğin iki hemşire, bir doktor ve torunun var. Ve ben de onlara katılıyorum. Yapılacak en iyi şey söylediklerini dinlemek."

"Ama," dedi Bernie.

"Lütfen Bernie," diye araya girdi Julia. Yaşlı adam

iç çekti ve gönülsüzce başını sallayarak söylediklerini onayladı.

"Yalnızca sen istediğin için," dedi Bernie.

Cain'in yüzü gergindi. "Onu da küçük parmağında oynattığını görüyorum."

Onu da? Bu ima onu da kontrol ettiği anlamına geliyordu.

Doktor hemşirelere direktifler vererek, Bernie'yi Julia ve Cain ile bıraktı ve odadan ayrıldı.

Cain'in büyükbabası ikisiyle baş başa kalmıştı.

"Konuşuyor musunuz?" diye sordu.

Julia, Cane'in cevap vermesini bekledi ama yanıt gelmeyince "Biraz," dedi. Sonra sesini alçaltarak ekledi. "Blogu okumuş."

Cain sertçe döndü ve "Ben tam buradayım," dedi. "Fısıldamaya gerek yok."

Bernie başını yastıktan çevirerek dikkatini Cane'e verdi. Buna inanması güçtü, "Okudun mu?" diye sordu. Cain kollarını göğsünün üstünde birleştirerek başıyla onayladı. "Bununla ilgili bir sorun mu var. Şifreli filan mıydı?" diye sordu.

"Elbette yok," dedi Julia. "Sana soruyor çünkü bana okumayacağın konusunda emin olduğunu söylemişti." Onu yanlış anlamasından çekiniyordu. Bu yüzden, ekledi. "Okuduğun için minnettarım."

"Peki, peki," dedi Bernie. Ağzı kulaklarında sırıtıyordu. "Sanırım torunum beni şaşırtmak için bunu kendine sakladı," dedi.

Cain, "Yüzündeki şu ifadeyi siler misin yaşlı adam. Julia'ya hâlâ güvenmiyorum, güvenmemeliyim."

Bernie öfkeyle pofladı ve muhtemelen söyleyecek daha fazla sözü vardı ama hemşire geri döndüğü için söylemedi.

Hemşire, "Sizi odanıza götürme zamanı Bay Maddox," dedi. Julia ve Cain'e bakarak "Eğer bekleme odasına dönerseniz, ben de büyükbabanızı odasına yerleştireceğim ve size oda numarasını bildireceğim," dedi.

Julia usulca teşekkür etti. Söyleneni yaparak bekleme odasına gittiler ve birkaç dakika önce boş bıraktıkları yere tekrar oturdular. Julia bakışlarını dosdoğru ileriye doğru yönelterek, "Seninle birlikte onu görmeme izin verdiğin için minnettarım," dedi.

Cain çok mühim bir durum olmadığını göstermek istercesine omuzlarını silkti. "Eğer yanına yalnız girseydim muhtemelen beni kovacak ve seni soracaktı," dedi. Bernie'nin bunu yaptığı anı gözlerinin önüne getirmek Julia'yı gülümsetti.

"Onu da mı?" diye sordu Julia. "Onu da ne?" dedi. "Onu da küçük parmağımın ucunda oynattığımı söyledin."

"Dil sürçmesi," dedi Cain. "Bir zamanlar beni parmağında oynatmış olabilirsin ama şimd değil."

Julia, "Ah," dedi ve hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yaptı.Tek seferde bunca şey onun için çok fazlaydı. Eğer Cain yazdıklarını okumasına rağmen hâlâ onu affetmeye niyetli değilse, geriye söylenecek pek bir şey kalmıyordu. Az kalsın ikisini de utandıracak bir şey yapacak olmaktan korktu ve bekleme salonundan ayrıldı. Nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmeden kori-

dor boyunca yürüdü ve duraklayarak, kollarıyla bedeninin sardı, pencereden dışarıdaki manzaraya baktı. Birkaç dakika sonra Cain'in arkasından gelerek ellerini omuzlarına koyması onu şaşırttı. Bakışları camdaki yansımada buluştu. Julia çenesini genç adamın başına yaslayarak iç çekti ve derin derin nefes almaya başladı.

Cain, "Senin için bir sondan daha fazlası olabilmek istiyorum," dedi.

"Zaten öylesin Cain, farkında olduğundan çok daha fazlasısın,"dedi Julia.

Caine'in elleri omuzlarını daha sıkı tutuyordu. "Benim için ne kadar önemli olduğunu ya da senin için ne hissettiğimi bilmiyor musun?" diye sordu Julia. Duygularını ve gururunu riske atarak, yüzünü dönüp kollarını Cain'e doladı ve yanağını onun göğsüne yasladı. "Blogum sana âşık olmanın ne kadar zor olduğunu anlatmadı mı sana?"

"Hayır," dedi Cain."Bütün gördüğüm ya da hissettiğim yolunu kalbimin çevresinden nasıl çabucak çevirdiğin. Sana bir keresinde bana bunları hissetirme şeklinden hoşlanmadığımı söylemiştim. Benim için bir gereklilik haline geliyordun ve bu da beni sarsıyordu."

Hatırlıyorum," dedi Julia. Bu konuşmayı zihninde capcanlı tutmuştu. Çünkü Cain'in sözleri kolaylıkla Julia'nın sözleri olabilirdi. Cain, Julia'yı yanağından öperken "Yalan söyledim," diye fısıldadı ve devam etti. "Paylaştığımız her anı baş tacı ettim. Seninle olduğumda hissettiğim her şey, taze, yepyeni ve capcanlıydı. Yıllardır böyle hissetmemiştim. Bu beni kendimden geçirmişti. Sen beni benden aldın."

Julia ona bakarken uzaklara dalmıştı. Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Cain'in sözleri yüreğini kabartmıştı ve alt dudağını ısırarak duygularına karşı savaşıyordu.

"Bunun gerçek olduğuna inanmak için zor bir dönem geçirdim," diye devam etti Cain. "Eninde sonunda bunun bir aldatmaca olduğunu öğreneceğime emindim. Bu yüzden seninle konuşan muhabiri duyduğumda, sanki uzun zamandır mutlaka gerçekleşeceğini bildiğim bir şey olmuş gibiydi. Beklediğim ve tahmin ettiği bir şeydi."

Julia, "Ah Cane, bilmiyor musun, göremiyor musun?" dedi ve avuçlarını yanaklarına yaslayarak yüzünü ellerinin içine aldı. Gözlerinin içine bakarken, Cane'nin hissettiklerini anlayabilmesini umdu.

Cain, Julia'nın bileklerini tuttu ve avuç içlerini öpebilmek için elini dudaklarına doğru götürdü. "Seninle öylesine sarıp sarmalandım ki, tekrar aynı olamayacağına dair endişeliydim."

Julia gülümsedi. Kalbi sanki patlamak üzere gibi dolup taşıyordu.

Daha fazla şey söyleyebilirdi ama onları arayan hemşire yanlarına geliyordu. "Eğer kendisini görmek istersenız büyükbabanız odasına yerleştirildi," dedi.

"Evet lütfen," diye yanıtladı Julia. Oda numarasını ve direktifleri aldıktan sonra Cain bir kez daha Julia'nın elini tuttu. O kadar mutluydu ki Julia kendini uçuyormuş gibi hisetti. Asansörde bir kez daha Cain kollarını onun omuzlarına doladı.

"Bunu daha da uzun süre yapmalıyım, en şiddetli sarılmayı düşünmene müsaade ediyorum," dedi Cain. "Bundan çok daha güçlü bir adamım." Böyle konuşmanın ve karşı koyulmamasının onu gururlandırdığını biliyordu.

"Bana kendimi güçsüz hissettiriyorsun."

"Peki ya bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Duruma göre değişir."

"Bu halde olduğumuza göre, beni tamamen kendine çektiğini görmek beklenen bir durum."

"Anlamıyor gibi göründüğün şey Cain Maddox, ben de seninle aynı durumdayım. Söylediğin her şey benim için de geçerli. Muhabirle görüştüğümden beri duygusal olarak karmakarışık durumdayım. Seni incitme düşüncesinin yükünü kaldıramam çünkü sen incindiğinde ben de inciniyorum demektir."

Asansörün kapısı açıldı ve Bernie'nin odasını bulana kadar koridorda ilerlediler.

Odaya girdiklerinde Bernie uyuyor gibi görünüyordu ama seslerini duymuş olmalıydı çünkü gözlerini açtı. Uzunca bir süre onları tanıdığına emin değilmiş gibi yüzlerine baktı. Sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Siz ikiniz, sorunlarınızı aşmış görünüyorsunuz," dedi. "Aştık," dedi Julia. Kollarını Cain'in beline doladı, Cain'in kolları da onu sarmıştı. Cain Julia'ya baktı, bakışlar sıcacık ve sevgi doluydu. Bernie, "İyi olmuş" diye mırıldandı.

Julia, "Çok iyi oldu," diyerek ona katıldı.

Bernie "Elinizi çabuk tutun. İkinizden bir torun görecek kadar uzun yaşamak istiyorum," dedi.

Cain, "Yavaş ol büyükbaba, çok acelecisin,"diye uyardı.

"Bundan sonra gençleşmeyeceğimi biliyorsun. Harekete geçmelisiniz."

Cain gülümseyerek Julia'ya baktı. "Blogda bunu da yazacak mısın?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Julia.

Cain bıyık altından gülümseyerek onu kollarında kendine doğru çevirdi ve sanki son kezmiş gibi öptü ve Julia da onun da son seferiymiş gibi öpücüklerine karşılık verdi.

Julia'nın Blogu

25 ARALIK

Noel Dilekleri Gerçekleşiyor

Bir kez daha mutlu Noeller! Aslında dün deneyin son günü olduğunu düşünüyordum. Fakat yanılmışım. Hikâyemin bir sonsözü var. Her şey Ebenezer'in büyükbabası ile başladı ve Ebenezer'in kollarında sonlandı. Evet sevgili dostlar, âşık oldum. İmkânsız diyeceksiniz. Hiç kimse on iki gün içinde âşık olamaz. Ama olduk işte. Daha dün size iyiliğin beni nasıl değiştirdiğinden bahsetmiştim. Beklenmedik bir şekilde kalbimi huysuzun teki olduğunu düşündüğüm adama açtım. İyilik bana bu adamın gözlerinin ardındaki her şeyi gösterdi.

İyilik Ebenezer'in de kalbini açtı. Beni rahatsız edici buluyordu ama sadece birkaç gün sonra fikri değişti.

Eğer iyi olmak iki insanın birbirine olan tavrını değiştirebiliyorsa, dünyamızı nasıl değiştirebileceğini hayal edin. Bu defa sadece bir ilişkiydi. Beni bu yolculukta cesaretlendirdiğiniz ve desteklediğiniz için size de teşekkür ederim. Yorum ve önerileriniz için minnettarım. Sizlerden çok şey öğrendim ve tavsiyelerinize kalbimde yer verdim. Blogumu yazmaya ve iyilik projesine devam edeceğim. Ebenezer bana katılmak istediğini söyledi. Artık birlikte çalışacağız. Ve bir kez daha mutlu Noeller dostlarım. Tanrı herkesi korusun."

Bir Yıl Sonra

Noel

Bernie, Julia ve Cain'in küçük evindeki salonda oturmuş, şükranla mutfaktan gelen kokuları içine çekiyordu. Cain sofra hazırlığında son rötuşları yaparken, Julia hindiyi servis için hazır hale getirmişti. Cain'in Julia'ya Noel hediyesi olarak aldığı yavru köpekler Bernie'nin ayaklarının dibinde birbirlerine sokulmuşlardı. Julia yavrulardan birine Blossom ismini vermişti. Yaklaşık bir yıldır Harvestware'de hayal ettiği işte çalışmaktaydı. İşin her anından keyif alıyordu ve haftada üç gün evden çalışabiliyordu. Böylece evde yavru köpeklerle ilgilenebilme fırsatı buluyordu.

Fırtınalı bir süreçten sonra Cain ile evlenmişlerdi. İyilik deneyine başladıktan sonra, her şey basit bir yapbozun parçaları gibi yerli yerine oturmuştu. Cain'e âşık

olmuş, Bernie ile tanışmış, hayalindeki işe kabul edilmişti ve Cain ile evlenerek bir ay önce yavru köpekler için bahçesi çitle çevrili ilk evlerini satın almışlardı.

Cain, Julia'nın arkasında durarak ellerini beline doladı ve boynuna sokuldu. "Mutlu Noeller Bayan Maddox," dedi. Julia da kollarını onun boynuna dolayarak, "Sana da Bay Maddox," diye yanıt verdi. Yaşadığı süre-de eşinin kollarının arasındaki konfordan bıkmayacaktı. Bernie diğer odadan, "Siz ikiniz, beni daha oyalayacak mısınız? diye sordu. Televizyonun karşısında oturmuş, yemek hazırlığı bittiğinde birlikte izleyecekleri Noel filmlerinden birini seçiyordu. "Hâlâ bir torun haberi alamadım. Ben ve büyükannen bu işleri yavaşlatmakta haklıydık ama sizi neyi bekliyorsunuz?" dedi.

"Büyükbaba, evleneli daha altı ay oldu. Bize biraz zaman ver," dediler.

Bernie başını sallayarak, "Köpek yavrularını alıyorsunuz ama bir bebek için bekliyorsunuz," dedi.

"Ne yaptığınızdan eminsiniz, değil mi evlat?" diye sorunca Julia gülmeye başladı. "İnan bana ne yapması gerektiğini biliyor. Bernie ama bize en azından bir yıl ver tamam mı?" dedi.

Bernie koltukta arkasına yaslanıp rahat bir pozisyon aldı ve geçen yıl izlemeye başladıkları gibi bir film izleyip izlemeyeceklerini sordu. Cain "Hangi filmi seçtin?" diye sordu ve Bernie DVD'yi ona uzattı. "Psikoposun Karısı," diye sızlandı Cain. "Yine mi?"

Julia, Cain'e onun da bu filmi en az kendisi kadar sevdiğini hatırlattı. "Benim sevdiğim şey seni kucaklamak

ve bunun seni ne kadar mutlu ettiğini görmek," dedi Cain.

Julia eşine gülümsedi ve bakışlarıyla onayladı. "Biliyorsun ki, ben de seni nasıl mutlu edeceğimi biliyorum."

Cain'in ağzı kulaklarındaydı. "Biliyorum ve bunun filmlerle bir alakası yok," dedi.

Kısa süre sonra kapı sabırsızca çalmaya başladı. Cain, Julia'ya meraklı bir bakış attı. Julia'nın gelenin kim olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Cain Julia'dan ayrılarak kapıya baktı. Julia kapıda duran kadının yan komşuları olduğunu gördü. Bir kez öylesine tanışmışlardı ve kadın pek de dostça davranmamıştı.

Cain, "Bayan Quincy, her şey yolunda mı?" diye sordu."Bir şeye ihtiyacınız varsa hemen yaparım."

Kadın oflayıp poflayarak, bir bölümü devrilmiş olan çitine ne yaptığını sordu. Cain soruyu soruyla yanıtlayarak "Ben mi yaptım?" dedi. Bayan Quincy, "Ben devirmediğime göre siz yapmış olmalısınız," diye karşılık verdi.

"Sizi temin ederim ki ben yapmadım," dedi Cain. "Siz yaptınız ya da yapmadınız, tamir etmeniz gerekiyor," diye öfkeyle söylendi kadın. Cain kapıyı kapattığında Bernie, "Yaşlı kocakarı!" diye çıkıştı. "Siniri tepesinde!" Açıkçası Julia da onun hemfikirdi ve sonra kadının tavrını tekrar gözden geçirdi.

"Bayan Quincy'nin bir ailesi olup olmadığını merak ediyorum," dedi.

Cain Julia'ya hoşgörüsüz bir bakış attı ve "Julia, yoksa...?" dedi.

Julia masumca "Evet aşkım," dedi. Cain homurdanarak bu bakışı tanıdığını söyledi.

Bernie, "Hangi bakış?" diye sordu."Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

Cain durumu açıkladı. "Az önce kapımıza gelen, yüzü limon yalamış gibi ekşimiş görünen kadın mı?" diye sordu Bernie.

Julia, Cain'in bakışını yakalamıştı ve "Ta kendisi," diye yanıtladı. "Bence biraz iyilik işine yarar gibi görünüyor."

Cain'in yüzünde bir sırıtma ifadesi belirdi."Bu konuda haklı olabilirsin."

Bernie kendini kanepeye bıraktı, başını yana çevirerek gözlerini kapadı. "Ah Tanrı aşkına, bir kez daha olmaz," dedi.

Julia, kollarını kocasının boynuna doladı. "Endişelenme, bununla ilgil blogda yazmak gibi bir niyetim yok."

Cain, gülümseyerek "Bundan çok emin olma," dedi.

Julia, "Neden Bayan Quincy'i Noel yemeğine davet etmiyoruz ki?" dedi. "Bu güzel bir başlangıç olabilirdi, öyle değil mi?"

Cain, "Öyle olurdu," dedi ve Julia'nın burnunun ucundan öperek, Bayan Quincy'nin ardından kapıya doğru yönelip kabanını kaptı. Blossom da Cain'in peşinden gitti ve Julia Noel hediyesi kapıdan kaçıp gitmeden onu yakaladı. Julia koridorda durarak, kocası yaşlı kadının kapısına vardığında kadının yüzünde beliren şaşkınlığı izledi. Bayan Quincy önce tereddütlüydü,

sonra kabul etti. Evet, bu yavru köpekler aksi bir komşu ve yoğun bir aşkla geçirilecek olağanüstü özel bir Noel idi.